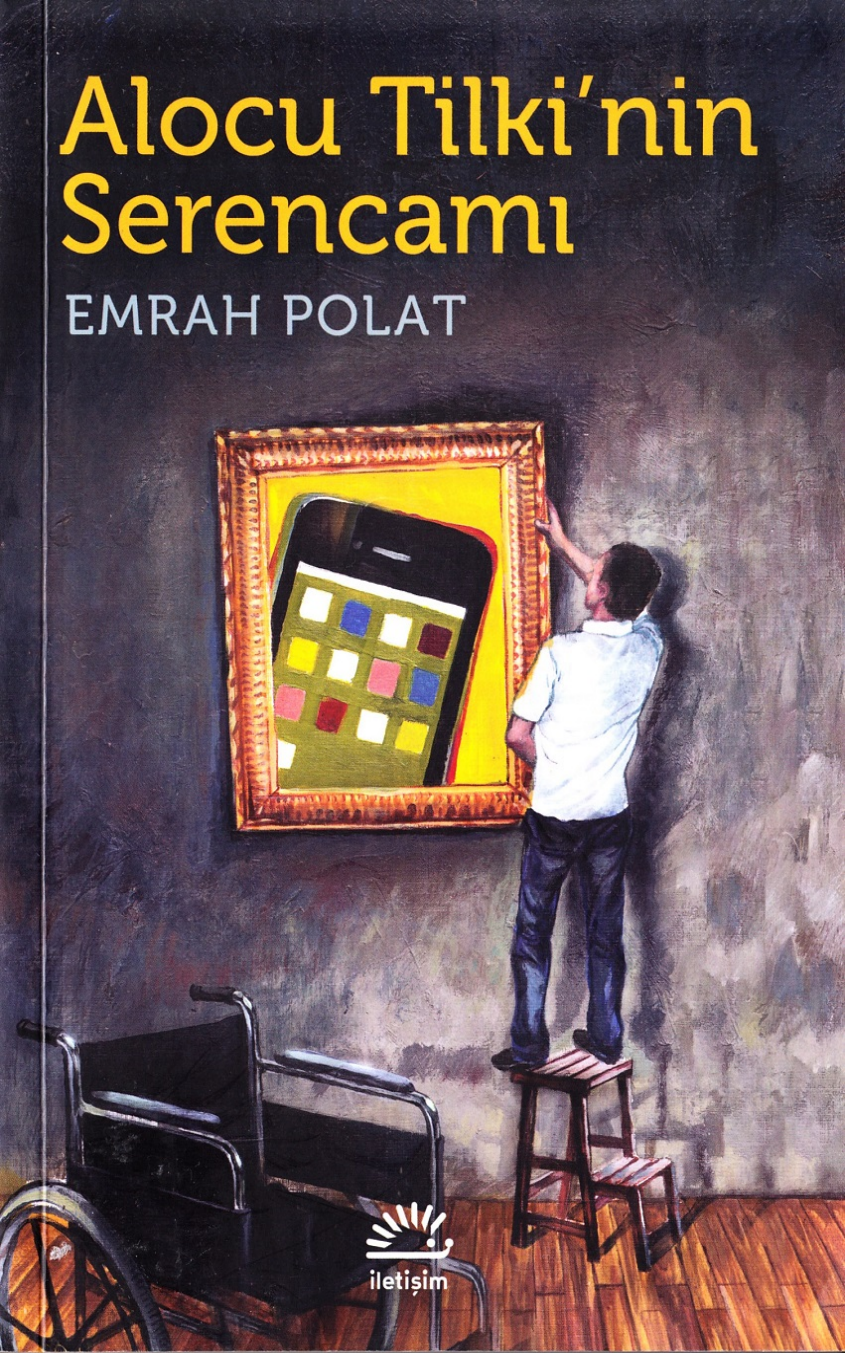
Alocu Tilki'nin Serencamı

EMRAH POLAT

iletişim

EMRAH POLAT 1974 yılında Ankara'da doğdu. ODTÜ Sosyoloji Bölümü'nü bitirdi. 2000 yılında manik depresif bozukluk sebebiyle psikoza girdi ve maalesef yüksekten atladı. Ölmedi. Ancak belkemiği kırıldığı için yürüyemiyor. 2009 yılında Pupa Yayınları etiketiyle yayımlanan *Köpek Adamlar* adlı romanı Arnavutluk, Bulgaristan ve Romanya'da da basıldı. *Yüzler* adlı romanı 2013 yılında Sel Yayıncılık tarafından yayımlandı. Edebiyat Haber (edebiyathaber.net) adlı online edebiyat dergisinin yayın yönetmeni olan yazar, Ankara'da Edebiyat Haber Yazı Evi'nde dersler vermekte.

İletişim Yayınları 2063 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 321
ISBN-13: 978-975-05-1643-6
© 2014 İletişim Yayıncılık A. Ş.
1. BASKI 2014, İstanbul

EDİTÖR Levent Cantek
KAPAK Suat Aysu
KAPAK İLLÜSTRASYONU Mert Yavaşca
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ Ayla Karadağ
BASKI ve CİLT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11
Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721
Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

EMRAH POLAT

Alocu Tilki'nin Serencamı

iletişim

Aileme...

"Büyük bir hastalık geçirmeyenler,
her şeyi anladıklarını iddia edemezler."

– PEYAMİ SAFA, *Dokuzuncu Hariciye Koğuşu*

1

Ameliyatım sekiz saat sürüyor. Belimdeki kurşunu çıkarıyorlar. Kırılan belkemiğim titanyum vidalarla sabitleniyor. Öbür kurşun çene kemiğini parçalayıp çıkıyor. Beş gün kaldığım yoğun bakımdan hatırladığım topu topu beş saniye. Odaya çıktıktan bir gün sonra uyandırıldım. O kadar narkoz alıyordum ki... Her şey bir tül perdenin ardında gibiydi; fakat çene kemiğimin sağ yanında başlayan sızının kulak dibine kadar yayılmasını, ardından yüz kaslarımda beliren seğirmeyi unutamam. Narkozun etkisi hafifleyince yattığım yerden sağa sola kımıldamaya çalıştım, nafile! Elimi koyduğum bacağımı hissetmiyordum, sıktım, his çok azdı. Tuhaf bir duyguydu. Elimi yukarıya doğru götürdüm. Penisimi de hissetmiyordum. Gözlerimi yumdum. Uyandığımda yanı başımda bir psikolog vardı. Musluk tıslamasını andıran bir sesle, "Ne oldu bana, düzelecek miyim?" diye sordum. Çenem kopacak gibiydi.

"Onu doktorunuz daha iyi bilir," dedi ve ekledi. "Ama Omurilik Felçlileri Derneği'ne üye olabilirsiniz, hayat bitmiş değil." Gözlerimi tekrar yumduğumda başıma ne geldiğini anlamanın derin ıstırabı vardı.

Yaşadığımın kaza olduğunu söyleyebilirim. Zaten Psikososyal Rehabilitasyon Merkezi'nde kalan felçli hastaların tümü başlarına kaza geldiğini düşünür. Oysa hemşirelerle hasta bakıcıların inançları farklıdır. Onlara göre, hastaların kimi paragöz olduğundan, kimi fazla çapkın olduğundan Allah'ın tokadını yemiştir. Gerçekten Tanrı varsa beni cezalandırma sebebi çok açık olsa gerek; milletin gözünün yaşına bakmadım, önüme geleni soyup soğana çevirdim. Evet, tastamam böyle yaptım. Söylediğim gibi hastane çalışanları, insanların yaptıkları, belki de yapamadıkları nedeniyle ilahi bir cezaya çarptırıldığını düşünür. Bu inanç sinsi bir yılan gibi hastanede dolanarak önce refakatçileri sokar, sonra zehrini hastalara akıtır. O andan itibaren herkes "suçunun" bedelini ödediğine ikna olur. Peki ya Gaziantepli çocuk, o niçin cezalandırılmıştı? Herkesin yanıtı hazırdı: "Annesi, annesi yüzünden, kötü bir kadın o!"

Trafik kazasında kaybettiğim anne babamı hayal meyal hatırlıyorum. Beni amcam Osman'la yengem Perihan büyüttü. Dikmen'de oturuyoruz. Şu an ikisi de yaşamadığı için, oturuyorum desem daha doğru olacak. Hatta oturuyordum.

Bilenler bilir: Ankara'nın en yüksek tepelerinden olan Oran ile Dikmen sırtları birbirinden bağımsız görünür. Hali vakti yerinde olanların yaşadığı Oran'la orta ve düşük gelir grubunun yaşadığı Dikmen'i bağlayan ince bir yol vardır. Bir kenarı uçurum olan yolun sol yanı gecekondularla doludur. Evimiz yerinden sökülmemek için direnen otlar gibi yamaca sıkıca tutunmuş gecekonduların bitiminde, Mürsel Uluç Mahallesi'ndeydi. Eskiden oturduğumuz gecekonduyu yıkıp bize bir daireyle bir dükkân vermişlerdi.

Size, "Buralar hep dutluktu!" güzellemesi yapacak değilim. Gecekondu mahallesinde yaşamak hayli güçtü. Yokuşun üstünde bulunan bakkala gitmek için bir kilometre kadar tırmanılırdı. Bazen lağım patlar, mahalleye pis sularla

birlikte kesif ama çabuk alışılan bir koku yayılırdı. Buraya "boklu mahalle" denmesi bu yüzdendi.

Evlerde her zaman su akmaz, sokaklarda lamba bulunmazdı. Kışın yokuşta düşen yaşlılar kalça kemiklerini kırarlardı. Mahallenin –o kadar yaşayabildilerse– altmış yaş üzeri insanlarının yarısına yakınının topallaması işte bu yüzdendi. Buraları "yaşanılır" kılan her yerde olduğu gibi kadınlardı. Kocalarını çalışmaya, çocuklarını okula gönderir, günlük işleri görür, komşu kadınlarla çay içip dedikodu etmeye dahi zaman bulurlardı.

Beni, belki de çocukları olmadığı için bu şartlarda iyi yetiştirdiler. Amcamın içeriye düşünceye kadar cebine giren düzensiz ama yüklü para sayesinde üniversite hazırlık kursuna gidip ODTÜ Psikoloji Bölümü'nü kazandım. Üçüncü sınıftayken ne yazık ki amcamı, ardından yengemi kaybettim. Okulu bitirebilir miydim bilmiyorum ama hayatımda, okuduğum bölümün katkısını fazlasıyla gördüğümü söylemeliyim. Bilinçli veya bilinçsiz olarak her şeye psikoloji penceresinden bakmışımdır. Ekonomik dalgalanmalarda dahi psikolojinin etkisi vardır. Trafik, mimari, spor, politika... Kısacası, insan olan her şeyin kökeninde psikoloji yatar esasen.

Amcamla geçirdiğim yıllar boyunca çok fazla insan tanıdım, hem de iyi tanıdım. Ellerinin kımıldayışındaki anlam katmanlarını, söyledikleriyle demek istedikleri arasındaki farkı gördüm. Kuşkusuz mesleği layıkıyla icra etmeye yarayacak yeteneğe sahiptim ama itiraf etmeliyim ki, psikoloji bilgim, daha önemlisi amcamın yanında kazandığım beceri olmasa ne yapardım bilemiyorum.

Bu âlemde herkesin bir lakabı vardır. Dolandırıcılığa olan yeteneğimi erkenden gören amcam, nâm-ı diğer İmparator Osman bana Tilki demişti. Tilki Sadık. Hastanedeki acınacak halimi görse mezarında büyük ihtimalle ters dönerdi rahmetli.

Uzun süre hastanede kaldığım için kendime sormadan edemiyordum: Hep hasta mıydım? Hırıltılı solumadan önce olağan bir hayat sürüyor muydum? Ne yazık ki bu sorulara verecek net bir cevabım yok. Şu an, eski hayatım kıyıdan ayrılan bir tekne gibi dalgalar içinde gözden kayboluyor sanki. İnsan, hastanede gördüklerinden sonra, "yaşıyorum" demeyi öğreniyordu: Ama yürüyemiyorsun: "Yaşıyorum ya!" Konuşamıyorsun da: "Yaşıyorum ya, buna da şükür!"

2

Okuldaki en güvendiğim adam Cevahir'di. Ağır sıklette Türkiye Judo Şampiyonu olan Cevahir, okuldayken konser organizasyonları düzenliyor, arkadaşlarıyla Ankara'daki çeşitli mekânların güvenliğini üstleniyordu. Ondan çekinmek için yakın dövüşte birilerini paralamasına gerek yoktu doğrusu. İri cüssesi, hal ve hareketleriyle insanlar üzerinde mutlak bir egemenlik sağlıyordu. Tamam, ben de uzun boyluydum ama bende olmayan bir heybet vardı onda. Şimdi düşünüyorum da onun aracılığıyla Random Cafe & Pub'ın ortaklarından olmasam, vurulmayacak ve hastaneye düşmeyecektim. Gerçi felç kalmamda onun ne kabahati vardı? Benim hikâyem tamamen zamanlama, doğrusu zamanlayamama meselesiydi.

Okula kayıt yaptırdığımda, başka bölümde okuyan Cevahir'le bizi amcamın talebelerinden Ekrem abi tanıştırdı. "Önemli bir abimizin yeğeni," demişti. "Ona göre Cevahir!"

Böyle bir tembih olmasa da kapı gibi adam kadar arkadaş canlısı pek az bulunur. Arkadaşıysanız, onun koruması altındasınızdır: Kendinizi her an ona borçlu hissedersiniz.

Hastanedeyken en kritik günlerimde, mecazi anlamda söylemek gerekirse, onun sayesinde ayağa kalktım. Ne demek istediğimi okudukça siz de anlayacaksınız.

Âşık olmadım mı? Oldum. Adı Dilek'ti. Cevahir'in sınıf arkadaşıydı. Maalesef aşkımı kabul etmedi. Onu görünce elim ayağım birbirine dolaşıyordu. Hani, nefretin aşktan daha güçlü bir duygu olduğu söylenir ya, beni reddettiği için ondan nefret mi ediyordum bilmiyorum ama onu unutamadığıma, içimden söküp atamadığıma göre ona karşı aşktan daha güçlü bir duygu besliyor olmalıydım. Okuldan sonra iletişimimizin koptuğu Dilek'in evlendiğini duydum Cevahir'den, sonra da boşandığını. Doğrusunu söylemek gerekirse onu bir kez daha ama bambaşka şartlarda göreceğim aklımın ucundan bile geçmezdi, ne diyelim, oldu işte.

Dilek'i, duygusal yükü olmayan anlık ilişkilerle unutmaya çalışıyordum. Birkaç eskort kızın telefonu vardı. Seanslık, saatlik veya gecelik çalışıyorlardı. Aralarından yalnızca Naz'la geceleri birlikte olabiliyordum; çünkü benden fazla para istemiyordu. Ona kız arkadaşımmış gibi davranmak hoşuma gidiyordu: Bazen Kennedy Caddesi'ndeki evinden alıyor; sinemaya, yemeğe gidiyor, gece olunca da alışverişimizi tamamlıyorduk. Dilek'in boşluğunu onunla doldurmaya çalışıyordum.

Okuldayken kütüphanede zaman geçirmek çok hoşuma giderdi. Üçüncü katın rektörlüğe bakan köşesindeki masaya kurulur, Türkçe edebiyat raflarındaki romanları okur, sözlükleri karıştırırdım. *Asker Argosu* adlı bir sözlüğe bile rastlamıştım. Bir gün burada benim de kitabım yer alacak diyordum. Soyadım Apik olduğuna göre sağıma Yusuf Atılgan'ı, soluma Sabahattin Ali'yi alacaktım. Bundan daha büyük onur var mıydı? Aslında yazarlığa yatkınlığım yok değildi: Birkaç öyküm Ankara'da çıkan bir dergide yayımlanmıştı. İlk öykümün yayımlandığı günü hiç unutmam: Tam da An-

kara Öykü Günleri öncesinde gerçekleşen olay beni havalara uçurmuştu. Kitabevinden aldığım dergide adımı görünce bir an dünyanın çevremde döndüğü hissine kapılmıştım. İnsanın ayaklarını yerden kesen bu hisle Yüksel Caddesi'ndeki bir kahveye oturdum. Dergiyi öylesine karıştırırken birkaç çay içtim. Aslında hep kendi öyküme bakıyor, kendi adıma odaklanıyordum. İnsanın kendini ayrıcalıklı saydığı bu his uzun sürmedi: Ankara Öykü Günleri'ne katılan yazarların birkaçıyla ayaküstü sohbet ettiğimde aklımın bir köşesinde hep şu umut vardı: Birisi öykümü okumuştur, bu genç yeteneğin adını biliyordur... Ama nerdeee!

3

Ben de diğer hastalar gibi başıma gelenleri kazaya bağlamak istiyorum. Vurulmam, yanlış zamanda yanlış yerde bulunmak cümlesine sığabilecek bir kazaydı gerçekten. Oysa her şey ne de "güzel" başlamıştı.

Bürosu Kızılay'da olan amcam o zamanlar bana Tilki lakabını takmamıştı. Okul çıkışları bazen amcamın bürosuna uğruyor, bir şeylerden pireleniyor ama neler döndüğünü tam olarak anlayamıyordum. Altı üstü büroydu işte: Masalar, klasörler, sekreter ve getir götür işlerine bakan biri... Büroyu tuhaf kılan iki şey vardı sadece: İlki, yirmili yaşlardaki getir götürcünün kıyafetleriydi; bir gün asker üniforması giyiyor, bir gün polis kılığına bürünüveriyordu. Allah'ım neler oluyordu? Amcamın odasından zaman zaman yükselen seslerse beni büsbütün dumura uğratan garipliklerin ikincisiydi. Günde en az beş cigaralık tüttüren adam bir gün tugay komutanı olurdu, bir gün vali, bir gün de maliye bakanlığı müsteşarı.

Kimi zaman telefonda sesini yükseltir, "Çocuğu gönderiyorum, bak para gelmezse gelirim yanına, külahları değişi-

riz haaa, ona göre!" derdi. Bazen de alttan alır, ikna edici bir ciddiyetle müzakereye başlardı.

Âlemdeki lakabıyla İmparator Osman, aslında mesleğini icra ediyordu. İşi bitince odasından çıkar, asker üniformasıyla bekleyen koçancıya adresi ve elindeki "Ankaralı Şehit Aileleri Derneği" adına düzenlenmiş sahte bağış makbuzunu verirdi. Koçancı parayla birlikte dönünce az önce milleti alolarken gerginleşen herifçi birden rahatlayıverir, kopartılan parçanın miktarına göre şekilden şekile girer, sırtara sırtara neredeyse zil takıp oynardı.

Milleti layıkıyla ayıkladığı böyle günlerde önce sekreterden makas alır, sonra "Koçuum!" diyerek bana sarılırdı. Hemen ardından öğütler başlardı: "Aman akıllı ol koçum, tufaya gelme, tezgâha düşme, bu hayatta ya akıllı olacaksın ya keriz, onlar seni keseceğine sen onları kes koçum!" gibi laflar söylerdi. Öğütlerin sloganlaşmış son cümlesi genellikle şuydu: "Koçum bak, ısırılmamak için ısıracaksın, bunu unutma!"

O yıllarda amcamın ne demek istediğini henüz tam olarak çözemiyor, "Deli mi lan bu adam, ne demek istiyor?" diye düşünüp duruyordum.

Yıllar böyle geçti. On dört yaşlarındaydım. Çoğu ergen gibi boyum birdenbire atıvermiş, sesim kalınlaşmıştı. İşte, amcamın ne dolaplar çevirdiğini çaktığım yaşlar, akranlarımdan oldukça büyük gösterdiğim o günlere denk gelir.

Kendi bürosunu açan koçancının, İmparator'un işlerine kan doğradığı bir dönem yaşanıyordu. Bir gün beni yanma çağırıp elindeki makbuzla adres pusulasını uzattı:

"Boyun posun yerinde, içerideki asker kıyafetini giy, taksiye atlıyorsun, bunu şu adrese veriyorsun, parayı kapıp geliyorsun, hadi göreyim seni koçum!"

Bunları söyledi söylemesine ama biraz tedirgin olduğu yüzünden okunuyordu, işin nasıl sonuçlanacağını bilmediği

için ben gelinceye kadar muhtemelen dokuz doğurmuştur. Ne de olsa ilk işimdi. Ancak layıkıyla cukkaladığım parayı eline yekten sayınca derince soluklanıverdi. Bu olaydan sonra bendeki cevheri görüp yavaştan işlemeye başladı.

Yaptığımız iş *aloculuk-koçancılık* olarak adlandırılıyordu. Kendi bürosunu açan koçancının yerine bakıp kazançtan yüzde on alıyordum. İlk işimden elimde kalan para asgari ücretin beşte biri kadardı. İmparator aloyu çeker, bense koçanı adrese teslim edip tahsilatı yapardım; mevzu bu kadar basitti. Bizler "çağrı at, avı bekle" yöntemini kullanmaz, doğrudan avlanırdık. Vurursun, ıskalarsın, orası başka, ama pozisyonunu alıp hedefe atacaksın. Kural buydu.

Bir gün İmparator kepenkleri indirip, sekretere kurdurduğu rakı masasında epey yağlı geçen günün hasılasını eritmeye karar vermişti.

"Gel koçum!" diye seslendi bana. "Rakı içeceksin ki, büyüyesin yeğenim." Doldurduğu kadehi uzattı. Sigaradan bir fırt çekip paketi masaya bıraktı: "Zamanında güvenilir adamlarımla turneye çıkardım, neydi be o günler, turne dediğim en az bir yıl, Trakya köylerinden Hakkari'ye kadar. O zamanlar alo yok, memlekette telefon tek tük, paso koçancılık. Ben maliye müfettişi olurdum, adamım şoför, muhtar muhtar gezerdik vergi topluyoz ayağına. Ulan, biriniz de ayılın yav! 'Ne işi var maliye müfettişinin köyde?' Yok, bizim millet mal, inanmazsın, arabanın bagajını tepeleme parayla doldurur gelirdik."

Her ne kadar Maltepe pavyonlarında karıya kıza yedirdiği için fazla para tutamasa da İmparator, hayatını dolandırıcılık üzerine kurmuştu: Devlet memuru gibi mesaisi vardı. İş disiplini fazlaydı. Akşam rakıyı ne kadar götürürse götürsün her sabah erkenden tıraşını olur, kravatını takar, evrak çantasını alır, beni de yanına katar, dolmuş durağının yolu-

nu tutardı. Muhasebeci ayağına yatıyordu, Kızılay'da bürosu vardı, bana da işi öğretiyordu. Ama ne iş! "Koçum," derdi. "Kamufle olamazsan aynen nakavt, ikinci raundu görme şansın hiç yok yani, aman koçum."

Zamanla dolandırıcılığı "beceriye" dönüştürdüm. Yeteneklerim o kadar fazlaydı ki, kısa sürede amcam gibi esaslı dolandırıcıyı ıskartaya çıkarıp aloculuğu kapıverdim.

İmparatorun koçancılığını, sonra aloculuğunu yaparak mesleğin inceliklerini öğrenip Türkiye'nin dört bir yanında büro açan dolandırıcı abiler vardı. Özellikle Balalı Ekrem abinin çok yardımını görmüşümdür: O, amcam yaşarken de, öldükten sonra da beni kolluyor, bana saygı duyuyordu. İmparator, küçük çaplı dolandırıcıların yalnızca şahı değildi, meslektaşları zorda kaldığında onları bir hasımdan çok bir oğul olarak görmüş, her birine elini uzatmıştı. Hayatta olmayan amcam zorda kaldığımda kurtarıcı meleğim olacaktı, ta ki hastaneye düşünceye kadar.

4

Hayatları, haydan gelen huya gider sözüyle özetlenebilecek dolandırıcıların, sağdıkları kaymaklı mangırı ya kumarda ya hovardalıkta eritip tahtalı köyü boyladıklarında genellikle üstlerinde ceketten başka bir dünyalık bulunmaz. Bu gerçeği iyi bilen biri olarak sıradan bir dolandırıcı gibi rezil rüsva durumlara düşmemeye karar verdiğimdendir ki, sermayeyi ciddi bir ortaklığa yatırıp kendimi sağlama almaya çalıştım.

Plan yapmadığım, pusu kurmadığım, avlanmadığım zamanların çoğunu Tunalı Hilmi Caddesi'nin, kokoreciyle ünlü salaş mekânı Kıtır'ın altında bulunan Random Cafe & Pub'da geçirirdim. İlgi görmesinin bedelini dolu saatlerde sohbet edilemez bir uğultuyla ödeyen mekân, içkilerin yüzde onunu çekilişle müşterilere ücretsiz dağıtırdı. Adını* bu hoş uygulamadan alan yerin sahibi Yalçın, bizim okuldan mezun, kırklı yaşlarda biriydi. Hoşsohbet, gözünü budaktan sakınmayan bu adam Sivas'ın Şarkışla ilçesine bağlı bir köyden kalkıp ODTÜ'yü kazanmış –dershaneye gitmeden bu-

(*) Random, İngilizcede "rastgele" anlamına gelmektedir.

nu başarabilmek hiç de kolay değildir– gözü yükseklerde ve oraya tırmanabilecek donanıma sahip olan her âdemoğlu gibi uyanık biriydi. Köydeki ailesine yardım ediyor, yakınlarını işe güce koyuyor, Almanya'daki kardeşine bile harçlık gönderiyordu. Bizi, Cevahir tanıştırdı. Kısa süre içinde aramızda bir güven ilişkisi doğdu. Amcamlardan kalan dükkânı sattım, bütün birikimlerimi yatırarak mekânın hisselerinin yüzde yirmisini aldım. Yaptığımız anlaşma gereği hiçbir işe karışmıyor, yalnızca ay sonları kârdan payımı alıyordum. Burada zaman geçirmek, Random'ın sıradan bir müşterisi gibi gözükmek hoşuma gidiyordu.

Random Cafe & Pub'ın güvenliğini arkadaşlarıyla birlikte Cevahir sağlardı. Ankara'yı yeraltı ve yerüstü olarak karpuz gibi ikiye bölersek karpuzun iki yarısının da ince dilimler halinde saygı duyduğu Cevahir, İstanbul'a yerleşme kararı alarak işi bıraktığında mekân birdenbire dımdızlak kaldı. Gece hayatında para basan bir mekân korumasız kaldıysa bunun kokusu hemen yayılır. Koku önce, Tunalı Hilmi Caddesi'ndeki bazı mekânları haraca kesen Can Alan'ın burnuna gitti. Psikopatın Allahı olan Can, Cevahir varken kız arkadaşıyla birlikte mekâna takılırdı ama Random'a çökmeyi muhtemelen aklından dahi geçirmezdi. Koşullar değişmiş, mekân korumasız kalmıştı. Haracı o yemese, başkaları yiyecekti!

Racon gereği önce adamlarını gönderip Yalçın'ı yoklattı: Cironun yüzde beşi karşılığında mekânın korumasını sağlamak istediğini söyledi.

Mesajı alan Yalçın, uygun bir dille gelenleri başından savmak amacıyla, "Bir güvenlik şirketiyle görüşmelerimiz sürüyor." dedi. "Can Bey'e teşekkürlerimi iletin lütfen."

Can'ın bu tür yanıtlara karnı tok olan azınanlarından biri, eliyle boylu boyunca uzanan caddeyi gösterir gibi işaret etti: "Tunalı Hilmi Caddesi'nin koruması..." dedi. Elini iki ke-

re göğsüne vurdu. "Bizimdir. Buraya Can abimizden habersiz, değil güvenlik şirketi, sinek bile giremez."

Karşımda oturan Yalçın'ın yüzü buruştu. Öfkelendiğinde böyle olurdu. Onca iş içinde bir de bu çakalları idare etmek gerekiyordu. Derin derin soluk aldı. "Söyle abine, gelsin görüşelim."

Ertesi gün öğle saatlerinde mekâna gelen Can, elindeki kontak anahtarıyla tespih gibi oynayarak önce bir süre etrafa bakındı, sonra asıl gitmesi gerektiği yeri hatırlamış gibi kasiyerle konuşan Yalçın'a yöneldi. Adaleli göğsünü ve pazılarını sıktığı belli olan son moda bir gömlek giymişti. Geniş alnı boncuk boncuk terdi. İçerisi dolu sayılırdı. Her zamanki yerimde, kasaya yakın masada oturmuş gazete okuyor, çay içiyordum. Mekândaki tek tük boş masa, kasaya yakın olanlardı. Konuşmalarını duyabiliyordum.

"Kardeş," dedi Can. "Bizim elemanlara falso yapmışın."

Yalçın, sesin sahibine döndü. Karşısındaki kalın boyunlu adamın sesi bile cadde esnafını titretirken, adım gibi biliyorum Yalçın ondan korkmuyordu. Koca koca devletleri, orduları var eden korku neden Yalçın'ın yüreğinde filizlenmemişti? Sorunun cevabını şu an kimse veremez.

Kıpırtısız bir sesle, "Yok kardeş, falso değil," dedi Yalçın. Can'ın pazısını dostça tutup çaprazımdaki masayı gösterdi. "Gel, otur konuşalım."

Gözüm gazetede onları dinliyor, çayımı yudumlarken göz ucuyla hareketlerine bakmayı da ihmal etmiyordum.

Masaya yönelen Can it gibiydi, böylelerini iyi bilirim; kendinden ürkeni hemen tanır, tepesine çökerek üstünlüğünü kabul ettirirler. Bunun gibi adamlara göre insanlar arasında –köpeklerin dünyasındakine benzer– bir hiyerarşi vardır ve en az korkanlar hiyerarşi merdiveninin en üstene oturmaya doğal olarak hak kazanırlar. Sanırım karşısındaki adamın kendinden korkmadığının kokusunu alabiliyordu. Korktu-

ğunu anlasa, meseleyi halletmesi iki dakikasını bile almayacaktı.

Yalçın, garsonu çağırırken "Ne içersin?" diye sordu.

Can saatine baktı. "Soda," dedi sırıtarak. "Bu saatte bira içilmez ki amına koyum! Eee, anlat bakalım, niye vermiyon güvenliği bize?"

"Birkaç AVM'nin de güvenliğini sağlayan bir şirketle görüşüyoruz," dedi Yalçın. "Profesyoneller, AVM dışında da iş yapmak istiyorlar, o yüzden buranın güvenliğiyle yakından ilgileniyorlar."

"Biz de yakından ilgileniyoz Yalçın'ım, ne yapacaz şimdi?"

Sessizlik oldu. Belli ki birbirlerini tartıyorlardı. Bakışlarını masaya diken Yalçın bir şeyler düşünüyormuş gibi daldı. Neden sonra başını kaldırdı. "Birader, tamam ilgileniyosun da kapıda, içeride, eli yüzü düzgün koruma lazım bana, mekânın müşterisi biliyosun genç kesim, bi' ürktüler mi bi daha gelmezler, maşallah seninkiler de biraz..." dedi ve sustu. "Biraz fazla delikanlı, anlıyor musun?"

"Biraderime bak ya, delikanlılık da suç olmuş, mesele el yüz düzgünlüğündeyse Brad Pit en kral koruma olurdu!" Sağ elini yumruk yapıp göğsüne vurdu. "Yürek işi bu!" Hayalarını tuttu. "Taşak işi!"

Sodadan uzun bir yudum alan Can, "Cironun yüzde beşini verecen Yalçın'ım, mekânında olay çıkmasına izin vermeyiz, çıkarsa müdahale ederiz. En önemlisi kimse gagasını uzatamaz, ful güvenlik yani. Başın sıkıştı mı, her türlüsünden yanındayım, teklifim budur."

"Eyvallah birader, iş başka dostluk başka biliyosun, eve ekmek götürüyoruz, onlar senin sağladıklarını yüzde iki karşılığında sağlıyorlar."

Can Alan, yüzünü ekşitti. Bir süre düşündü. "Kardeş bu âlemde herkesin bi bölgesi var biliyon, benimki de Tunalı... Öyle atadan dededen miras değil, vuruşarak aldık buraları.

Caddenin her metrekaresinde benim ve adamlarımın kanı vardır. Senden habersiz senin mekânına, mutfağına giren biri olsa ne yapardın?" Nihayet sadede geliyordu. "Diyelim senin o denyolar buranın seküritisini aldılar, Allah bol kazanç versin de, sen benim yerimde olsan ne yaparsın Yalçın?" Cevabı beklemeden devam etti. Kelimeler ağzından patlayarak çıkıyordu. "Vuruşursun değil mi? Benim adım Can Alan, ben vuruşurum kardeş, tamam mı!"

Yalçın, biraz da elinin sağlam olduğunu hissettirmek ister bir edayla, "Adamlar eski özel timci Can," dedi. "Biliyosun, böyle tipler biraz sakat olur."

Alnındaki teri silen Can'ın sıkıldığı anlaşılıyordu. Sıkıntısını belli etmeyen sesini bir perde düşürüp "Kardeş çok sakat gördük be!" dedi. "Bak sana bi' hikaye anlatayım, adamın biri Tunalı'da mekan kiraladı, yakın ha, buraya yakın, güvenlik için gittik kapısını çaldık, yok dedi, gerek yok dedi, derin devlet ayağına yatıyor seninki. Çok geçmeden mekan kurşunlandı, iş yapamaz duruma geldi. Adama ne oldu dersin? İşte onu kimse bilmiyor," Deli deli gülmeye başladı. "Yoksa derin devlet mi uçurdu seninkini haa?"

Ayağa kalktı. Yalçın'la tokalaştılar. Gözlerinin içine baktı. "Dediklerimi düşün kardeş, yüzde beş diyorum."

5

Ameliyatın ve yoğun bakımın üzerinden bir hafta geçtiğinde narkozun dozunu azaltmışlardı. Kendime geldiğim bir sabah, hasta bakıcılarla ameliyatıma giren doktor tekerlekli sandalyeye oturmam için uğraştılar. Öyle ürkmüştüm ki, gövdemi bir titreme sardı. Belimde varlığını hissettiğim yabancı parça, doğruldukça dışarı çıkmaya çalışıyordu sanki. Doktor güven veren bir sesle, "Korkma," dedi. "Belindeki madde çok esnek, hiçbir şey olmayacak, yürüyeceksin ama yavaş yavaş, önce sandalyeye oturmalısın, senin için yatağa mahküm olmamak çok önemli, yakında, şehir dışındaki Psikososyal Rehabilitasyon Merkezi'ne sevkin gerçekleşecek."

Omzuma hafifçe dokundu. "Her şey yoluna girecek Sadık, merak etme."

Elimi çeneme, yüzüme götürüp hırıltılı bir sesle sordum: "Yüzüm?"

"Verilen egzersizlere harfiyen uyarsan, orası da düzelecek."

Sizi ameliyat eden doktora yakınlık duyuyor, inanıyordunuz. O konuşurken gözlerimi dikmiş dinliyor, söylediklerini başımla onaylıyordum.

"Uzun ve meşakkatli bir tedavi," dedi. "Çok çeşitli zorluklarla karşılaşacaksın, ama yılmak yok," Sustu. Gözlerimin içine bakıp sordu. "Neymiş?"

"Yılmak yok!"

"Güzel."

Hastanede ilk ay çok zor geçer. Girilen yeni dünyaya fiziksel ve ruhsal olarak alışabilmek kolay değildir. Bu dünya yalnızca hastanenin dünyası değil; bedeninizin, ruhunuzun aldığı sakat, kırık biçimdir. Kaderciliğe sığınıp her şeyi tevekküle sıvalı bir sabırla karşılamayı öğrenirsiniz. Aslında hastane, insanı yaşatmaz, öldürmez de, olsa olsa süründürür.

Sürünmeme sebep olan adamın, Can'ın ertesi gün neler yaşadığını sonradan öğrendim. Parçaları bir araya getirdim. Hastanede, nasıl bir ruh halinde olabileceği üzerine düşünmek için yeterli zaman bulabildim. Zaten burada, geçmişe dair hemen her ayrıntıyı enine boyuna düşünmenize yetecek kadar boldur zaman. Olayın önemli bir bölümü benim yanımda geçti. Boşlukları ise doldurdum. Tanık olmadığım olaylarla ilgili anlatacaklarım belki birebir yaşananlar değildir ama en azından duyduklarımla biçimlenen parçaları gerçeğe yakın biçimde birleştirip resmi gözümde canlandırabildim.

O gün, Cumhuriyet Bayramı törenlerinden dönen öğrenciler Kuğulu Park'a doluşmuştu. Can, dört yıl öncesine kadar fahişelik yaptırılan Rus sevgilisi Nastya'yla mekâna girdiğinde saat öğleden sonra dörde geliyordu.

Yürürken yüzünde sahte bir tebessüm vardı. Ağırlık çalışarak kasa boğulmuş bir vücut, sert ve kararlı bir bakışla birleşince, gerektiğinde meydan okumak için kendinden başka bir güce ihtiyaç duymaz. Can Alan'ın fazladan bir özelliği daha bulunuyordu: O da, karakter olarak kavgaya her an ha-

zır olmasıydı. En iyi yaptığı şey buydu. Büyük dövüşlere hazırlamak için zavallı sokak köpekleri parçalattırılarak saldırganlaştırılan, çıkık göğüs kafesi ve iki tuğlanın birbirine yapıştırılmasına benzer başıyla, insanda korku uyandıran bir pitbull kadar tehlikeli görünüyordu.

Nastya'yla birlikte kasadaki Yalçın'a yöneldi. "Ne yaptın kardeş?" dedi. "Düşündün mü bizim yüzde beşi?"

Can, kendince espri yapıyordu belki ama Yalçın'a sıkıntı gelmişti artık. Uzatılan eli tutacak gibi yapıp itekledi. Bilerek yok sayıyordu.

İşte bu hareket Can'ı bozan, içindeki volkanı alevlendiren davranıştı. Yalçın'ın önce eline, sonra yüzüne baktı, oralı bile olmayan Yalçın garsonlardan biriyle öylesine konuşuyordu.

Nastya'nın yanında böyle bir davranışa maruz kalmanın Can Alan'ı iyiden iyiye öfkelendirdiği belli oluyordu. Dişlerinin arasından belli belirsiz bir sesle, "Sen bittin oğlum!" diyerek geriye dönüp hızlı adımlarla kapıya yöneldi. Üst kattaki Kıtır'a çıktıklarında burnundan soluyordu.

Hemen her gün Can'ın sinirlendiğine birkaç kez tanık olan Nastya, bunların bir bölümünün nedenini anlayabiliyor, bir bölümünü anlayamıyor, çoğunun üzerinde bile durmuyordu. Ne de olsa vazifesi bu psikopatı yatakta mutlu etmek dışında bir şey değildi. Bolca parası oluyor, alışverişini yapıyor, geziyor tozuyordu. Daha ne olsundu! Fakat o an, kudurmuş gözlerle çevreyi süzen adamın öfkesini dindirmek amacıyla az önceki konu üzerine konuşma gereği duydu. Ne yangına körükle gittiğinin farkındaydı ne de şimşekleri üzerine çektiğinin. "Eli neden itti o adam öyle?"

Karşısındaki kadına delirmişçesine bakan Can önce gözünü yumdu, sonra başını yana çevirip "la havle!" der gibi iç çekti. Kantarmasından rahatsız olan bir at gibi ağzını şapırdatıyor, sürekli çenesini oynatıp duruyordu.

Nastya, Can'ın elektriğini emip rahatlaması için paratoner olmaya karar vermişti:

"Bana niye kızıyor, o itti."

"Siktir git lan! Onun da amına korum, senin de!"

Genç kadın ağlamaklı oldu. Pürüzsüz yüzünden gözyaşları akmaya başlarken çantasını aldı:

"Gider ben, bir daha gelmez."

Kolundan tutup yerine oturtacağını düşündüğü Can, umursamaz bir havada elini silkeledi: "Siktir git!"

Her zamanki halinden daha da sinirli adamın söylediği sözler Nastya'yı çileden çıkarmıştı. "Sözünü geçiremiyor, bana mı bağırıyor?" dedi.

Yerinden doğrulan Can, işaret parmağını sallayarak haykırdı. "Ulan, bi daha gözüm görmesin seni, orospu, kaltak!"

Kıtır'ın sahibi mekânında olay çıkarılmasına izin vermezdi, ancak bağıran kişi Can olunca iş değişiyordu. Hemen masasına koştu. Cebindeki paketten çıkardığı sigarayı Can'a uzattı. "Yak abi bi' tane." Garsonlara seslendi. "Abime bakın çocuklar!"

Can, "durun" der gibi avucunu garsonlara doğru uzattı. Artık masaya gelemezlerdi.

"Hayırdır abi, niye bu kadar sinirlendin?"

Can, dişleriyle aynı zamanda yumruğunu da sıktı. Parmağını bükerek alt katta bulunan Random'ı gösterirken, avucunun içindeki zonklama geçmemişti.

"Yalçın ipnesi," dedi. "Karının yanında bana posta koymaya kalkışıyor." Bir süre sustu ama gözleri fıldır fıldır dönüyordu. "Bunun hesabını vereceek!" diye bağırarak ayaklandı. Koşar adım mutfak tezgâhının ardına geçti. İri bir bıçağı kaparak beline sokup dışarı fırladı. Müşterilerden kapıya yakın oturanlar kendini dışarı atarken, diğerleri Can'dan uzak noktalara sığınıverdi.

Zaman kaybetmeden cep telefonuna sarılan mekân sahibi,

Yalçın'ı aramıştı. Paniklemiş bir sesle, "Can Alan aşağı iniyor," dedi. "Mutfaktan bıçak aldı, aman dikkatli ol!"

Dışarı çıktığında göz attığı Kuğulu Park ve Tunalı Hilmi Caddesi hâlâ öğrencilerle dolu olmalıydı. İlkbaharın sonlarını hatırlatan bu sonbahar günü belki başka bir zaman hoşuna gidebilirdi ama içinde bulunduğu ruh durumu sebebiyle fokurdayan bir kazana düşmüş gibi hissediyordu kendini. Sigara yakıp caddedeki binalara baktı. Batmakta olan sonbahar güneşiyle alacalanmış binaların çoğunun dibinde veya garajında kavgalara girişmişti: Dişler, burunlar kırılmış, kan alıp kan verilmişti. Yıllardır içeride yatan arkadaşları, adamları vardı Can'ın, abileri, delikanlı arkadaşları. Onların çayını çorbasını, cigarasını eksik etmemeli, ailelerine bakmalıydı. Racon bunu gerektiriyordu. Yoksa kim takardı Can'ı! Tamam, yüreği mangal gibiydi ama yanması için her mangala da kömür gerekiyordu ki, kendini ve çevresini ısıtabilsin. Dışarıdan bakan biri, ona it kopuk, çakal diyebilirdi. Ancak o kendini muhtemelen bir tür işadamı olarak görüyordu; ne de olsa aldığı yüklü cukkanın karşılığında güvenlik gibi hayati bir hizmet veriyordu.

Ankara'da Can benzeri onlarca adam vardı; bunlar cadde haraççılığı, otopark işi yapar, bölge kontrolünü sağlar, bazen birbirleriyle didişerek güçlenmeye çalışırlardı. Ama hadlerini bilirlerdi, ne de olsa onlardan dişli ve sayısı bir elin parmağını geçmeyen patronlar da bulunuyordu. Bileği, aklı ve şansı yaver giderse o da bir gün patron olabilirdi, kim bilir belki de patronların patronu! Nasip meselesiydi.

Şimdi geriye dönüp baktığımda anlatılanlardan şunu anlıyorum: Random'dan içeri giren Can'ın aklında, Yalçın'la işbirliği yapılabileceği inancı cılız bir düşünce olarak hâlâ varlığını sürdürüyordu. Aslında bunun fevri davranarak mekânın güvenliğini yitirmekten kaynaklanan gizli bir endişe olduğu açıktı. Hiç kuşkusuz bıçakla birlikte Random'a indiği-

ni, Kıtır'ın sahibinin Yalçın'a haber vereceğini zaten kestiriyordu. Belki esaslı bir korkutmayla amacına da ulaşabilirdi.

İçeri girip genişçe salona doğru döndü. Etrafı keserken kasanın bulunduğu bölümden çıkan Yalçın'la göz göze geldi. O an, geleceğinin haberini aldığını anladı. Bundan sonrasını kasiyerden dinledim. Yalçın'ın eliyle gösterdiği masaya oturdu. Yılların alışkanlığıyla sırtını duvara verdi.

Yalçın karşısına oturunca belinden bıçağı çıkarıp masaya koydu. Bir süre sustu. Bıçağa göz atan Yalçın, bakışlarını Can'a dikti. Boyun eğmenin bedelini bildiğinden içinden geçen ürpertinin kalıcılaşmaması gerekiyordu.

Derince soluyan Can, bakışlarını Yalçın'ın gözlerinde gezdirdi. İşini kolaylaştıracak bir şeyler arıyor olmalıydı; örneğin ölüm korkusu.

Boynunu kütürdetti. İşaret parmağını doğrulttu: "Karının yanında o hareket yapılır mıydı, delikanlılığa sığar mı bu?" dedi.

Yalçın, gözlerindeki cesaretin gerçek dışı olmadığını ele veren bir sesle, "Bi sakinleş öyle konuşalım Can," dedi.

Zamanın durduğu o anda Can'ın elinde iki tehdit bulunmalıydı; gözde ve seste. Bunları korkuya çevirme iştahıyla elini masadaki bıçağın üzerine koydu:

"Bu gece ya sen öleceksin ya ben!"

Tehlikeli gidişat karşısında Yalçın garsonu çağırıp "Jack aç," dedi. Cömertliğini göstermeli, Can'a özel biri olduğunu hissettirmeliydi.

Viskiyi özenle kadehe dolduran garson, "Buz?" dedi.

Sağ elini masaya koyan Can, "iki" anlamına gelecek bir zafer işareti çaktı. Kokladığı kadehi dairesel hareketlerle çevirip viskiden bir yudum aldı. "Kardeş, karının yanında o hareketi yapmayacaktın," dedi yeniden. Bozuk plak gibiydi.

"Ne bileyim, yüzde beş deyince, dünkü meseleyi açıyorsun zannettim, kusura bakma kardeş."

Pazarlık üstünlüğünü kaçırabileceğini sezerek ayağa fırlayan Can, kadehten bir yudum daha aldı. Ne olursa olsun gevşememeliydi. Parmağını Yalçın'a doğrulttu. "Teklifimi düşün, gece gelecem, bu işi kesin çözecez."

Kapıya doğru dönmüşken ardından gelen sese kulak verdi: "Bıçağı unuttun." Başını masadaki bıçağa çeviren Can, umursamadan kapıya doğru döndüğünde Yalçın, "Düşünecek bir şey yok," dedi "Gelirsen misafirim olursun." Tam anlayamadı ama yoluna devam etti. Tunalı Hilmi Caddesi'ndeki arabalar gümrük kapısında sıra bekliyor gibi kaplumbağa hızıyla ilerliyorlardı. Can'ın, arabasına yöneldiğini gören değnekçi koşturup siyah Range Rover'ın kapısını tuttu. Değnekçinin yanağını okşadı. "Naber, işler nasıl?"

"Sağ ol abi, Allah bozmasın bu ara çok iyi."

Caddenin sağ yanı boyunca park etmiş araçlara göz attı:

"Aman iyi olsun ha, paraya ihtiyacımız var, arabaların arada çok boşluk kalmasın, 'ilerleyelim beyler ilerde boş yer var' hesabı."

"Aynen abi, hiç merak etme sen."

6

Can'ın geldiği gece, ne yazık ki ben de oradaydım. Random'da tek tük müşteri kalmıştı. Kasiyer para sayarak kasayı kapatırken, barın arkasındaki Yalçın'la sohbet ediyorduk. O sıra mekâna giren Can, beni hiç takmadan yanımdaki bar sandalyesine oturdu. Gözlerine ve hareketlerine bakılırsa haplanmıştı.

Yalçın "bir arkadaşım" diyerek tanıttı beni. Tokalaşmak için elini uzatan Can, yüzüme bakmadı.

Yalçın, gözlerini Can'ınkine dikti. Karşısında yaralı ama öfkeli bir boğanınkine benzer kanlı bakışlar vardı.

"Ne içersin?"

Can'ın sağ yanağı seğirdi.

"Jack."

Yalçın kadehi sürerken sordu: "Buz?"

Parmaklarıyla zafer işaretini tekrarlayan Can, iki buz atılan viskisinden hızlı bir yudum alıp sordu: "Düşündün mü?"

Yalçın, soruyu umursamaz biçimde gözünü yumup işaret parmağıyla alt kaburga kemiğinin olduğu bölgeyi kaşıdı:

"Gecenin bu saatinde iş mi konuşulur Allah aşkına, salim kafayla konuşsak bunu, yarın mesela?"

Ağzım yamultarak, "İyi, öyle olsun." diyen Can, bana döndü. Parmağıyla Yalçın'ı işaret ediyordu. Gözlerini açık tutmakta zorlanır bir hali vardı. Başını öne eğdi. "Bu adam var ya, bu adam... Bu adam yüzünden dört yıldır çıktığım karıdan ayrıldım ben!"

Şimdi düşününce Yalçın'ın meselenin ciddiyetini, gidebileceği yerin vehametini sezdiğini kavrıyorum. O an işi şakaya vurmasının başka bir açıklaması olamazdı doğrusu.

"Kardeş, üzüldüğün şeye bak, sana dört yıl yetecek karı ayarlarım ben, merak etme," diyen Yalçın bana döndü. "Hesapla Sadık, gün aşırı mala vursa 180 çarpı dört yıl, ne eder, 900 küsur, her vuruşa 150 verilse, toplamda 135 bin, hiç bi şey değilmiş."

Başını kaldıran Can, "O zaman 135 bini şimdi vereceksin." dedi.

Ciğerlerindeki havayı dışarı salarken "puffff" diye bir ses çıkaran Yalçın'a bıkkınlık geldiği anlaşılıyordu. Ya da bilmiyorum belki öyle bir hava yaratmak istiyordu. Can'a aynı perdeden ama sertçe seslendi: "Senin niyetin am sikmek mi, haraç kesmek mi birader? Hayır, bilelim de ona göre!"

O sıra, "Yavaş olun beyler!" dedim ama ikisi de beni duymamıştı sanki.

Gözlerini birbirlerine diktiler. Gözünü çeken kaybedecekti. İkisinde de kararlılık vardı; bakmaya devam ediyorlardı. Sessizliği bozan, karşısındaki hırçın ruhlu, psikopat kişilikli adamı idare etmeye tahammülü kalmayan, mümkünse onu hırpalayıp yola getirmek isteyen Yalçın oldu. Cüzdanından yüz lira çıkardı, üzerine elli lira daha koydu. Üç parmağıyla üstüne bastığı paraları Can'a sürerken küçümser bir sesle, "Am sikeceksen al sana para," dedi. "Kıyağım olsun!"

Can'ın göz bebekleri ters rüzgârda kalmış bayrak gibi dalgalandı. "Vururum seni Yalçın!"

Günlerdir yaşadığı bıkkınlıktan kurtulmak isteyen Yalçın,

"Vuracaksan vur ulan, vur da kurtulalım!" diye sesini yükseltti.

Aralarında yaklaşık yarım metre olan Can ile Yalçın birbirine yiyecekmiş gibi bakıyorlardı.

O sıra Can, belinden çıkardığı silahı karşısındaki adamın alnına doğrulttu. Korkudan donakalmış, ellerimi kaldırarak olduğum yere pusmuştum. Kendimi şarampolden yuvarlanan bir arabanın direksiyonundaki şoför gibi çaresiz hissediyordum. Ne yapmalıydım? Sorunun muhtemel yanıtları aklımdan hızla geçerken, Can olanca soğukkanlılığıyla tetiği çekiverdi. O anı hatırladıkça kulaklarımda dalga dalga yankılanan uğultu aklıma geliyor. Kurşunun, Yalçın'ın alnına saplandığını sonradan öğrendim.

İrade dışı bir hareketle büzülüp kendimi küçülttüm. Bar sandalyesinin ardına gizlenmeye çalışırken kulaklarım o koca sesle ve kaçışan insanların çığlıklarıyla doluverdi. Psikopat olduğu su götürmez adamın attığı narayı dün gibi hatırlıyorum: "Benim adım Can Alan, kimse bana vuracaksan vur diyemez ulaayn!"

Gerisi hafızamdan silinmiş. Saklanmak için debelenmeseydim belki tek kurşunla yetinecekti. Öldürmek istemiş miydi, işte ondan emin değilim. İki kurşun sıkıyor. İlki omuriliğime saplanıyor. Beni felç eden kurşun işte bu. İkincisini sıkmaya niçin gerek duydu? Olası iki yanıt var: Ya kurşunun boşa gittiğini düşündü ya da beni de öldürmek istedi. Ne de olsa Yalçın'ın yanındaydım, belki o seküriti işi için gelmiştim, silahlıydım, silah çekecektim! Ne kadar akıl yürütürsem yürüteyim sonuç değişmeyecekti; olan olmuştu. Neyse, sonuçta ikinci kurşun çene kemiğimi ve düzgün konuşma yetimi paramparça etti ve beni doğru dürüst konuşamaz hale getirdi.

7

Bir aydan uzun süre tekerlekli sandalyeye doksan derecelik bir açıyla oturamadım. Belimi bükemiyor, yarı yatar konumda geziyordum. Oturma açımı her gün biraz daha daralttım.

Tamam, ben fiziksel ağrıların, ruhsal ıstırapların en koyusunu yaşadım ama acı yalnızca bunlarla mı sınırlıydı? Yılların birikimi olan emeği bir çırpıda çalınan, dolandırılan bir köylü ne düşünürdü? Üstelik gariban bir köylüyü değil, koca bir köyü dolandırmıştım. Şimdi, çaresizliğin çeşitli katmanlarının ne anlama geldiğini yaşayarak öğrendiğim hastanede onların neler hissedebileceğini anlıyordum ama geç kalmıştım, çok geç.

Birkaç yıl önce Kurban Bayramı'nda ülkede et sıkıntısı baş göstermişti. İvedik Mahallesi, Yeni Hurdacılar Sitesi karşısındaki kurbanlık koyun satan esnafla görüştüm. Aklımdan geçen, denk düşürürsem Erzurum'dan alacağım koyunları burada okutmaktı. Peşin para karşılığında bine yakın koyun satmak istiyordum. Anladım ki esnaf kendini garantiye almak için senetle, dolayısıyla vadeyle iş görüyordu ve orta-

lama bir koyunun ederi 250 liraydı. Et sıkıntısı sebebiyle kimi esnaf malın illa ki elinde kalmayacağını bilerek veresiyeye girmiyor, uygun fiyatla peşine çalışıyordu. Koyun başı 200 liraya anlaştım. Akşam uçağıyla Erzurum'daydım. Ertesi sabah küçük bir yoklama sonunda hayvancılıkla geçinen Karagöbek köyünü bellemiştim bile. Burası Erzurum'un yüksek rakımlı yerlerinden biriydi, havası temiz, suyu bol, otlağı bereketliydi üstelik. Merkeze yakınlığı sayesinde ulaşım da güç değildi.

Karagöbek köy kahvesine girip masalardan birine kuruldum. Kendimi Ankara'da iş gören Çankırılı koyun tüccarı olarak tanıtmıştım. Yarım saat içinde köylüler çevremi sardı. Lafı evirip çevirmedim. Bin koyuna ihtiyacım vardı. Bu sayı, kahvedeki köylünün karşılayacağından fazlaydı. Sormak lazımdı. Ayrıca, bugün yarın köylerine gelecek, her yıl çalıştıkları komisyoncuya senetle bağlanarak davarları satacaklarına dair söz vermişlerdi. Önce ses etmedim.

Bir sigara yaktım. Derince soluyup dumanını burnumdan saldığım sigaranın üstüne çaydan bir yudum gönderdim. Kendimden emin bir sesle sordum:

"Mal başı kaç liraya senet yapacaksınız?"

Aralarından ellilerinde, kasketli, göbeği gömleğinden taşan bir adam, "160'a," dedi.

Hafifçe masaya vurdum. Bütün davranışlarım köylüler üzerinde güven telkin etmeye yönelikti. Kuşkusuz vücudumda gezinen onlarca gözün bir açığını aradığının farkındaydım.

"Dayı, bak hele, bin taneyi bir saat içinde hazır ederseniz, mal başı 150," dedim. "Tık para!"

Kahve uğultuyla çalkalandı. Köylüler bu yıl koyun sıkıntısı yaşandığını biliyor olmalılardı ama peşin para önerileceğini büyük ihtimalle tahmin etmiyorlardı. Ne ikilettiler, ne de pazarlık yaptılar. Yağlı bir işi kaptıklarını düşünerek koyun-

ları Erzurum Şimşek Nakliyat'tan gelen üç katlı koyun kamyonuna yüklediler.

Sıra ödemeye gelmişti. Arabanın bagajını açıp bir çanta çıkardım.

"Ödemeyi avroyla yapacam." dedim. "Sıkıntı olur mu?"

Bazıları başını iki yana salladı, bazıları "cık" dedi.

Köylüler sürekli dövizle alışveriş ediyormuşçasına rahattılar. Kasketli, "Yok, mesele değil," dedi.

Çantayı açtım. Beş yüzlük iki banknot ve çeşitli kâğıtlar vardı. Gözlerin paralara kaydığını hissettiğimde içimde hem güven artıracak önlemler alma hem de anın tadını çıkarma arzusu belirdi. Şimdi düşünüyorum da bu, enayi yerine koyduğum köylülerin dolandırıldıklarını çaktıklarında duydukları acıyı katbekat artırmıştır. Yaptığım pislikti, tam anlamıyla pislik.

"Önce malı teslim ettiğinize dair belge almam lazım," dedim.

Kasketli olan, ellerini iki yana açtı. "Nasıl bir belge beyim?" Dirseğini bükmeden, ellerini tırmık gibi açarak kamyonu gösterdi. "Verdik ya davarı!"

"Ya itiraz edersen sonra, malımızı elimizden zorla aldı dersen. Yanlış anlamayın, siz yapacaksınız diye demiyorum ama oluyor böyle şeyler."

"Bizde söz senettir," deyip ellerini çırptı. "Malı verdik, bitti."

Adamın gözlerine baktım. "Kusura bakma dayı, bizde işlerin yasal olması lazım. Denetime tâbiyiz, bi' belge eksik oldu mu biter gideriz!"

Bir kâğıt çıkarıp üzerine, "1000 adet koyunu, Emin Mümtaz'a her biri 150 lira olmak üzere sattık," yazdım. Yüksek sesle okuyup şöyle dedim: "Koyun sahiplerinin bunu imzalamaları gerekiyor."

O an bazı köylülerden sevinç dolu "Tamam!" sesleri yük-

seldi. Bir an önce "paralarına" kavuşmak isteyen garibanların akıllarında en ufak bir şüphe kalmadığı her hallerinden anlaşılıyordu. İmzalar atıldı. İş ödemeye geldi.

"Bugünün gastesi var mı?" dedim. "Avro kaç paraymış, bakalım."

Kahveden getirdiler. Ödemeyi yaptım. Köylülerin bilmediği bir şey vardı; ödemenin avroya oldukça benzeyen ve epey değersiz olan Peru parasıyla yapıldığıydı.

8

Merkez hastanedeki ameliyattan iki hafta kadar sonra Psikososyal Rehabilitasyon Merkezi'ne sevk edildim. Ankara merkezden yüz kilometre kadar uzak, Eskişehir Yolu'nda ıssız bir tepedeydi burası. Çalılarla, dikenli otlarla dolu çevrede ne yapı vardı ne de –oraya nereden geldiği belli olmayan andız dışında– doğru dürüst bir ağaç. Rehabilitasyon Merkezi, nispeten kısa boyuna rağmen muzaffer bir komutan gibi dikilen andızın arkasına kondurulmuştu.

Ambulans yanaştığında yerimden doğrulamadığım için tekerlekli sandalyeye alamadılar. Üç hastabakıcı ve Cevahir altımdaki çarşafın kenarlarından tutarak sert kauçukla kaplı sedye benzeri başka bir yere yatırdılar beni. Üzerime pike serdiler. Psikososyal Rehabilitasyon Merkezi tabelasının altından içeri girdiğimde koridorda sallanan floresanların titrek ışıkları, yeni silinen zeminden yükselen çamaşır suyu kokusu ve beyaza boyalı duvarlar dikkatimi çekti.

Odaya geçtik. Koku azaldı, fakat floresanın cızırtısı dalışa geçen bir sivri gibi rahatsız ediyordu. Her tarafım dağılmıştı. Hastabakıcılar kendi arasında konuşuyorlardı:

"Yatağa almadan yıkamamız gerekiyormuş, Pembe Hemşire öyle dedi."

At suratlı adamın bu işten hoşnut olmadığı yüzünden okunuyordu. İkisinin üzerinde de pijamaya benzer bordo kıyafetler, ayaklarında mavi terlikler vardı. Bellerindeki kemerin altına iki tane çöp torbası iliştirilmişti. Hazırlık yapmak için dışarı çıktılar. Cevahir'le odada yalnızdık. "Yanındayım," der gibi omzumu tuttu. Gözlerimi tepemdeki floresandan ayırmadan gülümsedim. Merkez hastanede olduğu gibi, burada da yanımda sürekli Cevahir vardı. Zaten kendimi güvende hissetmemi sağlayan tek şey onun varlığıydı.

Hastabakıcılar saç yıkama küveti, iki kova su ve iki süngerle döndüler. At suratlı olan Cevahir'e bakıp, "Sizi biraz dışarı alalım," dedi.

Cüzdanından çıkardığı yirmilikleri heriflerin cebine indiren Cevahir'e karşı çıkmadılar. Küçük rüşveti, dikkatlerini artırması muhtemel bir motivasyon olarak kabul ettiklerini sessizce belli ediyorlardı. Cevahir dışarı çıkarken gene de durumu sağlama almak isteyen bir sesle, "Aman dikkatli olun," dedi. Başlarını, merak etme anlamında salladılar.

Soğukkanlılardı ve doğrusunu söylemek gerekirse yaptıkları işi umursadıkları söylenemezdi. Önce üstümü çıkardılar. Saçlarımı yıkarken bir yandan çene çalıyorlardı. Adının Süleyman olduğunu sonradan öğrendiğim at surat, arkadaşına sordu: "Seyrettin mi maçı?"

"Hee."

"Nası' koduk ama?"

"İkinci yarı uyumuşum yaa."

Alt tarafımı sıyırdılar. Dal taşak yatıyordum. Utanmıştım. Ellerimle önümü kapadım.

"Olum manyak mısın uyunur mu! Alex topu dikti, önünde on kişilik baraj, kaleye bi baktı, bir adım geri gitti, ayağının içiyle, tak doksana."

"Vay gadasını aldığım, herif topçu ya."

Süleyman, kovadan süngeri çıkardığında sağ elimi bileğimden tutarak önümden ayırdı:

"Sedyenin kenarlardan tut kardeş, rahat ol... Sen hangi takımı tutuyon?"

"Gençler."

"Neyse, olur."

"Kusura bakmayın size de zahmet veriyorum ama," dedim.

Süleyman, "Boş ver zahmeti," dedi. "Kasma kendini, adın neydi senin?"

"Sadık."

"Valla bebek gibi olacaksın Sadık," Sarı dişlerini açığa çıkaracak biçimde gevrek gevrek güldü. "Ama her zaman bıcı bıcı istemek yok haa, bu işleri siz halledeceksiniz ona göre."

Bir şey demedim, ama at suratlıya fena gıcık olmuştum. Sabunlu süngeri kollarıma, gövdeme, apış arama, bacaklarıma sürdüler. Yan çevirip sırtımı sildiler. Durulayıp havluya sardılar. Yatağa yatırdıklarında, diğeri el çabukluğuyla hasta bezini bağlayıp atleti giydirdi.

"Dolaba koyuyom, bu torbada on tane bez var, bi dahakine siz alırsınız, bunların parasını yazarlar zaten. Refakatçını çağırayım da üstünü giydirsin, üşütmeyesin."

Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon Uzmanı olan Başhekim Nur Hanım, sabahları saat dokuzda vizite çıkardı. Sonraki sabah, sesi koridorda yankılanan topuklu ayakkabılarını ezerek odaya geldiğinde Cevahir'i işaret edip sordu:

"Refakatçin beyefendi mi olacak Sadık?"

Ne diyeceğimi bilememiştim. Cevahir yardıma yetişti: "İstanbul'a dönmem lazım, ama birkaç gün ben kalacağım hocam."

Nur Hanım, camdan dışarı baktı. Ezberine aldığı cümleyi,

kendinden emin bir sesle fırlattı: "Tedavi altı aydan uzun sürüyor, bir an önce refakatçi bulunursa iyi olur."

İlk günlerin klasik sorusudur. "Yürüyebilecek miyim hocam, düzelecek miyim?"

Bana dönüp konuşmaya başladığında sesi, merkez hastanedeki doktorun sesi gibi güven vericiydi. "Tabii ki yürüyeceksin, kollarını güçlendirirsen yürürsün."

"Yürürsün" sözcüğü benim için hayal kapısını açan bir maymuncuktu. O an kolların güçlenmesi ile yürümek arasında nasıl bir ilişki olabileceği üzerine hiç ama hiç kafa yormamıştım.

İlk günler çok az konuşabiliyordum. Zamanla çene kemiğim kayıradı. Harfleri vurgulayarak söylemeye çalıştım, yüz kaslarım güçlensin diye balon şişirdim. Düzgün konuşabilmek için bir çocuk gibi çalıştım, ama olmadı, hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Düşük perdeden çıkan tırmalayıcı sesim, başkalarınca zor anlaşılan biçimde ünsüz üretiyordu, bunu sezebiliyor ama değiştiremiyordum. Hastane denen kör kuyuya düşen hemen her felçli gibi intihar etmeyi düşündüm; fakat sürünsem de ölmeye karar vermek, buna teşebbüs etmek bende olmayan bir cesaret gerektiriyordu. Zamanla, yaşamın ışığının çok az sızdığı kuyunun dibindeki kurbağa gibi yaşamaya alıştım. Muhtemelen bir gün kuyunun dışına çıkacak, eski güzel günlere dönecektim.

Haftalığı üç asgari ücretlinin maaşını bulan özel bir yerdi burası. Çok para gerekeceğini biliyordum. "Cevahir," dedim bir gün. "Sana vekâletname vereyim, Random'daki hisseleri satalım kardeşim, arabayı da sat, kendi adına bankaya yatırırsın, ihtiyaç oldukça isterim senden, bir de refakatçi bulursan çok sevinirim... Yav, kusura bakma çok zahmet veriyorum sana."

Olanca içtenliğiyle, "Ne demek gözüm," dedi. "Aynını sen de yapardın, biliyorum."

Araba satıldı. Hisseleri değerinin altına elden çıkardım. Birkaç gün sonra Anna adlı Moldovyalı bir bakıcı ayarlayan Cevahir, "Arada gelirim," diyerek İstanbul'a döndü. İçten içe, geri gelip gelmeyeceğini düşünmedim değil. Yok ama, Cevahir gelirdi, bırakmazdı beni.

9

Eskisi gibi konuşabilsem muhtemelen dolandırıcılığa devam ederdim, yürüyerek veya tekerlekli sandalyede. İki iki daha dört, kendimde bu gücü görüyordum ama artık aloculuk yapamazdım, hatta telefonda doğru dürüst konuşmam dahi güçtü. İmparator'un yeğeni Tilki'nin düştüğü durum işte buydu.

O kadar fazla kişiyi alolarken bir kez bile alo diyemeyecek hale gelmek çok hazindi ama elden ne gelirdi!

Oto galerisini dolandırdığım günü hatırlıyorum: Sessizliği, uğuldayarak dağıtan ayazın yüzümde patlayıp ensemi yaladığı bir gündü. Pardösümün yakasını kaldırmıştım. Yaktığım sigaradan birkaç fırt çekip fırlattım. Sol cebimden çıkardığım telefonun tuşlarına bastım. Karşımdaki kadının sesini ezecek tonda konuşmaya başladım:

"İşyeri sahibiyle görüşmek istiyorum."

"Kim arıyor diyeyim?"

"Keçiören Belediye Başkan Yardımcısı Murat Ürkmez ben."

"Bir saniye efendim," diyen kadının heyecanı sesinde dalgalandı. Doğru yoldaydım. Bekleme müziğini dinlerken derince soluyup yutkundum.

Karşıdaki ses, "Merhaba başkanım, beklettim sizi kusura bakmayın," dedi. "Orhan Çerçi efenim, galerinin sahibiyim. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Orhan Bey, biliyorsun mübarek ramazana neredeyse bir hafta kaldı."

"Evet başkanım."

"Şimdi biz belediye olarak, her yıl olduğu gibi bu yıl da büyük bir çadırda iftar yemeği verecez, her günün masrafını Keçiören'deki itibarlı müesseselerden biri karşılasın istiyoruz, bir günü de sen alacaksın, uygunsan tabii."

"Hay hay başkanım, ne demek!"

"Büyük sevap işlersin valla Orhan Bey, çok büyük."

"İnşallah başkanım."

Belediyeyle "iyi ilişki" kurmanın hazzını duyan Orhan, "Bu vesileyle belediyemize bir dahilimiz olacaksa, yani sizi temin ederim, benim için büyük şeref bu," dedi. "Miktarı, bir de nereye yatırmam gerektiğini söylerseniz, gerisini hallolmuş sayın beyfendi."

"Her gün için ortalama 15 bin tutar diyoruz, kâğıt kalem hazırla, banka bilgilerini vericem... Çok teşekkür ederiz tabii, iyilik yapan iyilik bulur. Belediyeyle bi problemin olursa bu numaradan arıyosun Orhan kardeşim, tamam mı?"

"Sağ olun başkanım, Allah başımızdan eksik etmesin sizi."

İşte, her şey bu kadar kolay gerçekleşmişti. Bundan böyle benzeri bir iş çıkarınam neredeyse imkânsızdı. Şimdi ise bırakın dolandırıcılık yapmayı, süte düt diyecek kadar zavallı bir durumdaydım. Belki de hayatta olduğum için şanslı sayılırdım. Yalçın'ı düşünüyorum. Gözümün önünde vuruluvermişti. Öyle dan diye. Perde indi işte. Acı çekmiş midir? Ölümü korkunç bir hızla gerçekleştiği için ne acı ne de başka bir şey duymaya zamanı kalmıştır sanıyorum. Belki de böylesi daha iyi. Amcam çok çekti, hem de çok, bunu biliyorum.

Cezaevindeyken, öksürük nöbetleri artınca revire kaldırıyorlar. Doktor sırtını dinliyor, boğazına bakıyor, olmuyor. Bir şeylerden kuşkulanıp ileri tetkikler için Sanatoryum Hastanesi'ne sevk ediyor. Verem tanısı orada konuldu. Hastalık ilk ay bulaşıcı olduğu için hemen karantinaya aldılar. Tedavi altı ay sürecekti. Koğuşa geri götürdüler. Her gün üst üste dokuz ilaç içmesi gerekiyordu. Ziyaretine gittiğimde gözünü açacak hali yoktu. "Zor be koçum, çok zor," dedi. Ayrıntıları daha sonra yengemden öğrendim: İdrarı kan renginde geliyormuş, sürekli ishal oluyor, kusuyormuş. Rahmetli, bakım gerektiren bir hastalıkla cezaevi koşullarında baş etmeye çalıştı. Dört aydan uzun dayanabildi. Karşıyaka'ya defnettik. Amcama çok düşkün olan yengem de bir yıl geçmeden öldü. Nasip mi tesadüf mü bilmiyorum. Aklıma geldikçe, ölümünde üzüntüsünün etkili olduğunu düşünürüm.

Koca İmparator elli üç yaşında gidiverdi. Cezaevine girmeseydi belki de şu an yaşıyor olacaktı. Cezaevine düşmekten ölesiye korktuğum içindir ki, hiçbir zaman büro açmadım. Sabit bir yerim olması yakalanma riskini artırırdı. Kendimi koçancının insafı, polisin iz sürme becerisi gibi denetim dışı ihtimallerin tehlikelerine bırakmamayı tercih ettim. Sabit bir yer gerektiğinde Ekrem abiden yardım alıyordum. Abartmıyorum, bendeki yeteneklere sahip biri geleneksel anlamda aloculuktan, koçancılıktan kamyon yüküyle para kaldırabilirdi. Kendimi sakınıyor, amcamın sonunu, onunla cezaevindeki son görüşmemizi bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Cezaevine düşmemek için gerekirse bütün kazancımı polise rüşvet olarak verebilirdim; çünkü biliyordum ki, dışarıda olduğum süre boyunca daha çoğunu her an kazanabilirdim.

Olmuşla ölmüşe çare yok, ama Kızılay'daki o büro olmasaydı amcam şu an hayattaydı, bunu biliyorum.

Amcam yakalanmadan önce onun gözetiminde milleti aloluyordum. En çok general gibi konuşmayı severdim. Muhatabımın otorite karşısında düştüğü acizliği görüyor, tarifi güç bir mutluluk duyuyordum bundan. Zaten bu işin güzelliği, hiçbir zaman olamayacağım insanların yerine geçebilmekti.

Emekli Korgeneral Şemsi Aydınoğlu diye birini uydurmuş, 28 Şubat ertesinde Refah Partili belediyeleri kıskaca alıvermiştim. Amcam gibi gündemi sürekli takip eder, hiçbir şeyi atlamamaya özen gösterirdim. En küçük hatamda kaybedeceğimi iyi bilirdim. Dinci belediyeleri Kemalist paşa ayaklarıyla ayıklayıp çorbaya doğruyordum: "Evladım," diyordum üst perdeden. "'Ankaralı Şehit ve Gaziler Derneği' adına atamızın tablosunu dağıtıyoruz, tanesi 500 lira, belediyeniz bu eserimizden asmayı düşünür mü?"

"Paşam ne demek!"

"Kaç tane göndereyim evladım, on iyi mi?"

"Adımızı Atatürk düşmanına çıkaranlar utansın paşam, yirmi gönderin."

İş dünyasına yemek davetiyeleri, büstler satıyordum. Yeri geldiğinde eski bir bakan gibi konuşmayı da severdim. Yerine geçtiğim kişinin sesinin bilinmemesine, yani tanınır olmamasına dikkat ederdim. İsmi bilinsin ama sesi bilinmesin; ilkem buydu.

İşler kesat gittiğinde politikacı eşlerini, özellikle sosyal faaliyetleriyle tanınanları, okulumuza kütüphane yaptırıyoruz veya sokak çocuklarına yardım hesabına ufak ufak yolardım.

Bir süre sonra işe yeni bir koçancı aldık. Muhabbete düşkün bir çocuktu. Çok iyi bir alocu olabilirdi. Sen bir şey söylersin, o beş şey söylerdi. Çocukla muhabbetliydik, laflıyor, gülüyorduk. Amcamın çocuğa ilk tembihi şu oldu: "Parayı tahsil etmeye gittiğinde akşam altıya kadar gelmezsen anla-

rız ki piyastos olmuşsun, o saate kadar dayan, büronun adresini verme, iki dakkada uçarız burdan, kimse bulamaz icabında, oldu ya, içeri düştün diyelim, çayını çorbanı eksik etmem, hiç meraklanma."

İşleri başarıyla götüren çocuk çok geçmeden yakayı ele verince polis tokadına dayanamayıp ötüyor. Büroya geldiklerinde işin bittiğini anlayan İmparator son bir hamleyle beni gösterip "Yeğenim," dedi. "ODTÜ'de okur, bu işlerle ilgisi yoktur."

Polis koçancıya baktı. Uzun süren o an küt küt atan kalbim kıl testereyle kesiliyor gibiydi. Ağlamaklı gözlerini silen koçancı ötmeyi sürdürecek miydi? "Yok," dedi. "Bu işlerle bi ilgisi yok."

"Oh be!" dedim içimden. Çocukla ettiğim muhabbetin yüzü suyu hürmetine yırtmıştım.

Koskoca İmparator nitelikli dolandırıcılıktan içeri giriyordu ama bu sondu; oradan, verem yüzünden bir deri bir kemik kalmış cesedi çıkacaktı.

10

Cevahir'in bulduğu bakıcı kadın Anna, Sovyetler Birliği dağıldıktan sonra çaresiz kalanlardandı. Ülkesinde iktisat okumuştu. Burada ise kıçımdaki bok kalıntılarını temizliyor, hasta bezimi değiştiriyordu. Belki de eli yüzü düzgün olmadığı için pezevenklerin tuzağına düşüp elaleme peşkeş çekilmediğinden dolayı şanslıydı. Kazandıklarının çoğunu memleketine, eşine ve kızına gönderirdi. Altı ayda bir giriş çıkış yapması gerekiyordu. İlk günler ondan çok utandım ama günlük bakımımı kendi başıma yapabilmem imkânsızdı. Ameliyat olduktan sonra bir hafta kadar kaldığım hastanede bu tür işleri kimin yaptığını bilmiyorum. Zaten yarı uykulu haldeydim. Ancak buraya gelince hayatın gerçekleriyle karşılaşıverdim. Hem de ne gerçekler... Normal yollarla dışkılayamıyor, işeyemiyordum örneğin.

Sıçmak için iki günde bir odadan açılan tuvalete banyo sandalyesiyle giriyor, sağ elime steril eldiven geçiriyor, vazelin sürdüğüm işaret parmağımı üçte birine kadar, delikli sandalyenin altından makatıma sokup sağa sola çeviriyordum. Sonrasında eldiveni çıkarıyor, belimi avucumla ova-

rak bağırsakları uyarmaya çalışıyor, derken var gücümle ıkınıyordum. İşte bu kadar zor oluyordu dışkılamak. Tuvalette bir saat geçirmek olağan, iki saat geçirmek ise olağandışı sayılmayacak bir gerçekti. Bağırsaklarımı iyice boşaltana kadar aynı işlemi tekrarlıyordum.

Yaşadığım travmanın etkisiyle işeme işlevi kendiliğinden yerine gelmiyordu. İki ay kadar daimi sonda kullandım, bildiğiniz idrar torbasıyla gezdim yani. İnsan, içtiklerinin makul bir süre sonra böbreklerden süzülüp mesaneyi geçerek idrar torbasına gitmesinin rahatlığına alışıyordu, ancak daimi sonda kimi zaman idrar yollarını iltihaplandırıyor, ateşler içinde kalmanıza yol açıyordu. Öyle anlarda dişlerinizi zangırdatan bir titremeye tutuluyordunuz. Bu ölümcül –ama gerçekten ölümcül– titreyiş iki gün kadar sürerdi, ilaç tedavisine yanıt verdiğinizde kendinizi yeniden doğmuş gibi hissederdiniz.

İki ayın sonunda ara sondaya geçmiştim. Bu, üst bir aşama sayılıyordu hastanede. İşeyemediğimden mesanede biriken idrarı boşaltmak gerekiyordu. Bunun için bir tür sondaj işlemi yapılırdı. Evet, evet sondaj. Nasıl ki sondaj kuyusu yeraltındaki sıvıyı yeryüzüne çıkarır, biz de mesanedeki idrarı –elimize yüzümüze fışkırtmadan– gün yüzüne çıkarmaya çalışıyorduk. Pipet kalınlığında ama ondan daha yumuşak plastikten yapılma sonda, penis ucundan daldırılıp otuz santim kadar aşağı iteklenirdi. İlk gün, Pembe Hemşire nasıl yapacağımızı gösterirken ölesiye korkmuştum, ancak penisimi hissetmediğimden buna alışmam zor olmadı. Böyle diyorum ama Anna olmasaydı nasıl alışacaktım, hiç bilmiyorum doğrusu. Ben sondanın bir ucunu penis deliğinden mesaneye doğru salarken, o da diğer ucunu tırtıklı bir kaba daldırırdı. Belirli bir seviyeye inildiğinde idrar gelmeye başlar ve mesane, içindeki sıvıyı olanca basıncıyla kaba boşaltırdı. İşin tuhafı her tırtığın belli bir mililitreye denk düştü-

ğü kaptaki idrarı ölçüp şifonyerde duran çizelgeye yazardık. Gün içinde aldığımız sıvılar da aynı çizelgeye kaydedilirdi. Örneğin bir bardak su 150 ml, bir bardak çay ise 75 ml idi. Alınan ve verilen sıvı arasında belirgin bir fark varsa tehlike sinyalleri fena halde çalıyordur, hatta sıçtığınızın resmidir. Olasılıkla mesanenin hacmi daralmış, buradan böbreklere idrar kaçışı başlamıştır. Ara sondanın en büyük tehlikesi buydu. Diğeri ise penis ucunun yaraya dönüşecek ölçüde tahriş olmasıydı. Bu şartlarda hastanede öğrendiğim ilk şey, utanma duygusunun bir anda buharlaşmasıydı.

Zaman zaman küçük titremelerle elim ayağım boşalıyor, bayılacak gibi oluyordum. Aslında bütün bunların sebebini ve nasıl çözüleceğini biliyordum, ama doktorlar yaşadıklarımı travmanın olası sonuçlarına bağlıyorlardı. Her durumda olduğu gibi, "Geçer," diyorlardı. "Geçer."

Alkolikler için alkol ne ise benim için dolandırıcılık da oydu; içime işlemiş, bir tür bağımlılık olmuştu. Nadiren beliren kriz anlarında denetimden çıkıyor, tehlikeli davranışlar içine giriyordum. Çaresiz biçimde hastanede yatarak meslekten uzaklaşacağım eskiden aklıma dahi gelmezdi. Aklımdaki olumsuz senaryonun sınırları en fazla şuraya kadardı: Günün birinde dolandırıcılıktan aldığım zevk azalır ve kibrit çöpü gibi sönerse o gün mesleği bırakırım.

Kriz anlarını nasıl atlattığını anlatmak isterim: Bir gün evde oturmuş televizyon seyrediyordum. Krizin küçük bir titremeyle yavaş yavaş kapıyı çaldığını hissettim. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydım.

Eşofmanlar üzerimde arabaya atladım. Oran'dan havalimanı yönüne giden çevre yoluna çıktım. Direksiyonu, Birlik Mahallesi yönüne kırdığımda ne yapacağımı bilmiyordum. Tipik bir temmuz öğle sonrasıydı: Okulları tatil olan çocuklar hemen hemen her apartmanın önünde, parkta, yürüme yolunda oynuyorlardı. Yüreğim yerinden çıkacak-

mış gibi çarpıyordu. Bir an önce birilerini çırpınam gerektiğinin işaretiydi bu. Ama nasıl? Soruya cevap bulmak için dudaklarımı ısırıyor, derin derin soluyordum. Çağdaş Market'in yanından geçerken kebapçının camındaki yazı dikkatimi çekti: *Evlere servisimiz vardır.* Yazının altındaki telefonu kaydettim. O an denetimden çıkmış gibiydim. Gözümün önünde birdenbire beliren eğri büğrü görüntü, ne yapmam gerektiği sorusunun cevabı olabilirdi. Bana düşen görüntüyü berraklaştırıp sağlamlaştırmak ve sorunun cevabını bulmaktı. Dünyaya hile gözüyle bakan biri için bu zor olmayacaktı elbette.

Arabayı yavaşlattım. Çevredeki apartmanlara göz gezdirirken bulanık görüntü de berraklaşmaya başladı. Aradığım çözümü nihayet bulmuştum: Direksiyonu sağdaki sokağa kırdım. Sokağın adını cep telefonuna sesli olarak kaydettim. Sıra, giriş kapısı açık bir apartman bulmaya gelmişti. Apartman önlerindeki çocuklar sayesinde zor olmadı bu.

Kapısı açık apartmanlardan birini gözüme kestirip arabadan indim. Kebapçıyı arayıp üç Adana kebap, bir kıymalı pide söyledim. Kebapların ikisinin çok acılı ve soğanlı, birinin acısız ama soğanlı, pidenin çok pişmiş olması gerektiğini de ekledim. Her şey sahici görünmeliydi. Fiyatı sordum. Aldığım cevap karşısında yavşak bir sesle, "Zam mı geldi ya?" dedim.

"Abi bir yıldır aynı fiyatlarımız, adresi alayım."

Önce sokağı, sonra apartman numarasını verdim. Aklımdaki plana göre ilk kattan bir numara söylemek iyi olacaktı, öyle yaptım: "1 numara."

Yarım saat kadar sonra bisikletli bir çocuk sokağın ucunda belirdi. Sepetindeki torba beklediğim sipariş olmalıydı. Hemen apartmanın içine girdim ve kapıyı kapadım.

Çocuk elinde torbayla içeri girerken apartmanın kapısını açıp "1 numaraya mı?" diye sordum.

"Evet abi!"

Torbayı çocuğun elinden alırken, "Koçum, söylemeyi unutmuşum, dört tane ayran kapıver, yalnız çabuk ol." Torbayı havaya kaldırdım: "Şunlar soğumasın."

Üzerimdeki eşofmanlarla apartman sakinine benzetip kuşkulanmadığı için benden para istemeyen çocuk aceleyle bisikletine atladı.

Çok geçmeden elimdeki torbayla apartmandan çıkıp ağır adımlarla sağıma soluma bakınarak arabaya bindim. Kebapçının ters yönünden eve döndüm. Torbayı yavaş hareketlerle masaya bırakıp ellerimi yıkadım. Bir krizi daha atlatmanın verdiği sevinç dolu rahatlıkla televizyon koltuğuna kuruldum. Kendimi günler ve geceler boyu çalıştıktan sonra yatağa atan bir işçi gibi yorgun ama mutlu hissediyordum. Kanallardan birini açtım. Evlendirme programındaki kadın aradığı kocanın hususiyetlerini, hayatın sırrını açıklıyor gibi şişinerek sıralıyordu: "Fiziği önemli değil, kendine yeter bir geliri olsun, beni sevsin ve aldatmasın."

Kanalı değiştirdim. Sırtlanlarla ilgili bir belgesel vardı. Manyak hayvanlardı ya bunlar; pis pis kıkırdıyor, aslanları ürkütüp avlarını ellerinden alıyorlardı. Canlı hayvan yakaladılarsa ya televizyonu ya da gözünü kapatacaksın: İnsan bi' boğar sonra yer değil mi? Yok. Namussuzlar ciyaklata ciyaklata yiyorlardı. Toynaktan başlıyor dişlemeye, kulağa kadar. Ulan bi' kemik bırakın geriye be! Şerefsiz bunlar, şerefsiz... Yerimden kalktım. Kebapçının torbası daha soğumamıştı. Kapıcıya mı verseydim. Zile bassam beş dakikaya burdaydı. Amaan kim bekleyecek şimdi onu! Torbayı hiç açmadan çöpe atıverdim.

Uykunun ağırlığıyla gözlerim kapanıyordu. Yatağa uzanmak için koridorda ilerlerken yüzümde gitgide büyüyen tebessümü hissedebiliyordum.

11

Tekerlekli sandalyeyi kullanmakta zorlandıkça yaptığım pislikleri hatırlıyordum. Bana müstahaktı bunlar. Belki de burada bulunmayı fazlasıyla hak etmiştim. İlk günler nasıl kullanacağımı çözemesem de zamanla acemiliğimi atıp sandalyeye alıştım. Sağa dönerken, sağ tekeri geriye çekiyor, sol tekeri ileriye itiyordum. Tersi için de işlemi tersten yapmak gerekiyordu. Araba kullanmayı bildiğim için dönüşlerde sorun yaşamıyordum; bazen dar alıyordum, bazen geniş. Uzun süre aynı yerde duracağım zaman iki yanda bulunan dandik mekanizmalar sayesinde frenleri sıkıştırıyordum, bitti gitti. İnsan her şeye alışıyordu.

Bir gün çalışma odasında, "Seni dikeceğiz," dediler. Şaka gibi. Ne demek seni dikeceğiz? Zebellah gibi üç hastabakıcı adam vardı. Biri gülüyor, diğerleri umursamadan işine gücüne bakıyordu. Umarım dil sürçmesi değildir diye düşündüm. Neyse ki konuşan fizyoterapist kadındı. "Basınç farkından dolayı gözlerin kararabilir, endişelenme, yanındayız, yavaş yavaş dik durmaya alışman gerekiyor ki, sonraki çalışmalara geçebilelim." Dikin bakalım dedim içimden.

Sedye benzeri ama yatar pozisyonda doğrulmayı sağlayan *tilt* adlı yatağa geçirip her yanımı sıkı sıkıya bağladılar. Tehlikeli mahkûmlar veya akıl hastalarında da *tilt* kullanılıyor olsa gerekti; öyle korkunçtu yani. Aleti yavaş yavaş kaldırdılar. Belli bir noktaya gelince söyledikleri gibi gözüm kararadı. Açı biraz daha dikleşince tansiyonum düştü, kollarım boşaldı, bayılıverdim.

Ayıldığımda yatar konumdaydım ve çevremdekiler gülümsüyordu. Fizyoterapist, "Hastaneye hoş geldin," dedi. "*Tiltte* bayılmayana hasta demeyiz biz."

Hastane, gündelik hayata ilişkin kolaylıkla olumsuz olarak da değerlendirilebilecek yaşantı parçacıklarının gülünçleştirildiği, dolayısıyla hazmının kolaylaştırılarak öğütüldüğü yerdi. Mesela çalışma salonunda mesaneniz boşalıverdi ve yatağı ıslattınız? Hemen güleceksiniz. Gülerseniz diğer hastalar ve fizyoterapistler de size katılır ve yaptığınız irade dışı davranışı umursamazsınız. Yoksa işiniz zorlaşır, eski güzel günlere takılı kalır ve yaşayamazsınız. Esprili bir dil tutturduğuma bakmayın, asıl film başkaydı, hastane neydi biliyor musunuz? İçine yemek kaşığı dolusu tuz serpilmiş, sert, şekersiz kahvenin bir dikişte içilme zorunluluğuydu. Yüzünüzü sadece ekşitseniz gene iyi. Alnınız kırışıncaya kadar yüzünüzü buruşturarak her gün içersiniz bu acılığı. Öğürürsünüz ama içmek zorundasınız. Zaten alnınız kırışınca ya da kırışık alnınıza uzun, geniş bir hat eklenince taburcu vaktiniz de gelmiştir.

Çalışanların tümü neşeli takılmalar ve esprilerle günleri çekilir kılmaya hazırlardı ama nobran başhekim yüzünden buna cesaret edemiyorlardı. Kısa boylu, uzun topuklu ayakkabı giyen, bakımlı ve miyop bakışlı bir kadındı Nur Hanım. Sabahları vizite çıktığında topuklarının sesi koridorda yankılanır, hangi odaya girmiş olabileceğini aylar içinde sesin şiddetinden ayırt etmeye başlardınız. Ondan başka kimse

topuklu ayakkabı giymezdi, belki de giyemezdi. Ne de olsa Psikososyal Rehabilitasyon Merkezi'nin kraliçesi oydu. Bana kalırsa bu sesin hastaneyi disipline etmeye yaradığını, otoritesinin bir parçası olduğunu biliyordu. İyi fikir demiştim; tak tak geliyor, gidiyor, çok yakında... Nur Hanım, merkez hastanenin ve buranın başhekimi Oktay Bey'e bağlıydı. Onu taburcu olmaya yakın bir zamanda, hastaneyi denetlemeye geldiğinde tesadüfen görecektim.

Garip bir şey oldu, bacaklarım öyle birdenbire deliler gibi ağrımaya başladı. Hissetmediğim yerlerin ağrısından duramıyor, kıvranıyordum. Pembe Hemşire'nin aceleyle çağırdığı Nur Hanım, şikâyetimi dinleyip ağrıyan yerlerime baktı. Gözlerini bacaklarımdan yüzüme çevirdi. Doktorlara özgü soğuk bir sesle, "Objektif bir nedeni yok bunun," dedi. Sinirlenmiştim. "Objektif ya da subjektif, ağrı ağrıdır!" dedim. Somurtkanlığı ciddiyetle eş tutan kadının o an ilk kez gülümsediğini gördüm. Gülümsemek ne çok yakışıyordu ona. Gülerse otoritesi sarsılacak, gülerse küçümsenecek, Nur Hanım değil Nur olacaktı. Toparlanıp Pembe Hemşire'ye döndü. "Sanırım hastamızın dinlenmeye ihtiyacı var, gerekli ilaçları verelim lütfen."

Gene uyutacaklardı. Uyuyuncaya kadar aklım mutsuz nobranın tebessümüne takıldı. Birini hatırlıyordum da kimi? Evet ya, Anadolu Medeniyetleri Müzesi'ndeki kadın da böyle gülümsüyordu.

Oraya hem kafa dinlemeye hem de fırsat çıkarsa gol atmaya gitmiştim. Hürriyet'in Ankara ekinde yer alan bir röportajda rastladığım "gönüllü rehberlik" için yaptığım başvuru değerlendirilmiş, ufak bir denemeden sonra işe alınmıştım. Sevmiştim, hiçbir neden yokken müzeye geliyor, dış dünyanın patırtısından kaçıp burada nefes alıyordum. Taş bina serin ve sessizdi, ortam güzeldi ama asıl mesele başkaydı. Gö-

nüllü rehber olarak müzede geçirdiğim ilk birkaç saat –küçük ayarlamaları hayata geçirebilirsem– buradan ekmek yiyebileceğimi fark etmeme yetmişti.

Yaz mevsiminin verdiği cesaretle dışarıdaki ıhlamur ağacının altına masa attıran müze müdürü benimle tanışmak istiyordu. Kendimden emin bir tavırla Bilkent Sanat Tarihi bölümünde doktora yaptığımdan, babamın başta Türkmenistan ve Irak olmak üzere, çeşitli ülkelerde inşaat işleri olduğundan söz ettim. Bir süre Rusya'da bulunmuştum, ancak ne şantiye yaşantısı ne de yöneticilik bana göreydi. Sesimi inceltiyor, konuşurken duraksıyor, başımı hafifçe öne eğiyordum. Efendim, ben sanatla, hayır işleriyle uğraşmalıydım falan filan...

"Hürriyet'te sizinle yapılan röportajı gördüm." dedim. "Gönüllü rehberlikten söz ediyordunuz. Çok etkilendiğimi belirtmeliyim. Bence kent kültürünün zenginleşmesi için son derece önemli bir girişim bu. Bu girişimde yer alma şansı verildiği için onur duyuyorum doğrusu."

Ben konuşurken iri göbeğinde kenetlediği parmaklarını çözüp ellerini nereye koyacağını bilemeyen müdürün dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm belirdi.

"Estağfurullah, ne demek!" dedi.

"Görevliler aralarında konuşurken duydum, işliklerden birinin yenilenmeye ihtiyacı varmış sanırım, bütçe kısıtınız vardır şimdi sizin, izin verirseniz bu işin sorumluluğunu üzerime almak isterim."

"Size yük olmasın?"

"Ne demek, hem hali hazırda inşaatçı sayılırım."

Geriye dönüp baktığımda müdürle kurduğum ilişki sayesinde birkaç kez layıkıyla avlandığımı söyleyebilirim. Esasen burası hayırsever insanları ağa düşürmek için insanın kendini bereketli topraklar üzerinde hissettiği bir yerdi. Replika alan veya uyduruk kartlara para veren insanlar kendini ne-

dense kutsal toprakları ziyaret edip huşu içinde rahatlamış hacılar gibi hissediyorlardı. Doğrusu zaaf içeren bu duygu, insanların çoğunu –zenginleri demeli– karşımda çaresiz bırakıyor, yolunacak kaz konumuna düşürüyordu.

Turistlere müzeyi gezdirirken tanrıça heykelinin önünde duruyor, ortalığı ufak ufak yemliyordum. Artık kim yutarsa, nasip diyordum. Saate bakıp "Arkadaşlar," diyordum, denizden çıkacak balığı bekler gibi. "Gezimiz burada bitiyor, sizden ayrılmak zorundayım, bir süredir Engellilerle Dayanışma Derneği'nin davetiyelerini satıyorum, oraya yetişmem gerekiyor. Her şey için teşekkür ederim. Güzel bir gündü."

Topluluk dağılmaya başlamışken birileri yeme hemen yanaşıverirdi. Gülümsemesini Nur Hanım'ınınkine benzettiğim kadın da onlardan biriydi: Orta yaşını devirmiş, kısa boylu, saçları meçliydi. Saatine bakarak yaklaşıverdi. "Faruk Bey," dedi. Yumuşak sesinden, parmaklarının hareketinden, dahası bakışlarından belli belirsiz bir cinsel kıvılcım yayılıyordu. "Engellilerle Dayanışma Derneği'nin daveti dediniz yanılmıyorsam. Nasıl bir davet bu, sorabilir miyim?"

Çapkın bir bakışla gülümsedim.

"Önce adınızı öğrenmek istiyorum ama..."

Gülümsemeyi fark edince içi kıpır kıpır olan kadın "a"yı uzatarak "Eda" dedi. Utangaç bir ergen gibi gülümsüyordu. İşte bu gülüş başhekim Nur Hanım'ınkinin tıpkısıydı. Kız kardeşi, akrabası, olmadı hemşerisi filandı ya da ben hatıralarla hastane arasına sıkışıp kalmıştım. Bana her şey güzel günleri hatırlatıyordu.

"Eda Hanım, engellilere akülü tekerlekli sandalye almak için bir davet düzenliyoruz. Çevremizdeki hayırseverlerin de kapısını çalıyoruz, doğrusu tümü de çok yoğun ve davete gelemiyor, inanması güç ama her biri en az on davetiyenin

bedelini ödüyor. Engelliler konusunda çok duyarlı bir milletimiz var, sağ olsunlar."

"Evet, evet," dedi kadın. Mambo jambo bitmiş, ön sevişme başlamıştı. "Peki, tanesi ne kadar bu davetiyelerin?"

"Aaa, yoo, lütfen rica ederim, inanın bunun için söylememiştim."

"Lütfen ama lütfen, ben de katkıda bulunmak istiyorum."

Söyleyeceğim rakam önemsizmiş gibi derince nefes alıp gözümü devirdim. "500 lira," dedim.

Yıllardır beklediği haberi almışçasına ışıldayan bakışlarını gözlerimden ayırmadan gülümsemeyi sürdürdü. "On beş davetiye almak istiyorum."

Sağ elimle kadının omzuna dokundum: "Biliyor musunuz, şahanesiniz!"

Utangaç ergen edasını bırakarak çözülmeye başladığı an işte burasıydı.

"Siz de katılacak mısınız davete?"

"Maalesef hayır."

"Ama sizi yeniden görmek isterim ben."

Kadın elini açık etmişti. "Gerçekten mi?" dedim. "Ben de çok isterim doğrusu, sizinle güzel zaman geçireceğimden eminim."

Kartvizit alışverişi yapıldı.

"Çok yakında arayacağım sizi," dedim. "Uygun olduğunuzda bir şeyler içer," Gülümsedim, "sohbet ederiz."

Kadının eline sözde Engelliler Derneği'nin banka hesap bilgilerinin yer aldığı bir kâğıt tutuşturdum. Gözlerimin içine bakan kadın adeta erimişti.

"15 davetiyenin bedeli olan 7.500 liranın yatırılacağı banka hesap bilgileri yazıyor burada." dedim. "Banka hesap bilgilerini yanımda bulunduruyorum, malum ne zaman ihtiyaç olacağı belli olmuyor. Hafta sonuna kadar yatırabilecek misiniz parayı?"

"Tabii tabii, hemen, yarın halledeceğim."

Ertesi gün hesaba aktarılan parayı cukkaladım. Kadını bir daha görmedim. Nur Hanım'a benziyordu, aklımda kalan tek o...

12

Fizyoterapistlerin bir dediğini iki etmiyordum. Başhekim hâlâ, "Kollarını güçlendirirsen yürüyebilirsin." diyordu. Onun gazıyla pazılarımı bir vücutçu gibi şişirdim. Nefes al, nefes ver... Yürüyecek miydim, bilmiyordum. İlk denemem *shell* adı verilen aletler yardımıyla paralel çubuklardan tutunarak oldu.

Yukarıdan aşağı ikiye ayrılmış bir metreye yakın ağacın kabuğunu andıran, fiberden yapılma bir cihazdı *shell*. Baldırlara gelen yanı geniş, kaval kemiklerini tutan yanı ise dardı. Aletleri taktıktan sonra hastabakıcı yardımıyla, bir süre sonra kurtulacağımı söyledikleri paralel çubuklardan tutunup sünnetli bir oğlan gibi kalçadan adım atarak yürüyebiliyordum. Hoşuma gitmişti, her şey iyi gidiyordu.

Kendimi fiziksel olarak nispeten iyi hissettiğim bir gün uzun süredir aklımda olan bir şeyi denemeye karar verdim: Tamam, penisimi hissetmiyordum ama bu eskisi gibi kalkmasının önünde engel değildi. Sırtüstü yatarken avcuma alıp yavaş yavaş sıkıverdim. Elim çalışırken bir yandan gözlerimi yumup hayatıma giren kadınları hayal ediyordum. Neden-

se tüm hayaller Naz'ın Kenedy Caddesi'ndeki evine götürüyordu beni. Naz üstteydi. İçine girmiştim, ritmik hareketlerle oturup kalkıyordu. Kalçalarını sıkıyordum. Hoşuna gidiyor, daha çok sıkmamı, ellerimi kalçalarından ayırmamamı istiyordu. "Canım benim, bi'tanem diyerek," ona eşlik ediyordum. Yukarı kalktıkça kalçamı yatağa bastırıp biraz ayrılıyor, üzerime oturduğunda çivinin tahtaya girişi gibi son bir hamleyle aradaki boşluğu kapatarak aldığımız zevki artırıyordum. Kısa süre sonra elime gelen ıslaklıkla hayal aleminden ayrıldım. Boşalmıştım ama bu eskisinden çok farklı gerçekleşmişti; miktarı azalmış meni, penisin ucundan fışkırarak değil damla damla akıyordu. Önemlisi, Naz'ın hayalini kurarken çok az büyüyen malafatta tık yoktu; sertleşme gerçekleşmemişti. Boku yedik dedim, al başına belayı. Sıkıntı içinde debelenirken aklımda sürekli aynı soru dolanıyordu: Bundan sonra ne yapacaktım? Neye yarardım? Keşke cevaplamak da sorabilmek kadar kolay olsaydı. İktidarsız biri olarak hayatımı sürdürme düşüncesi beni mahvediyordu. Çüksüzlüğü kabullenemiyordum. Nasıl gerçekleştirmem gerektiğini bilmiyordum ama buna bir çözüm bulmalıydım.

Böbrek hastaları rehabilitasyon merkezinde bizim kadar uzun kalmazlardı. Ramazan adlı on dokuzunda, neşeli, deli gülüşlü bir çocuk vardı. Bizim mahallenin üstünde yer alan, Ankara'nın mimlenmiş semtlerinden Dikmen, Keklik Pınarı'nda büyümüştü. Ailesi yeşil kartlı olduğu için rehabilitasyon merkezinde ücretsiz kalabiliyordu. Her gördüğünde, "N'aber abi, ne zaman basket oynuyoruz?" diye takılırdı. Ailesinin ona bakacak parası olmadığından kısa yaşamının önemli bir bölümünü çocuk yuvasında, sokaklarda ve cezaevinde geçirmişti. Zaten böbreklerinin iflas etmesinin sebebi de sokaklarda yatmasıydı.

Paralel çubukta takılırken yanıma gelen Ramazan'la ma-

halleden konuşurduk. Polislerden dert yanardı. "Keklik'deniz ya, adımız psikopata çıkmış," derdi. "Ankara'da bi vukuat olsa ya Çin Çin ya Keklik zaten, heeemen bizi alırlar. Yeminle, elliden fazla gözaltım var, Kızılay'da bi GBT'ye yakalanırsın, hop içerdesin, sicili bozuğa çıkmışız bi' kere abi, tamam ben de süt bebesi değilim ama onlar da çok insafsız be Sadık abi. Psikopata bağlamaya mecbursun yani, hop uza diyorum, süründürürüm, mecbur bırakıyorlar adamı anladın mı?" Gözlerini belerte belerte: "Bir seferinde altı tane süt bebesini tek başıma kovaladıydım, elimde bi' çakı var ha, öyle fazla bi' şey de yok, Tunalı'nın bi ucundan diğer ucuna, herkes sağa sola kaçıp bizi seyrediyor, bi' hoşuma gitti, lan dedim ne güzelsin Ankara, hayır bebeleri yakalarım yakalamasına da bilerek yakalamıyom, herkes bana bakıyo ya, meşhur hissediyom kendimi."

Biraz gaz vereyim diyorum: "Rambo'ymuşsun la sen!"

Geri vites yapıyor. "Yok be abi nerde, garibanız biz, bi' cep telefonu hacıladıydım. Necatibey'deki çocuk şubesine götürdüler, bi' odaya kapattılar, ilk geliyom yani, kamera falan yok, abi gelen vuruyor giden vuruyor, ne anam kaldı ne bacım. Sabaha bıraktılar, ayaklarım kanlı, gözüm kapalı, Kızılay'dan Dikmen'e gidecek para da yok, üç gün yattım, yaralarım birkaç haftada anca geçti valla!" Kazağının kolunu sıyırdı. Bileğinde onlarca jilet izi vardı. "Gel de psikopat olma!" Deli deli güldü. "Göğsümdekileri göstermiyom ha!"

Üzgün bir sesle, "Ne yaptın be Ramazan!" dedim.

"Çoğunu içerde yaptım, jilet buldun mu avluya veya banyoya koşarsın, nam yapacan, meşhur olacan ya, genciz tabi, acımıyor mu acıyor, göğüstekiler zor dikiş de tutar hem."

"Oğlum hiç mi aklın yok, yazık lan!"

"Öyle de abi, zengin bebesi olsaydık, Gaziosmanpaşa'da doğsaydık, sonumuz böyle mi olurdu, ben ne yapayım, taşlarda yata yata hastaneye bile düştük."

Bir gün akşam yemeğinde tatlı olarak diyet baklava çıkmıştı. Böbrek hastalarının bölümünden birisi, "Alın bunları!" diye bağırıyordu. Sese kulak kabarttım. Bi uğultu, bir yaygara. Bağıran Ramazan'dan başkası değildi. Yemekten sonra odasına gittim. Baklavaları alınmış tabldot masada öylece dururken, başı ellerinin arasında, yatakta oturuyordu Ramazan. Yemeklere dokunmamıştı. Elimi omzuna koydum. "Ne oldu kardeşim?" dedim. Kendine psikopat diyen Ramazan içli içli baktı yüzüme, bir şey diyecek gibi oldu, diyemedi, başladı hüngür hüngür ağlamaya. Elimi omzundan hiç çekmedim. "Abi, çocuk yuvasında birkaç şerefsiz hademe vardı," dedi. "Sapığın Allahı, sessiz sakin çocuklara bazı geceler tecavüz ederlerdi, bir arkadaşın orasından kan geldiğini hatırlarım. Böyle gecelerin sabahında kiloyla baklava dağıtırlardı, tatlıya hasret kalmışız, deliler gibi yerdik... Şerefsizler!" dedi ve yeniden ağlamaya başladı. "Abi, dayanamıyorum, baklava gördüm mü arkadaşlarım aklıma geliyor, anlıyo musun?"

Bence "arkadaşlarım" dediği çocuklardan biri de Ramazan'dı. Rahatça ağlaması için başımı başına yaslayıp omzuna sarıldım yeniden.

Ramazan taburcu olmak istemiyordu. Yaşı dolduğu için çocuk yuvasına alınmayacaktı. Zaten ailesiyle ilişkisi yoktu. Gideceği tek yer böbreklerini haşat eden sokaklardı. Bir gün dertleşirken, "Hep burada kalsam abi," dedi. "Tiner yok, soğuk yok... Yemek var, yatacak yerin var, daha ne olsun be abi!"

O an, hastanede kendi paramla kaldığım için çok utanmıştım. Paralar henüz suyunu çekmeden Ramazan'a yardımda bulunsa mıydım? Ne kadar yardımda bulunabilirdim ki! Hem hastanede ömür boyu kalınmazdı. Ramazan'a biraz harçlık verdim. Muhtemelen vicdanımı rahatlatıyordum.

Başhekim Nur Hanım'dan birkaç hafta uzatma aldı. Bir ay

kadar sonra Nur Hanım, "Eee, yeter artık!" dedi. "Yarın taburcu oluyorsun."

Ertesi sabah Pembe Hemşire'nin çığlığıyla uyandık. Ramazan, başına iki tane çöp torbası geçirip boynunu bağlayarak kendini boğmuştu. Hastabakıcılarla temizlikçilerde bulunan torbaları kimden aldığı ya da kimin verdiği bulunamadı. Nedense, Ramazan'dan bahsedilirken, "Çook deliğanlı bebeydi, yazıh oldu," diyen Süleyman'dan şüphelenmişimdir.

Süleyman o günden sonra, "İnşallah maşallah" muhabbetine bir sardırdı, gören kırk yıllık hacı zannederdi. İlk günler vicdan azabı çektiğini düşündüm. Fakat çok geçmeden asıl sebebi anlaşıldı: Büyükşehir Belediyesi hastanenin yakınındaki köye, birkaç köy nüfusunu içine alabilecek genişlikte çinko kubbeli bir camii yaptırmıştı. Süleyman'a ihtiyaç duyduğum bir gün Pembe Hemşire'ye nerede olduğunu sordum.

"Namaza gitti," dedi. "Yeni açılan camiye."

"Namazla ne işi olur Allah aşkına Süleyman'ın, kesin kaytarıyordur."

"Orasını bilmem, günahı boynuna."

Keşke diyorum, keşke Ramazan'ı bir süre daha hastanede tutabilseydim. O zamanlar buna yetecek param vardı. Büyük bir ihtimalle ölmeyi tercih etmeyecek, kötü şartlarda da olsa yaşamını sürdürecekti. Kendimi ne denli suçlarsam suçlayayım dünyanın rezil bir yer olduğunu biliyordum. Konuşma becerim şimdiki gibi yamuk bir hale dönüşmese Ramazan'ın bir süre daha hastanede kalmasına ikna edebilirdim Nur Hanım'ı.

13

Kimleri ikna etmemiştim ki! Aklıma Ankara'nın en önemli sanayi ve ticaret bölgesi olan OSTİM'deki adam geldi. O sıra, haberleri izliyordum. Bir süre önce OSTİM'de bir atölyede patlama olmuş, üç işçi ölmüştü. İşçilerden birinin karısı kucağında bebeğiyle birlikte ekranda ağlamaklı ve öfke dolu bir sesle feryat ediyor, işyerinin hiç destek olmadığını, çocuğuyla sokakta perperişan kaldığını söylüyordu. Annesinin halini gören bebek de salya sümük ağlamaya başlayınca kadın cebinden çıkardığı rengi atmış mendille bebeğin burnunu silip kameralara döndü. Artık ağlamıyordu. "Buradan başbakana sesleniyom," dedi. "İsrail'e kafa tutacağına bize baksın, bizeee!" Uzatmadılar, bir sonraki habere, denizde su kayağı yapan köpeğe geçildi.

Kadının son cümlesi kafamdaki tilkilerden birini uyandırdı. Bir süre adamın işyeri çevresinde keşif yaptım. Hiçbir kamera görünmüyordu. Belli ki muhtemel bir "kaza"nın, yeni bir patlamanın görüntüleri bulunsun istenmiyordu. Bunu avantaj olarak kullanabilirdim. Bütün avantajları severim.

Planı yaptım: Başbakanlık teftiş kurulundan aradığını

söyleyerek randevu alıp işyerine gittim. Camının önüne başbakanlık kartı koyduğum arabayı Ekrem abi kullanıyordu.

Araç işyerine yanaştığında, adının Ömer Enci olduğunu öğrendiğim adam iki yardımcısıyla birlikte el pençe divan durmuş atölyenin önünde bekliyordu. Astarı kurnazlıktan, yüzü riyakârlıktan nakış gibi dokunmuş bir adam olduğunu daha ilk görüşte anlamıştım. El pençe divan durduğuna göre balık zokayı yutmuştu. Bundan sonrası balığı ustalıkla denizden çıkarıp temizlemeye kalıyordu.

Kimyasal maddelerden yükselen kesif kokuyu soluduğumu ona göstererek kaşlarımı çattım. Üst kata çıkıp adamın bürosuna girdik. İnternetten sipariş ettiğim sahte karttan bir tane uzattım. Kartlaştık. Çaylar geldiğinde hoşbeş edildi.

Sözü alıp, "Televizyonlardaki haberleri seyretmişsinizdir," dedim ve ekledim. "İmajımız çok zedelendi, hem de çok!"

Ömer Bey'in yüzü üzgün bir hal aldı. "Haklısınız ama," dedi. "Ne yapalım, takdiri ilahi." İşin içine Allah'ı sokunca sorumluluktan kurtuluyormuş gibi gözünü devirip derin bir nefes aldı.

Adamın psikolojik üstünlüğü ele geçirmemesi için kestirip attım: "Maalesef işyerinizi kapatmak zorundayız."

Adam paniğe kapılmıştı. "Sayın müfettişim yapmayın," dedi. "Bura babadan emanet bana, başımıza bir kaza geldi, ben ister miyim, yüz kişi ekmek yiyor şuradan, çoluk çocuk onca aile." Hesaplı bir edayla bir süre sustu. Ellerini ovuşturur gibi yapıp sırtını da biraz kamburlaştırarak tüccar uyanıklığıyla bezeli ezik bir sesle sordu: "Yok mudur bunun bir hal çaresi?"

Susma sırası bendeydi. Başımı dışarı çevirip gözümü OSTİM'in zenginliği dış cephe kaplamalarından anlaşılan yapılarında gezdirdim. Muzaffer bir ordu komutanı ya da daha önemli şeyler düşünen ve konuşan bir bürokrat gibiydim.

"Sizin buralarda oto galerisi var mı?" diye sordum. Adam kokuyu almıştı. "Var efendim, olmaz mı, araba mı düşünüyordunuz?"

Tekrar sustum. Kokudan rahatsız olmuş gibi burnumu çektim, sağa sola bakındım. Kurnaz olduğunu zanneden adam konuya girip "Siz mi düşünüyorsunuz, başka biri mi acaba?" diye sordu.

"Aslında benim üzerime olacak ama kız kardeşim kullanacak, üniversitesi cehennemin dibinde, ona alalım istiyorum."

Ömer Bey, müfettişin damarını yakaladığını düşünüyordu.

"Nasıl bir şey bakmıştınız? Yani marka olarak, model olarak demek istedim."

"Ortalama bir şey yeterlidir, malum devlet memurunun bütçesi daha fazlasına izin vermez. Renault Clio, heçbek türü bi şey, genç işi yani." Ekledim. "Tabii sıfır olmalı ki, sorun çıkarmasın."

Hamle yapma sırasının geldiğini sezen Ömer, nasıl bir tepkiyle karşılaşacağına ilişkin aklındaki şüpheleri bir yana bıraktı:

"Efendim, müsaade ederseniz bu aracı kardeşinize ben hediye etmek isterim."

Burnumu çekip bir süre sustum. Yeniden dışarı baktım. Gözüm hep granit kaplı binaları görüyordu. Dudağımı büzdüm. Adamın beti benzi atmıştı. Her zamanki mağrur bakışımı Ömer'in gözlerine diktim. İşaret ve orta parmağımı Zülfikâr gibi doğrulttum. "Bunu iki şartla kabul ederim." dedim. "İşletmenin kapatılmasını önliycem ve tüm bunlar aramızda bir sır olarak kalacak."

Rahat bir nefes alan Ömer gülümsedi: "Ne demek efendim, ben unuttum bile!"

Birleştirdiğim parmakları Zülfikâr'dan namluya çevirip adamın kellesine doğrulttum. "Bak Ömer Bey," dedim. "Sağ-

da solda müfettişe araba aldığını söylersen, külahları değişiriz ona göre, anlaşıldı mı?"

Kendisine sallanan namluya bakan Ömer, "Ne demek efendim," dedi. "Hiç merak etmeyin siz."

Namluyu dizimin üstüne koydum. "Güzeeel!" deyip tekrar sustum. Benimkisi gibi bir iş yapıyorsanız ne zaman susacağınızı ve konuşacağınızı iyi bilmelisiniz.

"Aklıma geldi de Ömer Bey, arabayı üstüme almam sorun yaratabilir belki, izini sürerler falan, neme lazım başımı ağrıtmayayım, müfettişler de sorup soruşturulurlar biliyorsun."

"Evet efendim."

"Şimdi en iyisi şöyle yapalım, sen araba alınacak parayı denkleştirip bi' çantaya koyuver, hazır olunca telefon açarsın, şoför arkadaşı gönderirim, anlaştık mı?"

"Hay hay efendim, hay hay, ne demek!"

Ömer'e kavuğu giydirdikten sonra yeniden müfettiş kılığına bürünüp derince soludum:

"Eveet, şimdi ağır kusur olmadığı yönünde bir rapor düzenliycem, ama sembolik bir ceza kesmek gerekiyor 1.549 lira kadar. Hemen ödeme yapabilecek misiniz?"

Bu duruma sevinen Ömer, "Tabii tabii," dedi. "Hemen."

Telefonu çevirdi. "Oğlum, muhasebeden 1.550 lira getiriver."

Eşi patlamada ölen kadının iletişim bilgilerini istemiştim. Ömer'in eli sekreterini aramak için telefona gittiğinde evrak çantasını çıkarıp "Peki, ben de bu arada makbuzunu keseyim," dedim.

Sahte makbuzu alan adam, işyeri kapatılmadığı için öyle sevinçliydi ki, bana neşeyle sarılması işten bile değildi.

Saate baktığım andaki boşluktan yararlanan Ömer sırıtarak, "Başbakanımız nasıllar?" diye sordu.

Başbakanın, yakın çevresinin kendisine "patron" dediğini

Zaman gazetesinde okumuştum. Aramızdaki yakınlığı vurgulamak istercesine ağzımdan kaçırmış bir edayla "Patron," dedim. Gözlerimi bir anlığına kapadım. "Pardon, Başbakanımız içeride dışarda sürekli çalışıyor, biliyosunuz. Halkın seçeceği ilk Cumhurbaşkanı olacak Allah'ın izniyle."

"İnşallah inşallah, sayın müfettişim," dedi. "Biliyor musunuz, Sayın Başbakanımızın en sevdiğim yönü ne?" Ardından sorusunu cevaplamaya koyuldu. "Topu taca atmaması bence, hep oyunda yani, heeep!"

"Durmak yok yola devam!" diyerek Başbakanın seçimlerde kullandığı sloganı yineleyerek ayağa kalktım ve "a"ları uzatarak "Bana müsaade," dedim.

Kartın üzerine cep telefonu numaramı yazdım. Kartı uzatırken çektim ve "İşin düşerse beni cepten arayabilirsin," dedim. Mutluydu. Mutlu insanları seviyorum.

Yolda kravatımı gevşetip derin bir nefes aldım. Araba OSTİM kavşağına doğru süzülürken Ekrem abi dayanamadı.

"Ne oldu yav, anlatsana, yedi mi adam?"

Soruyu duymamış gibi donuk bir ifadeyle dışarı bakıyordum. Bir şeylerin ters gittiğinden işkillenen Ekrem abi direksiyon simidine vurdu.

"Siktir, o kadar da uğraştın, olmadı mı ya, boş ver be oğlum, avcıya av mı yok şu âlemde!"

Araba ışıklarda durunca üzgün bir ifadeyle, Ömer'e kestiğim cezanın karbon kopyasını koçandan yırtıp Ekrem abiye uzattım.

"Hepsi bu abi," dedim. "Seni de yorduk, fifti fifti artık."

Kağıdı aldı. Rakamı görünce küçümser bir edayla arkasını çevirdi. Sanki orada daha yüksek bir meblağ yazacaktı. Uzatırken, "Olur mu oğlum manyak mısın," dedi. "Zaten az bir şey, hepsini al sen!"

O sıra gülmeye başladım. "Kaçar mı abi benden, aynen bi' araba parası, şipşak yani!"

Ekrem abi keyiflenmişti.

"Büyüksün Tilki," dedi. "Rakı balık diyorum, acilinden hem de!"

Sonraki gün, koca müfettişi bağladığına sevinen Ömer'den telefon geldi. Emanetin hazır olduğunu söylüyordu. Ekrem abi, kendini uyanık zanneden enayinin çanta dolusu emanetini almak için hemencecik yola koyuldu.

14

Ramazan'ın ölümünün üzerinden iki gün geçmemişti ki, bir sabah uyandığımda ayaklarımın altının yandığını hissettim. Kor ateşin üzerinde yürümüşüm gibi yanıyordu ayaklarımın altı. Orası hissetmemem gereken bir bölgeydi ama kavruluyordu sanki. Vizite gelen Nur Hanım'a anlattım. Bu kez "subjektif" demedi. "Olur öyle," dedi. "Birkaç aya alışırsın, umursamazsın bile... Omurilik zedelenmelerinde ayakaltı yanma hissi herkeste görülür."

Önemsemeyen bir edayla sordu: "Kasılma oluyor mu?"

"Hayır," dedim. "Öyle bir şey bilmiyorum!"

"Peki," dedi. Gözlerini kısıp çizelgelerdeki sıvı miktarını, genel gidişatı kontrol etti. Döndü ve uzun, beyaz önlüğünün ceplerine ellerini sokup otoriter topuklarının tıkırtılarını geride bırakarak odadan çıktı.

"Olur", "Geçer", "Alışırsın", "Yürürsün". Hastanede en çok duyduğum sözcükler bunlardı. Bazı durumlarda biri kullanılıyordu, bazı durumlarda öteki. En çok "yürürsün"ü seviyordum; bütün dertlerin, insanı günlerce uykusuz bırakan acıların dermanı özene bezene oyulmuş üç heceli bu

sözcüğün içine doldurulmuştu sanki. Gelecek zamanı imleyen sözcüğün şimdiki zamana dönmesi için türlü hayaller kuruyor, kendime dışarıdan bakıp "Yürüyor yürüyor" diye çığlık dahi atıyordum. O gün geldiğinde ne işeme ne boşaltım sorunu kalacak, ayağımın altındaki ve bacaklarımdaki ağrılar yok olup gidecekti.

Zaman zaman cinsellikle ilgili aklıma üşüşen sorular, vehim aşamasını geçmeye başlayan şüpheler, ruh dünyamı zifirden oluşma cıvık bir bataklığın dibine çekiyordu: Sikim bile kalkmıyordu. Sıçtığımın felci, insanı sadece yürütmese iyiydi; işeyemiyor, sıçamıyordum. Hissetmemeye razıydım ama kalksaydı be kardeşim! Bunun bir çözümü olabilirdi. Evet, gurur yapmaya gerek yoktu. Tedaviyi doktorlar bilmeyecekti de kim bilecekti? Bir gün burnumu kırıp Nur Hanım'ın kapısını çaldım.

Sessizce masaya yanaşmamdan önemli bir şey söyleyeceğimi anlamış olmalıydı. Kalkmıyor demek de zordu şimdi.

"Hocam cinsel bi sorun var da bende, sertleşme sorunu, yani sertleşme tamı olmuyor, oluyor da, eskisi gibi değil yani, üçte iki gibi. Bunun bir çözümü var mı acaba?"

Koltuğuna yaslanmış istifini bozmadan beni dinliyor, iki eliyle uçlarından tuttuğu kalemi çeviriyordu. "Ürologlar daha iyi bilir tabii Sadık, ama genel olarak söylemek gerekirse çeşitli ilaçlar var ve önemlisi eşinle iletişimin esas olduğu bir eğitim süreci geçirmelisiniz."

İyi diyorsun da hoca nerde o eş, demedim tabii.

"Ürolojiye siz mi sevk ediyorsunuz acaba?"

"Bence bunları düşünme şimdi, başka sorunların var, taburcu olunca onlara da gidersin."

"Yani taburcu olmadan çözeyim diyordum ama, hazır buradayken, mümkünse tabii."

"Bir anda çözülmez Sadık, yıllar alır. Ayrıca cinsellik, biliyorsun beyinde başlar, beyinde biter, psikolojik yani. Bir de

en son normale dönen işlev bu; önce yürüyeceksin, sonra işeme ve boşaltma mekanizmaları çalışacak, en son cinsellik. Yani bu konu üzerinde çok durmasan iyi olur."

Kestirip atmıştı. Teşekkür edip odadan çıktığımda ne düşüneceğimi bilmiyordum. Tuhaf bir durumdu. Penisim sertleşmiyordu fakat kadınları arzuluyordum. Son günlerde Pembe Hemşire gözüme bir fena görünüyordu mesela. Odaya geldiğinde her hareketini izliyordum. Bakışlarının üzerinde gezindiğinin o da farkındaydı ve bence hoşlanıyordu durumdan. Vücudunun hatlarını açığa çıkaracak şekilde yere eğilmeler, durduk yere gülümsemeler başka nasıl açıklanırdı? Yoksa bana mı öyle geliyordu? Neyse, bir kadının uyarması çavuşu hazırola getirebilmek için tokatlamaktan daha iyiydi. Keşke bunun uygun bir yolunu bulabilseydim.

Birkaç gün sonra yaşadıklarım, cinsel mevzular üzerine kafa patlatmamı ertelemeye yol açtı. Nur Hanım'ın sözünü ettiği kasılmalar başlamıştı. Sanki, kalça kökünden sağ ayağımın ucuna uzanan bir sicim vardı ve kasılma başladığında sicim gerildikçe geriliyordu. Otuz saniye kadar süren böyle anların şiddetine bağlı olarak çoğu zaman iki büklüm olur, hatta gözlerimi yummak zorunda kalırdım. Neyse ki, eskisi gibi yürümeye başlayınca bütün bunlar geçecek, hiçbir şey kalmayacaktı.

İdrar yollarında iltihap oluştuğu geceler karabasanlarla uyanıyordum. Birini hiç unutmam: Rüyamda, uzunca bir süre beni Can'a götürecek seçenekler üzerinde durduğumu hatırlıyorum. Sonunda aradığım kişiyi buldum. "Evet ya, Nastya!" dedim. Kadının yanında gururu kırıldığı için adam öldürecek kadar çıldıran herif, allem eder kallem eder bu kadından vazgeçmezdi.

Nastya'nın yemek yiyip alışveriş yaptığı günlerden biriydi. Takip edildiğinden habersiz olan kadın Arınada Alışve-

riş Merkezi'nden çıktı. Kendinden emin bir biçimde, üstten topuz yapılmış sarı saçlarını açıp savurarak taksiye el etti. Hemen arkasından yola çıkıp bir başka taksiye el ettiğimde tüm kaslarım gerilmişti. "Zaman geldi," dedim içimden. "Zaman geldi."

Nastya'nın bindiği taksinin plakasını ne olur ne olmaz diye hemen ezberime aldım. Taksiciye ilerideki aracı gösterdim:

"Şu ticariyi takip edeceksin birader, 4570, aman kaçırma!"

"Sakat bi' şey olmasın abi?"

Hiç duraksamadan belimdeki tabancayı çıkarıp dizlerinin arasına soktum. Hayatımda ilk kez tabanca tutuyordum ama bu, nedense çok alışıldık bir durum gibi geliyordu bana.

"Hele bir kaçır da o zaman görürsün sakatı makatı!" dedim.

Can korkusuna düşen adamın gözü öndeki takside, aklı ise takibin sonunun nereye varacağındaydı.

Konya Yolu'na çıktığımızda araçlar hızlandı. Gölbaşı'nı geçip Şereflikoçhisar'a kadar ilerledik. Nastya'nın taksisi yavaşlayıp sağa yanaştı.

"Sen de yavaşla," dedim taksiciye, "Ama sağa yanaşma!"

Bir süre sonra öndeki taksi sağa döndüğünde, "Sonraki yoldan sağa dön." dedim.

Takip edildiklerini anlamasınlar diye bu yola başvuruyordum. En önemli nokta aracı kaçırmamaktı. "Biraz hızlan, ilk sağa gir, sonra sol..." Kısa süre sonra Nastya'nın taksisini yakalamıştık. Ankara Caddesi'nde taksiden inen kadın çarşıya daldı.

Taksiden indiğimde aklıma adamın polise gidebileceği geldi. Rüyamda bazen kendime dışarıdan bakıyordum. Sordum: "Tilki burda olsa ne yapardı?" Tilki cebinden çıkardığı parayı taksiciye uzatıyordu, Tilki'ye dublaj yapıp, "Al la şunu!" dedim.

"Yok abi, olur mu!" diyen adam canını kurtardığı için seviniyor olmalıydı. Gözü belime sokuşturduğum tabancaday-

dı. Dışarı çıktım. Tek elimi arabanın üstüne, tek elimi kapıya koyup taksiciye eğildim:

"Narkotik sana minnettar, bunu unutma, hadi hayırlı kazançlar!"

"Sağ olun abi, Allah devletimize, milletimize zeval vermesin."

Çarşı'ya girdim, Nastya nerde olsa fark edilecek frapan kadınlardandı. Yol boyunca esnafın kendisini dikizlediğinden emin havalı havalı yürüyordu. Vitrinde aksimi görünce duraladım. Rüyada, kendi yerime geçtiğimi fark etme duygusu hoşuma gidiyordu.

Adımlarımı hızlandırıp Nastya'ya yaklaştım. Eski, bakımsız binaların çevrelediği çarşıdaki insanlar görünümüyle onların dünyasından olmadığı anlaşılan Nastya'ya bazen dik bazen kaçamak bakışlar atıyorlardı. Sigara yaktım. Kollarının ince gibi duruyordu, hastanede o kadar ağırlık çalışmıştım, pazılarımı yokladım. Tuhaftı. Vitrindeki aksim fidayda oynuyordu ya da bana öyle geldi. Nastya bir dükkana girdi, sonra bir başkasına, sonra bir başkasına... Yaşlanıp kendini dine vermiş erkekler dışındakilerin çoğu, bakışlarını kadının alımlı gövdesinde gezdirmekten kaçınmıyordu. Sanki ben değil, bütün kasaba –açıktan gizliye değişen tonlarda– Nastya'yı göz takibine almıştı. Şereflikoçhisar'ın bu bölümü Anadolu kasabalarına özgü derme çatma yapılarla doluydu.

Kadın, kebapçının ilerisinde, hemen altında bakkal olan iki katlı eve doğru yürüdü, yan taraftaki bir düzine basamağı hızlı adımlarla çıkıp zile bastı. Yürüyüşümü bozmadan sigara içiyordum.

Az sonra açılan kapının ardındaki kalın boyunlu adamı gördüm: Bu, Can Alan'dan başkası değildi. Başımı öne eğip yürümeye devam ettim. Kollarım niye inceydi, anlayamıyordum.

Sonra belli belirsiz görüntü ve bilinç parçacıkları gözü-

mün önünden akıverdi. İşime odaklanmalıydım. Can'ın rutinini, adamlarıyla nasıl görüştüğünü çözmüştüm. En önemlisi, evin kapısını hangi durumlarda açtığını biliyordum: Basit bir şifreydi bu; günün hangi saatinde olursa olsun zile bir uzun, iki kısa basmak adamın kendini güvende duyarak kapıyı açmasına yetiyordu.

İkide bir silahımı yokluyor, Can'ı elimden kaçırmaktan endişe ediyordum. İşi garantiye almak için Can'ın evini gözetleyebileceğim bir otele yerleştim.

Rüyamda Kilisli olduğunu hatırladığım bir kaçakçıdan aldığım susturucuyu tabancaya takıp Gölbaşı'nda atış talimi yapıyordum. Silahın performansı o kadar hoşuma gitmişti ki, attıkça atıyordum, kaç mermi yaktığımı bilmiyorum, ellerim barut kokuyordu, rugan ayakkabılarım tozlanmıştı, uzun uzun sildim onları. Sonra her nasılsa hazırlıkların büyüğünün arabanın bagajında yattığını hatırlayıp sırıtarak oradan ayrıldım.

Şereflikoçhisar'a döndüğümde hava henüz kararmıştı. Eldivenleri giydim. Susturucu takılmış tabancayı ceketin içinde gizliyordum. Zile uzun, kısa, kısa olmak üzere üç kez bastım. Az sonra kapı açıldığında pislik herifin kafasına silahı dayadım. "Yat lan, şerefsiz!"

Beni karşısında gören Can'ın gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi irileşmişti. Dediğimi yaptı. Onu nasıl bulduğumu anlayamamış bir hali vardı.

"Elini başının üstüne koy!"

Üstünü aradığım Can'm belindeki tabancayı aldım. Ne zaman ve nereden edindiğimi hatırlamadığım kelepçeyi ellerine arkadan taktım. Sürükleyerek içeri götürdüm. Kollarım kalınlaşmıştı ama ayağımda hastabakıcıların giydiği mavi terliklerden vardı. Afallamıştım. Allahtan Can Alan kıpırdayacak halde değildi. Yine nereden geldiğini bilmediğim bir koli bandı elimdeydi şimdi. Salonun ortasındaki halı-

nın üzerine bıraktığım adamın ağzını kapatacak şekilde koli bandını başında birkaç kez dolaştırdım.

Sıra paketlemenin son aşamasına gelmişti. Avucumun içiyle Can'ın yüzüne, yüzünün ortasına birkaç kez vurdum.

"Kımıldama, sıkarın kafana, ayaklarını birleştir!"

Ayak bileklerini sıkıca bantlayıp dış kapıya yöneldim. Dışarıda başka biri duruyordu, bu adam bendim, üstelik tekerlekli sandalyedeydim. Kollarım inceydi, ayağımda rugan ayakkabılar vardı. Sandalyeyi sürerek eve girdim. Bana kapıyı açan adamın elindeki silahı aldım. Tekerlekli sandalyeyle salona girip televizyonun sesini iyice açtım. Silahın namlusunu Can'ın başına doğrultum. Az sonra öldürüleceğini anlamış bir kurban gibi kanlı gözleri irileşen Can'ın af diler hali hoşuma gidiyordu, ayaklarımın altı yanmıyordu şimdi, bacaklarım da ağrımıyordu.

Bir iki dakika sonra içeri diğer ben girdi. Omzunda asılı uzun, ince çantayı indirdi. İçini açtı. Elli, altmış santim uzunluğunda bir beysbol sopasıydı çıkan.

Başını sağa sola sallayıp debelenen Can'ı ayağıyla yan yatırdı. Sopayı özenle kavrayarak bana baktı, ikimiz de mutluyduk. Sırıtarak onayladım. Beysbol sopasıyla önce kaburga kemiklerini kırdı. Sonra sopayı başına indirmeye başladı. Diğer ben, Can'ı sinek gibi ezerken soluk alış verişim hızlandı. Gözümü kırpmadan olan bitene bakıyordum.

Uyandığımda ter içinde kalmıştım. Başımda Pembe Hemşire ile Anna bekliyorlardı. Alnımda bir serinlik hissettim. Elimi oraya götürdüm. Islak bir mendil vardı. Sonunda enfeksiyon geçmişti ama ben de bitmiştim.

15

Hastanede herkes görevini yapar: Başhekim, doktorlar, hemşireler, hastabakıcılar, temizlikçiler ve kast sisteminin en altında oturan hastalar. Zaten onlar hayallerini öte dünyaya havale etmişlerdir. Bu dünya olsa olsa, diş sıkmak için gelinmiş bir tür çilehanedir. Hastanede görevini yapmayan biri varsa o da zamandır. Bir türlü geçmek bilmez. Burada zamanın ilerleyişi ağrının şiddetiyle ters orantılıdır. Vücudunuzu kıvrandıran ağrılar ne kadar artarsa zaman da o kadar yavaş akar.

Dışarıdayken üzerinde hemen hiç durulmayan bir haber umut oluverir, gündem belirlerdi. Haber mi bulamıyorlardı, yoksa bu gerçeği mi biliyorlardı emin değilim ama gazeteler ortalama her ay farklı bir ülke adı vererek benzeri haberleri yayımlarlardı. Örneğin, "İsviçre'de kök hücreler kullanılarak, farelerde akut omurilik zedelenmesi tedavi edildi!" denirdi.

İşte o gün haber duyulunca, umut rüzgârı hastanenin bütün odalarını gezer, ihtiyacı olanın boynuna ipek bir fular gibi dolanırdı. Uzun süre yatanlar bu tür haberlere daha çok

inanırlardı. "Fareden sonra maymun, sonra insan..." derlerdi. "Evet, sıra bize de gelecek kardeşim!" İnsanların birbirini gazlayarak eldeki avuçtaki kıt umudu paylaştığı günlerdi o günler. Rastlanılan doktora gazete haberi gösterilir, umutları yeşertecek güçlü bir açıklama beklenirdi. Doktorlarsa hastaların umudunu soldurmamaya dikkat ederek telkin edici bir açıklama yaparlardı:

"Biliyorsunuz omurilik zedelenmesi bedenin üst ve alt bölümleri arasındaki iletişimin kesilmesi, yani geçici veya kalıcı felç anlamına geliyor. Haberin aslı şöyle: Farelere deneysel olarak omurilik hasarı verildikten hemen sonra, kök hücre enjekte edilir ve farelerde birkaç hafta içinde ciddi bir ilerleme kaydedilip kaydedilmediği gözlenir. Şüphesiz çalışmalar deney aşamasında ve kaç yıl sonra insan üzerinde uygulanacağı bilinmiyor, o vakte kadar kendimizi hazır tutmalı, çalışmalı ve bütün egzersizleri aksatmadan yapmalıyız arkadaşlar."

Tıbbın hammaddesi olan hastalar ortadan kalksa doktorların çoğunun işsiz kalacağı çok açıktı. Belki de kendilerine gizlice itiraf ettikleri bu gerçeği bildikleri için kök hücre tedavisini örtülü olarak istemiyorlardı. Her neyse!

Hastanede herkes başkalarını dinler, gözler ama asıl olarak kendine yoğunlaşır. Acıma ve vicdan duygularının başkalaştığı, köklü sanılan insani durumların yeniden biçimlendiği, dışarıdan anlamanın zor olduğu bir süreçtir bu. Günlerim salonda çalışmakla ve dudağımın eski biçimini alması için balon şişirmekle geçiyordu. Anna her gün yüzüme masaj yapıyordu. Fark edemiyordum ama yüzümün gitgide düzeldiğini söylüyordu. Ona bakarken aklımdan şeytani bir düşünce geçiyor, açıkçası hoşuma da gidiyordu bu durum: Biraz eli yüzü düzgün olaydı Anna'nın, otuz kilo kadar da zayıf olaydı; ağzından girer burnundan çıkar kandırırdım onu.

Enfeksiyon olduğunda ya da ağrılarım arttığında, kısacası odada daha fazla zaman geçirmek zorunda kaldığımda duvarlar üzerime üzerime geliyordu. Aylar içinde duvarlara bakmanın özel bir yolunu buldum. Bakarken dar açı kullanmıyor, duvarın adeta ardına odaklanıyordum. Böyle yapmasam, varlığı insanı daraltmaya yarayan duvarların beni bunalımın dibine çekip boğması işten bile değildi.

Esasen hastane günleri insanı çabucak kendine alıştıran bir sıradanlık içindeydi. Çalışma salonunun camından görünen, yakın köyden otlamaya gelmiş inekler de olmasa akşam saatlerinde yalnızca, Eskişehir Yolu'ndan geçen araçları izleyecektik. Araçlar, çok hızlı yol alıyordu ama yoldan o denli uzaktaydık ki, başımızı çevirmeden belirli bir aracı beş altı saniye izleyebiliyorduk. İlk günler garipsediğim bu duruma zamanla alıştım. Adına hasta dedikleri, ömür boyu bu sıfatla anılacak sandalyeliler olarak hastanenin arka tarafındaki dar koridora çıkar, buradan ufka bakar, uğuldayarak hora tepen rüzgârın andız dallarını usul usul sallandırışını seyreder, sigara üstüne sigara tüttürürdük. İnsanın gözünün herhangi bir yapıyla veya doğal oluşumla kesilmediği bu yer, göz kaslarının gelişmesi için idealdi.

Hastanede göz kaslarım gelişti gelişmesine ama yürüyemediğimden bacak kaslarım eriyiverdi. Sonuçta belden aşağım çiroz kaldıysa da bunların hiçbirine aldırmıyordum. Bu iyimserlik, Pembe Hemşire'nin her sabah itinayla getirip, tek tek yutturduğu avuç dolusu ilaç içinde bulunan antidepresif ve mutluluk verici haplardan kaynaklanıyordu. Saçma sapan şeylere gülüyor, sürekli espri yapmak istiyordum. Aslında bütün hastalar böyleydi, Pembe hepimizi ilaçlayarak pespembe bir dünyaya iteliyordu. Gülelim eğlenelim, sevelim sevilelim. Başka türlü olabilir miydi, sanmıyorum, içinde bulunduğumuz hayalden uyanmak hepimize çok ama çok ağır gelirdi.

İsmail'le o günlerde tanıştım. Görmeyen biriyle karşılaşmışsınızdır, konuşmayan biriyle de. Peki ya görmeyen ve konuşamayan birine rastladınız mı hiç? İsmail konuşamayan, zamanla görme yeteneğini de kaybetmiş bir böbrek hastasıydı. İlk bakışta görmediği belli oluyordu ancak konuşamadığı –doğaldır ki– anlaşılmıyordu. İletişim kurmayı seviyordu. Sadaka ister gibi elini uzattı. Önce eline, sonra yüzüne baktım. Ne yapmaya çalışıyordu. Diğer eliyle açık avucuna vurduğu işaret parmağıyla "I" harfine benzer bir şekil çizdi. Elini sesin geldiği yana, bana doğru uzattı. Uzattığım elimi tuttu. Avucumu, yukarı gelecek biçimde kendi elinin üzerine koydu ve işaret parmağıyla harfleri tek tek avucuma yazdı. İS-MA-İL. Adını heceleyince gözlerim yaşardı. Başımı çevirdim. Yoldan hızla geçen araçlara ve ufka bakıp derince soludum. Nefesimi burnundan verirken içimin taştığını hissedebiliyordum. Şartlar ne olursa olsun insan kendini hayata bağlayacak yollar bulmakta maharetliydi. Belki de içinde bulunduğum durum o kadar kötü değildi, neyse. Diğer hastalar İsmail'den gülünç hikâyeler "anlatmasını" ister, işaret parmağını tebeşir gibi kullanan İsmail ise kimseyi kırmazdı.

Kontrol için zaman zaman merkez hastaneye götürülürdük. İşte öyle bir günde, İsmail'i taşıyan ambulans Eskişehir Yolu'nda refüje çarpıp takla atıyor ve yanmaya başlıyor. Sedyeye sıkıca bağlanmış olan İsmail dışında herkes aracı boşaltıyor ama alevler aracın her yanını sardığı için bütün uğraşlara rağmen onu bir türlü çıkaramıyorlar. Hasta bakıcı, İsmail'in ambulans duvarına parmağıyla bir şeyler yazmaya çalıştığını söyledi. Son cümlesi, yüzündeki etler eriyinceye kadar sürmüş. İsmail, hastane için uzun sayılabilecek bir süre aklımdan çıkmadı. Oysa ölmesi gereken biri varsa o da yardımsever insanların samimi duygularını sinsice sömüren ben olmalıydım.

Müzede, zengin oldukları her hallerinden anlaşılan yaşlı çifte rehberlik ettiğim günü hatırlıyorum. Gezi bitince yolmak için gözüme kestirdiğim çifti yemeğe davet etmiştim. Yanımızda müze müdürü de bulunuyordu. Çengel Han'da nefis hünkârbeğendinin üzerine yandan çarklı kahveleri höpürdetirken konu dönüp dolaşıp bana gelmişti.

Güzel yemeğin karşılığını yağcılıkla ödeme peşinde olan müdür, yaşlı çifte dönüp "Efenim, Faruk Bey, biliyorsunuz gönüllü rehberimiz kendisi, bu tür konuların açılmasını istemiyor; fakat onun sayesindedir ki bakımsız ve rutubetli ama bizim için fevkalâde önemli olan bir işlik renove edildi," dedi.

Yaşlı adam etkilenmiş görünüyordu: "Harika! Faruk Bey, lütfen tebriklerimi kabul buyurunuz."

"Aman efenim, ne demek!"

"Yo yo, çok büyük bir hizmet bu."

Tatlı ve mahcup bir gülümsemeyle başımı keyifle yana çevirdiğimi gören müdür, bir hamle daha yaptı:

"Yalnızca o mu efendim! Böbrek hastalarına diyaliz makinesi almak için geçenlerde toplantı düzenliyorlardı. Kendini ve aile servetini bütünüyle hayır işlerine hasretmiş bir Anadolu çelebisidir Faruk Bey."

Müdürün farkında olmadan verdiği gollük pasları değerlendirmenin zamanı gelmişti:

"Rica ederim, kim olsa yapar bunları zaten," deyip üzgün bir sesle ekledim. "O böbrek hastalarının halini bir görseniz!"

Masada, anlık ama etkili bir sessizlik oldu. Kadının gözleri dolmuştu. Kendini toparlayarak, "Sizin gibi yardımsever biriyle tanıştığım için çok memnun oldum." dedi. Gözlerini kısıp gözlerime dikti: "Bir şey sormak isterim, bir ihtiyaç var mı, diyaliz makinelerinin hepsini aldınız mı?"

Kadının yemi yutması için kendimi hiç kasmamıştım. Ni-

yetini anlamamış görünerek kahvenin dibindeki yudumu alıp anlatmaya koyuldum:

"Amacımız bize tahsis edilen yere on makine koyarak hastalara rahatça hizmet sağlayabilmek; zira bu tür makinelere çok ihtiyaç var, davetiyelerle ancak yedisini alabildik, diğerlerini de alacağız sanırım."

"Tekinin fiyatını öğrenebilir miyim?"

Av kapana girmek üzereydi.

"Takriben 25 bin lira."

Kadın onay bekler gibi kocasının gözlerine baktı. Kalın kaşlı adamın başını iki kez usulca öne eğmesinden sonra heyecanla bana dönüp "Bu makineyi ihtiyacı olanlara ben armağan etmek istiyorum," dedi. Gözlerinin içi ışıl ışıldı.

Avı kaçırmamak için misinayı biraz salmanın sırası gelmişti: "Efendim, kusuruma bakmayın ama bunu kabul edemiycem," dedim."Takdir edersiniz ki, yüklü bir meblağ bu."

"Hayır Faruk Bey, lütfen, ısrar ediyorum."

Tam sırasıydı: Cep telefonumu çıkardım: "Bu âlicenaplığınız karşısında ne diyeceğimi bilemiyorum, gerçekten çok teşekkürler."

Ekrem abinin numarasını "Böbrek Vakfı" adıyla kaydetmiştim. Kollarını kenetlemiş telefona bakan adamın göreceği biçimde işaret parmağımı "Böbrek Vakfı" yazısı üzerine getirdim.

"Merhabalar, Faruk ben, yanımda vakfımıza diyaliz makinesi bağışlamak isteyen bir hayırsever var. Vakfın banka bilgilerini rica edicem sizden... 'Makbuz için adres mi, bir dakika lütfen, Sema Hanım'ı veriyorum.'"

Gerisini Ekrem abi tereyağından kıl çeker gibi halletmişti.

16

Acılarınızı, başkalarının acılarını ve başkalarını olabildiğince çabuk unutuyordunuz. Çekilen acıların belleklerden silindiği yerdi burası, doğrusu yaşamak için insanı insan yapan en önemli özelliklerden birini –hatırlamayı– yok etmek, mümkünse kökünü kazımak zorundaydınız. Yine de küçük bir görüntü, işaret, koku, tüm bunlar geçmişin olanca yükünü bir anlığına da olsa anımsatıyordu. Avucumu kaşıdığımda İsmail'in aklıma gelmesi belki de bu yüzdendi. Derin derin iç çektim. Keşke, göze kaçan kirpik gibi insanı birdenbire rahatsız eden böyle anlar hiç ama hiç yaşanmasaydı.

Ne olursa olsun hastanedeki düzen bozulmuyordu. Düzenin bozulması ilaçları, hasta bakıcıları, hemşireleri, doktorları ve derken genelkurmay başkanı gibi tepede oturan başhekimi etkisizleştirebilir, onun topuklu ayakkabılarından çıkan tıkırtıları otoriter değil, yalnızca sıradan seslere dönüştürebilirdi.

Verilen programı harfiyen uyguluyordum: Gıda ve sıvı rejimine dikkat ediyordum. Elbette bütün bunlar bir süre sonra giriş çıkış yapmak için memleketine gidecek An-

na'nın yardımıyla oluyordu. Ancak, sonda hortumu yüzünden penis deliğinin etrafı tahriş olup kızarmış, dokular pul pul dökülmüştü. Kimin umurundaydı! Önlemleri alın ama kafaya takarsanız bitersiniz. Hastanedeyken insan olanları değil, olacakları düşünmeli. Ne de olsa olanlar olmuştu, yürüme hayalinin gerçeğe dönüşmesine pek bir şey kalmamıştı.

O günler bir an önce gelsin diye çalışma salonunda ter içinde kalıncaya kadar kollarımı güçlendiriyordum.

Zaman zaman salona annesiyle gelen biri vardı: Timur Bey. Ellilerine yakın adamın kafasının yarısında boylu boyunca dikiş izi bulunuyordu. Belli ki kafatası açılmış, ciddi bir ameliyat geçirmişti. Hepimizin taktığı yeşil hasta bezinin beline doğru çıkan ucu görünüyordu. Eşofmanın kenarından sarkan daimi sondanın hortumu idrar torbasını sıvısız bırakmıyordu. Tam takım gezen adamın torbasındaki idrar açık renkteydi. Belli ki, başını okşayan annesi ona bol bol su içiriyordu.

"Nasılsınız Timur Bey?" diye sordum.

Durdu. Yoksa hırıltılı sesim anlamsız mı gelmişti? Ürkek ve sözcükleri heceleyen bir sesle, "İyi-yim, siz na-sıl-sınız?" deyip işaret parmağını kaytan bıyığı ile dudağının üstüne koyuverdi.

O sıra, elini oğlunun başından çekmeyen annesi, "Ahh, ahh!" dedi. "Arabalara, hız yapmaya çok meraklıydı bu, zaten başına ne geldiyse bu yüzden geldi."

Hastane –başkalarına bağımlı olduğundan– insanın hızla "bu" olduğu, kendini kül tablası gibi hissetmeye başladığı; kısaca nesneleştiği yerdi.

Herkesin hastaneye düşmesinin bir sebebi vardır. Biz konuşurken işaret parmağını dudaklarından hâlâ ayırmayan Timur'un düşme sebebi annesine göre arabalardı.

Ne düşünüyordu acaba? Gözümü camdan dışarı çevir-

dim. İnekler, rüzgârda savrulan otları yoluyor, gözlerini kırpmadan geviş getirerek geniş camdan içeri bakıyorlardı. Aklıma Dünya Ticaret Merkezi işi geldi. O adam da arabalara düşkündü, hastaneye düşmediği için elbette şanslı sayılırdı ama fena halde tongaya düşmüştü.

İnternet sitesinde sahibinden satılık lüks araba ilanını görünce Ekrem abinin de yardımıyla hemencecik ayrıntılı planı yapmıştım. Korkutmanın, üst perdeden konuşmanın değil, güven vermenin esas olduğu bir işti bu. Dolayısıyla –en azından avı tuzağa düşürene kadar– kadınları kullanmalıydım. Doğuştan gelen özellikler dolayısıyla mı, keriz erkeklerin zafiyetinden mi bilinmez, kadınlara kolay kolay "hayır" denemiyordu. Avı yemlemek ve istenen yere çekebilmek için bu durumdan yararlanmalıydım. Ekrem abinin yanında çalışan kızlardan biri telefon ettiğinde hoparlör açıktı, konuşmaları duyabiliyordum:

"İnternetteki araba ilanı için aramıştım."

"Evet, buyurun?"

"Arabanızı çok beğendik, temizse almak istiyoruz."

"Tabii tabii, çok temiz."

"Son fiyat mı peki?"

"Maalesef."

"Anladım, sizi Çelebi İnşaat'a kadar rahatsız edicez, arabanızı şirket alacak, birlikte getirirseniz ustaya baktırır, sonrasında devir işlemlerini hallederiz. Yarın iki, sizin için uygun mudur?"

"Tabii."

"Adresi veriyorum, Dünya Ticaret Merkezi, 5. Kat..."

Ertesi gün, adının Rıfat olduğunu öğrendiğim adam verilen adrese gelip alengirli ofise girince sağa sola koşturan, masalarda anlamadığı dillerde konuşan insanlarla karşılaştı. Ofisteki kameralar yardımıyla bulunduğum odadan adamın bütün hareketlerini izliyordum. Şaşmamıştı, "ulusla-

rarası firma" algısı yaratmayı başarmıştık. Bizim konuşmaların çoğu önceden ayarlanmıştı. Dolayısıyla konuşmaları görüntülerden yola çıkarak aşağı yukarı tahmin edebiliyordum. Siyahlara bürünmüş, mini etekli bir kadın yaklaşıp elini uzattı.

"Hoş geldiniz, randevunuz var mıydı?"

"Evet, saat iki için."

"Kiminle görüşecektiniz? Mesut Bey'le mi, Ahmet Bey'le mi?"

"Ahmet Bey'le." (Sanırım "Ahmet Bey" olduğum anlaşılıyordur.)

"Bir dakika lütfen," diyen kadın, uzun bacaklarının cazibesini ortaya çıkaran zarif yürüyüşüyle karşı masaya gitti. Saçlarını, ellerini kullanmadan tahrik edici bir baş hareketiyle geriye attı. Telefonda kısaca konuşup geri döndü.

"Biraz bekleticem sizi, bu arada bir şeyler ikram edelim. Çay, kahve?"

"Kolayda hangisi varsa?"

"Ne demek! İkisi de kolay, siz birini söyleyin yeter."

"Çay o zaman."

Huzurlu bir ofiste ne varsa yinelenmeliydi: çay, kahve, çalan telefonlar, hafif bir müzik, klimanın serinliği... Rıfat etrafa bakınırken, vücuduna oturan gömleği ve iri saati göze çarpan bir adam geldi. Sonra doğrudan kurbana yönelip sordu: "Rusya'daki şantiyeye gidecek mühendis siz misiniz?" (Bu numarayı Ekrem abi düşünmüştü. Doğrusu güzel numaraydı, inandırıcılığı artırıyordu.)

Siyah saçlarını bu kez elleriyle arkaya atan sekreter kadın yeni rol arkadaşına döndü: "Hayır, beyefendi başka bir iş için geldi, Ahmet Bey'le görüşecekler."

Adam ellerini kenetleyip "Çok özür dilerim," dedi. Karşı rafa yöneldi ve klasörleri karıştırmaya başladı.

Görkemli ofisimiz Rıfat üzerinde istenen etkiyi yaratmış-

tı. Çayını yudumlarken kadının telefonu çaldı. Görüntüden anlaşıldığı kadarıyla karşıdaki sese başını aşağı yukarı hareket ettirerek cevap veriyordu. Telefonu kapayıp Rıfat'a döndü: "Ahmet Bey on beş dakikalığına uygunlar," dedi. Çaprazındaki kapıyı açtı. "Buyurun lütfen."

Koridora benzeyen uzun yerde başka bir sekreter daha bulunuyordu.

Telefonu kaldıran sekreter, "Rıfat Bey geldi efendim," dedi.

"Buyurun, sizi bekliyorlar."

Top ceza sahasına düşmüş, golü atmak için iş son vuruşa kalmıştı. Rıdvan Dilmen, "gol olur" diyordu. Kapının çalınmasından ilk işareti alabiliyordum: Herifçi tava gelmeye dünden hazırdı.

"Buyurun beyefendi, Ahmet ben, umarım çok bekletmemişizdir sizi?"

Odadaki Ekrem abiyi tanıttım. "Şirket ortaklarımızdan Cevat Bey."

"Ne içersiniz?"

"Beklerken çay içmiştim, almayayım bir şey."

"Olur mu, bir tane daha için efenim."

Cevabı beklemeden telefona sarıldım. "Üç çay lütfen."

Saate baktım. "Sözü uzatmadan, Cevat Bey yeğenine bir doğum günü hediyesi almak istiyor, ilanlardan sizin arabayı gördük, bayıldık doğrusu, Mustang Shelby GT500, tam genç işi, 2008 modeldi değil mi?"

"2007."

Hesap yapan tüccar edasıyla çenemi kaşıdım. "Kaç para istiyorsunuz?"

"155.000 lira."

Elimi alnıma götürüp bir şeyler düşünür gibi yaptım. "Çok mu istedim acaba?" sorusunu uyandıracak bir boşluk, sessizlik yaratarak Rıfat'ı kontrollü bir tedirginlik içinde tutmalıydım. Ne fazla, ne az ama kıvamında. Burnumu çektim.

On saniye kadar sonra başımı kaldırdım. "Bu arabalar şahanedir Rıfat Bey," dedim. "Gazı kökleniz mi şahlanır resmen, öyle herkes de sahip olamaz bu arabaya, onu da biliyorum yani."

Araba üzerinden paso piyaz kesmeye başlamıştım. Rahatlayan adam, "Aman efendim," diyecek oldu. Araya girip "Yo yo," dedim. "Yarış atını dizginlemek hiç kolay değildir."

İş, lop eti yemeden önce birkaç kılçığı ayıklamaya kalıyordu. "Ama çok para istiyorsunuz Rıfat Bey."

O sıra cep telefonum çaldı. Bir süre dinleyip "Anladım, onu Alma Ata'daki şantiyeye sevk edin," dedim. Saatime baktım. "Rusya'dan gelenler biraz beklesin, önemli bir toplantıdayım şimdi, sonra ilgilenirim o işlerle."

Başımı kaşıyıp işi başından aşkın adam görüntüsüne bürünerek Rıfat'a döndüm. "Önemli toplantı tabii. Keşke sadece araba konuşsam. Evet, nerde kalmıştık?" Unuttuğum şeyi hatırlamış gibi yaparak, "Hah!" dedim. "Çok pahalı Rıfat Bey, ayrıca temiz mi, bir sorunu var mı, onu da bilmiyoruz doğrusu, tamam, internet sitesinde kaporta düzgün görünüyordu ama kim bilir içi nasıl?"

"Yok Ahmet Bey, çok temizdir, istediğiniz ustaya gösterebilirsiniz."

Ağzımı belli belirsiz şapırdattım. Karşımdaki rafadanı yutmaya az kalmıştı.

"Araç burada mı?"

"Yandaki otoparkta."

Rıfat'ın gözlerine uzunca baktım. "Rıfat Bey, size güveniyorum." dedim. "Belli ki arabanıza gözünüz gibi bakmışsınız. Noterden devir işlemlerini yaparsınız." Bir şeylerden pirelenmemesi için pazarlığı boşlamamalıydım. Yalnız fiyatı 150'ye çekelim, ne dersiniz?"

Rıfat'ın aklındaki fiyatın 150 olduğunu tahmin edebiliyordum. Bir süre düşündü. "Peki," deyip elimizi sıktı.

Rıfat'ın elini bırakırken sol elimle telefonu kavradım.

"Semih'i gönderin lütfen."

Rıfat, "İşleriniz yoğun sanırım," dedi.

"Bizim işler böyle Rıfat Bey, zamanla yarışıyoruz valla." Dışarıya, Tahran Caddesi'ne baktım. Trafik sıkışmıştı. Esnaf ağzının tam zamanıydı. "Allah sağlık versin cümlemize, para bir biçimde geliyor."

Az sonra kapıyı çalıp içeri giren adam, "Ahmet Bey, beni istemişsiniz." dedi.

"Gel Semih gel!"

Çekmeceden iki balya dolar çıkardım. "Bunları bozdurup acil getiriyorsun tamam mı, Rıfat Bey'e takdim edicez."

"Tamam Ahmet Bey."

"Ha Semih," Saatime baktım. "Bi' saat sonraya La Gio'mu ne öyle bi' yer var ya, üç kişilik yer ayırt sana zahmet, Rıfat Bey'le yemeğe gidiyoruz."

"Emredersiniz Ahmet Bey."

Rıfat'ın yüzüne hoşnut bir sırıtış yerleşti. "Ne gerek vardı Ahmet Bey!"

"Aaa, olur mu Rıfat Beyciğim, bırakmam. Arabalardan laflarız biraz." Saatime baktım. "Siz gelene kadar toplantım bitmiş olur, paranızı takdim eder, oradan da yemeğe gideriz birlikte, ne dersiniz?"

"Peki, çok teşekkürler."

Önde Rıfat, odadan çıkarlarken bana dönen Ekrem abi, "Sen var ya sen!" der gibi başını salladı.

Rıfat, sahte kimlik kullanan Ekrem abiyle noterde devir işlemlerini hallederken, ayılmak bir yana halinden bayağı memnunmuş. İş bittikten sonra Ekrem abi, "Konuşurken neşesi dudaklarından akıyordu vallahi!" deyip gevrek gevrek kahkahalar atıyordu.

Noter memuru taraflara imza attırmadan önce Rıfat'a sormuş: "Paranızı aldınız mı?"

Bizimki kendinden emin bir sesle tereddüt etmeden cevaplıyor: "Evet, aldım."

Olayın neticelendiği, Rıfat'ın kafese gönül rızasıyla girdiği an tam bu andır işte. Arabanın yanma gittiklerinde şoför mahalline kurulan Ekrem abi gazı köklüyor. Homurdanan araba şahlanacak gibi oluyor.

"Felaket bir şeymiş bu ya!"

"Öyledir, çok yakıyor ama değer, sürüş keyfi bir başkadır bu canavarların." "Rıfat Bey, isterseniz siz ofise çıkın, paranız gelmiştir. Ben de küçük bir tur atayım şu canavarla."

"Yemeğe gelmeyecek misiniz?"

Ekrem abi arabayı hareket ettirirken camı açar. "Gelmez olur muyum, hem oranın kaz ciğeri ile ördek böreği nefis oluyor, yeni avlanmış etler kullanılıyor, gelicem, elbette gelicem!"

Rıfat, dolmayı yuttuğunun farkına varmadan mutluca gülümseyerek, "Tamamdır, bekliyoruz." deyip Dünya Ticaret Merkezi'ne yöneliyor.

Sonrasını bilmiyoruz ama muhtemelen adam boş ofisi görünce şaşırmış, Çelebi İnşaat adına iki saatliğine kiralandığını öğrenince kerizlendiğini anlayıp kafayı yemiştir.

"Nasıl olur kardeşim!" gibi bir şeyler gevelemiştir, elindeki dosyada bulunan noter senedini göstererek. "Az önce arabamı sattım onlara, Ahmet Bey dolar bozduracaktı, şimdi alacaktım, hatta yemeğe gidecektik!"

Oysa atı alan Üsküdar'ı çoktan geçmişti. Ekrem abi ile Rıfat noter işlemleri için ofisten çıktıklarında iki saatlik ömrü olan Çelebi İnşaat'ı tasfiye ediverdim. Ekibin harçlıklarını ise Ekrem abi dağıtacaktı.

Binadan ayrılıp hızlı adımlarla Dünya Ticaret Merkezi'nin ilerisinden sağa, Güniz Sokak'a girdim. Anlaştığımız yerde beklerken yarım saat olmamıştı ki, dehşetli bir homurtu duydum. Ses vardı ama görüntü yoktu. Sonra, iki eliyle

Mustang'in direksiyonuna yapışmış halde sırıtan Ekrem abinin görüntüsü belirdi. Anlaşılan her şey yolunda gitmişti. Yağlı bir ördek avlamanın sevinciyle arabaya kuruldum. İkimizde de adrenalin fazlası vardı. Bunu hissedebiliyordum.

Ekrem abi, gazı kökleyecekken, birdenbire Süleyman Demirel'in evinin önünde bekleyen polislerin yanında durdu. Düğmeye basıp iki kişilik spor arabanın camını açtı.

"Selamün aleyküm," dedi.

Çevredeki villalara gelen zenginlerin adres sormasına alışık polisler biraz da nezaketen, "Aleyküm selam," diye karşılık verdiler.

"Efendim ben, Çelebi İnşaat CEO'su Ahmet Yolar, Nazmiye Hanım'ın vefatı bizi derinden üzdü. Bunu belirtmek isterim."

Polisler şaşkınlıklarını belli etmemeye çalışan gözlerle birbirine bakıyordu. Biri, "Teşekkür ederiz," dedi.

Mecburen yüzüme üzgün bir hava verdim. İçimden, "Bitirse de sağ salim gitsek," diyordum.

Amcam ve ben politikacı eşlerini ufak ufak yolardık. Görünüşe bakılırsa Ekrem abi de onları pas geçmemişti.

"Nazmiye Hanım, çok hayırsever biriydi," dedi. "Ailemize çok emeği geçmiştir, ailemiz dediysem şirket olarak kurduğumuz vakfa ciddi yardımları dokunurdu hanfendinin, onun sayesinde nice fakir fukaranın karnı sıcak çorba görmüştür."

Polislerden biri zoraki gülümsedi. "Evet, öyleydi."

Artık gitmeliydik ama Ekrem abi dur durak bilmiyordu: "Biz özellikle Adana'da kendisiyle çok iş yaptık, mesleğe onunla başladım diyebilirim, bir dediğimizi iki etmezdi hanfendi, dünyaya onun gibi biri yeniden gelir mi bilmem, mekânı cennet, ruhu şâd olsun."

Hep bir ağızdan "Amin," dedik.

"Hadi arkadaşlar, sizi fazla tutmayayım." diyen Ekrem abi,

camı kapayıp arabayı hareket ettirdiğinde daha fazla dayanamadım: "Abi ne yapıyorsun ya, enseletecektin bizi!"

"Korkma be oğlum, bi' şey olmaz, amma da ödlekmişsin ha, stres atıyoz alt tarafı şurda!"

Makas almaya yeltendi. Elini itekledim. Birden vites büyüttü. Arabanın sarsıntısından keyiflenmişti. "Biraz tadını çıkaralım şu meretin, araba değil vahşi bir at sanki mübarek!"

Birkaç gün sonra arabayı yarı fiyatının biraz üzerine İvedik'teki parçacıya okuttum. Büyük ihtimalle böylesine özel bir arabayı parçalayarak elden çıkarmak yerine boyasını, şasi ve motor numaralarını değiştirip başka bir kente göndermişlerdir. Ekrem abi genel olarak tedbirsiz ve kontrolsüz davranmasının bedelini birkaç ay sonra –başka bir dolaptan dolayı– bürosu polislerce basılıp kodesi boylayarak ödedi.

Gözümü geviş getiren ineklerden, işaret parmağını hâlâ üst dudağında tutarak yere bakan Timur Bey'e çevirdim. Yeniden sordum kendime: Şu an ne düşünüyordu? Lüks arabaları veya önceki hayatının diğer şatafatlı teferruatlarını değildi muhtemelen. Belki de kesif bir koku alıyordu: Hasta bezinin arasından süzülüp burun cidarlarına çarpan bok kokusunu. Öyle ya, insan altına yaptığını hissedince koku önce kendine gelir, ama ya altına yaptığını hissetmeyecek ölçüde gaita kontrolünden yoksunsa? O durumda kokunun kökenini bir türlü çözemez. İnsanın sıçıp sıçmadığından emin olabilmesi için yalnız olduğu bir an tekerlekli sandalyede yalpa vurarak –varsa– açığa çıkacak kokuyu iyice soluması gerekir.

Ancak ishalseniz yalpalamak bezinizi doldurur – ki sakın utanmayın, utanırsanız hayat sizin için zehir oluverir. Böyle durumlarda Anna'ya büyük iş düşüyordu. O kıçımı temizlerken, karyolanın kenarından tutunarak dönebildiğim kadar yana dönüp işini kolaylaştırıyordum. Şanslıysak yatak

batmadan mesele halloluyordu, iş yalnızca odayı havalandırmaya kalıyordu.

Hastanede ifrat ve tefrit kardeştir. İnsan bunu, bedenini tanıdıkça, zamanla öğrenir: Bol su içip muz yiyerek ishalden kurtulduktan üç gün sonra kabız olmayacağınızın garantisi yoktur. Hareketsizlik, yağsız yemekler... Bunlar kabızlık için yeter de artar. Akşam yemeklerinden sonra müshil etkisi yapan sinameki çayı servis edilir. İhtiyacınız varsa –koca çay kazanıyla odaları gezen görevliden– bir bardak istersiniz. Kendinizi kaptırıp bir hafta üst üste sinameki çayı içerseniz bağırsaklarınızda ne varsa sökülür, uzun süreli ishal döngüsü başlar. Dedim ya, burada ifrat ve tefrit, azla çok, doğumla ölüm, dertle derman kardeşti.

Benzeri durumları mı düşünüyordu Timur, acaba düşünebiliyor muydu? Adamın kafatasını karpuz gibi yarmışlardı. Ne düşünecekti ki? "İyi misin, iyiyim!" İşte hepsi bu.

Timur'la ilgili anılarım burada bitmedi: Bir gün hastanenin arka tarafında Eskişehir Yolu'ndan geçen araçları seyrederek sigara içiyordum. Güneş batmamıştı ama andız ağacının gölgesini, devrilmiş bir elektrik direği uzunluğunda gösterecek kadar eğilmişti. Gözüm iki metre kadar ilerideki odaya, Timur Bey'in odasına takıldı. Perdeler çekiliydi. Hastanenin arka tarafındaki odalara bakan koridordan kimseler geçmemesine rağmen önemli durumlarda tedbiren çekilirdi perdeler. Aslına bakılırsa gündüz gözüyle perdelerin örtük olmasının en önemli sebebi hasta bezinin değiştirilmesiydi. Fakat garip bir durum vardı; o da, Timur'un altını değiştirecek refakatçinin, yani annesinin birkaç saatliğine şehre inmiş olmasıydı.

Perdeler ne kadar çekilirse çekilsin, kenardan, belli bir açıyla bakıldığında içeriyi görmenin mümkün olduğunu biliyordum. Bakıp bakmamakta kararsız kaldım ama merakımı dizginleyemiyordum. Sigarayı yamaçtan aşağı fırlatıp sandalyeyi oraya doğru sürdüm. Gördüklerim karşısın-

da küçük dilimi yutacak gibiydim. Kalçası görünen Pembe Hemşire, beyaz pantolonuyla külotunu indirmiş, sandalyede oturan Timur'un başını kendine doğru çekip bacakları arasına sokmuştu. Önlüğü kalçasının bir bölümünü örtüyordu. Kıpırdayamadım. Pembe, adamın daha rahat iş görmesi için bacaklarını biraz araladı. Sandalyenin kolçaklarından tutan Timur öğürür gibi eğilmişti. Pembe, adamın Amerikan futbol topunda bulunan dikişleri andıran başını okşuyor, kendine bastırıyordu. Onları seyrederken penisimin sertleştiğini hissettim. Elimi attım, eskisi gibi olmasa da epey sertleşmişti. Birdenbire içimi bir sevinç kapladı.

Pembe, uzunca bir süre sonra bacak arasından ayırdığı Timur'un başını karnına sıkıca bastırdı. Herifin boynu kopmuş olmalıydı. O an başını pencereden yana çeviren Pembe'yle göz göze geldim. Gülümseyiverdi. İrkilmiştim. Gayri ihtiyari bir davranışla başımı yana çektim. Ulan ne oluyordu? Kadın sırıtıyordu, bense saklanıyordum! Başımı yeniden odaya çevirdiğimde gördüklerim karşısında şaşkınlığım bir kat daha arttı; içeride kimse yoktu. Çok değil, topu topu iki saniye geçmişti. Bu kadar kısa bir sürede toparlanıp dışarı çıkmaları mümkün değildi. Ayrıca, beni gördüğünden dolayı rahatsız olmadığını gülümseyerek belli eden kadının odadan ayrılması için ne sebep olabilirdi ki? Peki, dışarı çıktılar diyelim, ne kadar uzaklaşabilirlerdi? Olsa olsa koridorda bulunmalılardı.

Hızla tekerlekli sandalyeyi sürerek hastaneye yöneldim. Artık biliyordum, derdimin dermanı Pembe'ydi. Timur'da kim oluyordu ki benim yanımda, kafayı gözü yarmış bir zavallı! Uygununu bulup Pembe'yi biraz tatmin etsem, sonra benimkini eline versem, işlem tamamdı. Hastaneye girdiğimde Pembe'yi koridorun başında gördüm. Süleyman'la konuşuyordu. Genzimin alışık olduğu çamaşır suyu kokusunu soluyarak yanlarına gittim.

"Bi' şey soracaktım da," dedim Pembe'ye.

Süleyman yerinden zıpladı: "Bi' ihtiyacın mı vardı hemşerim, hasta bezi falan lazımsa yani, temin edelim."

Adamın hayatı pislikti. Başımla, "yok" işareti yapıp yeniden Pembe'ye döndüm. Dik bir sesle, "Yemeğini yedin mi?" diye sordu.

"Yok, birazdan yiycem."

"Şimdi ye, az sonra yemek saati bitecek."

Niye böyle davranıyordu bu kadın. "Timur nerede?" diye sordum.

"Ne biliyim bekçisi miyim ben!" dedi.

Az önce gördüklerim hayal miydi, kafayı mı sıyırıyordum yoksa Pembe numara mı çekiyordu, bir türlü çözememiştim.

17

Ağırlıklarla kol kaslarımı güçlendirmeyi sürdürüyor, fizyoterapistin söylediği yatak hareketlerini yapıyor, *shell* yardımıyla paralel çubuklarda yürümeye çalışıyordum. Son günlerde göğüs kafesimin hafifçe öne çıktığını fark ettim. Yatarken düzeliyordu ama otururken bariz bir bozulma vardı vücudumun üst yanında. Fizyoterapiste sordum. "Şimdilik sıkıntı yok," dedi. "Ama sandalyede dik oturmaya bak, yoksa ileride duruşun epey bozulur, bir de on beş dakikada bir '*push up*' denilen hareketi yapmalısın; yani ellerinle kolçaklara bastırarak sandalyeden doğrulmalısın. Böylelikle kalçan rahatlayacak." Bitmiştim. Kim bakardı ki bana bu halde? Belki de Pembe Hemşire gibilerin bir tür zevk aygıtı olmaya gönül indirmeliydim. Gerçi Timur'un "başına gelenler" gerçek mi değil mi emin olamıyordum ama neyse.

Bir sabah çalışma salonuna tekerlekli sandalyede altmışını geçkin bir adam getirdiler. Gözleri kanlı, damarlıydı. Sol elini düşmemesi için sağ eliyle tutuyordu. Güneşte unutulmuş deri parçası gibi buruşmuş yüzünün sol yanı kaymıştı. Kalbinin bulunduğu yana, gövdenin en tehlikeli tarafına; yani

soluna felç inmişti. Doğru dürüst konuşamıyordu. Tamam, ben de yarım yamalak konuşuyordum ama onunki farklıydı: "Pantolon" demesi gerekirken ağzından "tonton" benzeri ilgisiz bir sözcük çıkıyor, bunu duyunca gözlerini belertip burnundan soluyor, burun kanatları ürkek atlarınki gibi şişiyor, dişlerini sıkıyordu.

İrfan amcayı çalışma salonuna kruvaze yaka, haki ceket giymiş bir adam getirir, onu fizyoterapiste teslim eder, salonun dışında beklerdi. Bıraksalar yanından ayrılmazdı ya, kural böyleydi. Bu adam, adını vermek istemediğim bir Kürt aşiretinin lideri olan İrfan amcanın korumasıydı. İrfan amca (gerçek adı elbette bu değildi), aynı zamanda seyyid idi. Hz. Hüseyin'in soyundan gelmenin Müslümanlar arasındaki itibarını tahmin edebilirsiniz.

İki oğlunu, bir kızını gördüm. Memlekette dokuz çocuğu daha olduğu söyleniyordu. Refakatçi olarak eşlerinden biri kalıyordu. Kaç karısı olduğunu bilmiyorum, sormaya da cesaret edemedim doğrusu. Oğulları İrfan amcayı görünce el pençe divan duruyor, başlarını hafifçe öne eğiyorlardı.

Hastaneye gelişi hemen belli oldu: Her odaya, Gaziantep'in ünlü bir baklavacısından alınmış birer kilo baklava bırakıldı. Kutuyu açıp şerbetini almış halis baklavanın tazeliğini ele veren kokusu burnuma geldiğinde Ramazan'ı hatırladım. Tüylerim diken diken oldu. Yaşasa, odasına bir kutu baklava gönderseler nasıl bir tepki verirdi kim bilir!

Beni paralel çubukta yürütürken, tek hayalinin uçaktan yürüyerek inmek olduğunu oğullarından öğrendiğim İrfan amcayı yatakta çalıştırıyorlardı. Memleketine tekerlekli sandalyeyle dönmeyi kendine yediremediği çok açıktı. Bütün aşiret onu, orada bekleyecekti, yürümeli, sapasağlam görünmeliydi.

Onu çalıştıran fizyoterapist işini iyi bildiği gibi, sözleriyle de hastalarını yüreklendiren bir kadındı. Sol eli ve sol ayağı

çalışmayan İrfan amcayı yatağın kenarına oturtur, sol tarafa doğru gelmesini isterdi. Yatağa vurarak, "Gel, gel bakalım," derdi. Burun delikleri kabarıp inen İrfan amcanın öyle anlarda kadını boğacağını düşünürdüm. Sağ eliyle sol elini tutarak sol yana sıçrayan, ardından oynamayan sol bacağını sağ eliyle sola çeken İrfan amca denileni yapınca başını kaldırıp kadının gözlerinin ta içine bakardı. Fizyoterapist, "Aferin İrfan Bey!" derdi. "Aferin sanaaa!" Çevresine saygı ile karışık korku salan o adam birden çocuklaşır, sol yanı donuk yüzüne yamuk yumuk bir gülüş otururdu. Neden sonra kendini toplayıverir, başını çevirip çalışma salonunun kapısının kapalı olup olmadığını kontrol ederdi. Belli ki, kapının ardında bekleyen korumaya böyle görünmek istemiyordu.

Hastane herkesi eşitler; çünkü herkesi çocuklaştırır. Ağrınız yoksa hep gülmek istersiniz, ota boka gülerek yürüme umudunuzu yitirme ihtimalini unutabilmek istersiniz. Bazen de iki ayrı duygu durumu arasında gidip gelirsiniz; sizi ağlatan bir duygusallık içindeyken, belirli bir neden olmaksızın birdenbire katılaşıverir yüreğiniz.

Dışarıdaki statüsü ne olursa olsun hemen herkes birbiriyle alıbaplık eder, resmiyet duvarları aşılıverir hastanede, ne de olsa herkes "hasta" ortak paydası içine sıkışmış dertlerin cümlesinin çaresiz birer öznesidir.

İrfan amcaya gelince... Ne yürüyebildi ne de doğru dürüst konuşabildi ama şanına yakışır bir biçimde taburcu oldu: Böbrek hastalarının bulunduğu bölümde tedavi gören yoksul Kürt kadınları, yatıra gelmiş veya bir mabet ziyaret etmiş gibi arabasına yüz sürdü, erkekler elini öpmek için sıraya dizildi. Hem zengin hem "mukaddes" olmak iyiydi hoştu ama bunlar dahi çoğu zaman yürümeye yetmiyordu.

18

Paralar suyunu çekmeye başladığında hastanede geçen dördüncü ay daha dolmamıştı. Cevahir'den, amcamlardan, kalan evi satmasını istedim. Zor bir karar aldığımın farkındaydım; fakat başka bir çıkış yolu görünmüyordu. Hesaplarıma göre son mal varlığım olan evden elime geçecek para hiç çalışmasam dahi beni iki yıl idare ederdi. Bütün masraflarımı karşılar, üç gün sonra memleketine gidecek olan Anna'nın ücretini ödeyebilirdim. Bu süre sonunda iyi kötü yürür, konuşmam düzelir, işlerimi kaldığım yerden sürdürürüm diye düşünüyordum. Bu arada Anna yanımda değilken geçecek günleri düşündükçe daralıyor, boşluğa düşüyordum. Gitmeden iki gece önce, "Burada kalsan," dedim. "Gitmesen?"

"Ama kaçak olur ben."

"Olsun, kim bulacak ki seni burda?"

"Olmaz, dönecek ben," Sağ elini yumruk yapıp diğer avcuna vurdu. "Çalışma izni için ihtiyaç mühür."

Bir şey diyemedim. Cevahir evi elden çıkardı, kiralık bir daire tutup eşyaları oraya taşıttı. Birkaç ay da olsa, kullan-

madığım daireye para verecektim. Olsun, yine kazanırdım. Yeter ki Anna yanımda olsun.

İnsanın değeri, yokluğunda daha iyi kavranır derler ya, benim için de öyle oldu: Onu arayacağımı ne kadar tahmin edersem edeyim Anna'nın önemini ve ona ne kadar bağımlı olduğumu giriş çıkış yapmak için memleketine gittiğinde anladım. İşlerini bitirip hemen dönmeyecekti. Uzun süredir eşini ve kızını görmediğinden iki hafta kadar orada kalacaktı. Gittiği akşam bana Cevahir refakat etti. Elbette Anna'nın yerini doldurması beklenemezse de elinden geleni yapıyordu. Fakat şunu anladım ki, insan arkadaşından fena halde utanıyordu.

Anna dönünceye kadar birini tutmaya karar verdik. Biraz paraya kıyıp –iyi niyetli ama hiçbir şeyden anlamayan bir bakıcı bulmaktansa– emekli bir hemşireyle anlaştık. Gece gündüz kalacağı için akla ziyan bir para istiyordu, haftalığı nerdeyse bir memurun maaşına denkti. Şefkatten yoksun görev insanlarındandı kadın; işini yapıyor, "dışarıdayım, acil bir şey olursa cebi çaldırırsınız," deyip çıkıyor, hastane önünde sigarasını, kantinde çayını içiyordu. Muhtemelen olması gereken buydu; fakat hastanede, fiziksel olduğu kadar ruhsal bir ilgiye de muhtaç oluyordunuz – ki bu ilgiyi iyi bir refakatçı dışında kimse karşılayamıyordu. Doğrusu, ölmüşsün veya ölmemişsin ne hemşirelerin ne de doktorların umurundaydı. Burada insan yoktu, sadece hasta vardı. Tedavi süreci sonunda ya yaşar ya ölürdü, genelde de sürünürdü.

Doktorlar her daim yukarıdan bakan kibir abideleriydi. Kibir onları tanımlayan bir sıfat değil yerinden söküldüğünde varoluşlarını çökertecek kilit taşıydı sanki. Hastaların duygusal, ruhsal dünyaları bulunabileceğini umursamaz, kadavraları yıllardır kesip biçen deneyimli adli tıp uzmanları gibi soğuk bir görev bilinciyle işlerini yaparlardı.

Hastanede kaldığım süre boyunca saksıdaki bitkiyle aramda doktorlar açısından ciddi bir fark bulunmadığını düşünmüşümdür. Ne de olsa ikimiz de yaşıyorduk işte. Çelişik duygular arasında gidip geliyordum: Bir yandan kendini yarı tanrı yerine koyan götü kalkık doktorlardan nefret ediyor, öte yandan onlardan gelecek şifaya muhtaç olduğumu biliyordum. Bildiğim bir başka şeyse, karşımda duran saksıdaki bitkiden nefret etmemdi; o kadar canlı ve sağlıklıydı ki, ona her baktığımda dışarıdaki hayatı hatırlıyordum.

Çok geçmeden şüphe dolu sorular aklımı kemirmeye başladı: Ya Anna dönmezse? Onsuz ne yapardım? Geleceğim ne olacaktı? Ne zaman yürüyecektim? Hayal âleminden çıkıp gerçeklerle yüzleşmeye başladıkça delirecek gibi oluyordum.

Bir gün aynada kendime baktım. Gözlerimde derin acılara gark olmuş insanlara has bir sis perdesi vardı. Sanki alnımdaki kırışıklıklar çoğalmıştı. Çökkünlüğü yalnızca bir ruh hali olarak değil, bütün hücrelerimle yaşıyor gibiydim. Kendimi öylesine kasıyordum ki, mideme kramp giriyordu. Anna –veya herhangi biri– olmadan yaşamamın imkânsızlığını kabullenmek zorunda kaldığım günlerdi. İşte öyle bir gün kapı çalındı. Cevahir, "Bak kimi getirdim sana." deyip yana çekildi. Eliyle, "Ben dışarıdayım," işareti yaptı.

Giren kişiyi görünce gözlerimi kaplayan sis perdesi kuvvetli bir rüzgâr yemiş gibi dağılıverdi. Bu, Dilek'ten başkası değildi. Üzerinde kolsuz bir bluz vardı. Ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilemiyordum. Yataktaydım. Bir elime, elindeki nergisleri tutuşturup diğer elimi sıkı sıkıya tuttu. O sıra kapı açılıverdi. Cevahir sandım. Gelen Pembe Hemşire'ydi. Dilek, belli belirsiz bir hareketle elini çekmek istedi. Sıkıca tuttum. Odaya girmekten vazgeçip kapıyı yavaşça kapayan Pembe'nin bizi böyle görmesi o an çok hoşuma gitmişti doğrusu.

Bacaklarıma bakmamaya çalışan Dilek moral vermek için durmadan konuştu. Bense bazen gülümseyerek onu dinledim. Karşısında böyle çaresiz bir durumda olmak istemezdim. İnsanın gözyaşlarının içe akması ne demekmiş, o gün anladım.

Babası emekli subaydı. "Köyde damdan düşmüş çocukken," dedi. "Bel kemiği kırıldığı için yürüyememiş, babaannem kırk gün boyunca tahtanın üzerinde yatırmış, beline yumurta akı sürmüş, eskisinden de iyi olmuş sonra."

Böyle salak hikayeler anlatıyordu. Elimi sıktı. "Sen de iyileşeceksin Sadık, inan bana, moralini bozma."

Ne anlatırsa anlatsın dinlemeye razıydım, yeter ki yanımda olsun, elimi tutsundu. Parmaklarımı, havuç saçakları biçiminde ensesine uzanan kısa, gür saçlarında gezdirsem fena mı olurdu! Kırık dökük birkaç sözü geveledikten sonra içimi birden bir heyecan kapladı. Un kurabiyesi gibi dağılan kalbim küt küt atıyordu.

Hayır, diyeceğini bile bile sordum: "Akşam kalır mısın burada?"

Sesim pürüzsüz mü çıkmıştı, yoksa o an hissettiklerimden dolayı mı öyle gelmişti, bilmiyorum. Sorumu, üzüntülü ve nazik bir ses tonuyla cevapladı: "Çok isterdim ama akşam liseden arkadaşlarla yemeğimiz var, önceden yapıldı program."

"Çok isterdim," demesinden cesaret alıp o an atılıverdim: "Ya yarın?"

Yüzünü ekşitti: "Akşamları dışarıda kalmamı istemiyor babamlar, boşanıp eve dönünce... Kurallara uymak zorundayım, ama yine gelirim ben."

O an yaşadıklarımız Sezen Aksu'nun şarkısına benziyordu: Bende gururdan eser kalmamıştı, o ise aşkından geberdiğimi çok iyi biliyordu. Adını koymanın güç olduğu bu durum, kim bilir belki de hoşuna gidiyordu.

Yine gelirim demişti ya, gelir diyordum, öyle olmasını çok istiyordum. En iyi günlerimde beni reddetmiş kadın; yürüyemeyen, doğru dürüst konuşamayan birini ne yapacaktı? Bir hafta geçti, elbette gelmedi. Telefon açsam, iki kelimeyi bir araya getiremiyordum ki! Mesaj yazdım:

"Merak ettim de, yemek nasıl geçti arkadaşlarınla?"

İki saat kadar sonra cevap geldi:

"Eh işte, çok yoğunum bu aralar."

Bir kere sorsaydı, sen nasılsın diye sorsaydı, olmaz mıydı?

Mesajı bütün rahatsız ediciliğiyle aklımda dolaşırken, "haberleşmek üzere" mi yazsam, "görüşmek üzere" mi diye epey düşündüm ve sonunda, "Tamam, görüşmek üzere," yazdım. Bir anlığına yeşeren umutlarım kurumuş, hayata bağlanmamı kolaylaştıracak bir iyimserlik ve güzellik, ters rüzgârda kalmış yelkenli gibi devrilivermişti.

Kadınların ilgisini çekebilecek hiçbir fiziksel özelliğim kalmamıştı artık; incecik bacaklar, yamuk, yaralı bir yüz... İlgilerini çeksem ne olacaktı ki? Sevişebilecek miydim? Hissetmemek bir yana kalkmıyordu bile cinsel organım. Kadınları hayal ederken ya da fırsatını bulup seyrederken boşalacaktım, elimden başka bir şey gelmezdi. Tüm bunlara rağmen testosteron hormonu eskisi gibi hatta açlığın şiddetinden dolayı daha fazla salgılanıyordu; suya aç bir sünger gibi arzuluyordum kadınları. Fakat bir sakata kim dönüp bakardı ki? Erkek soyuna kıran girse bile bana sıra gelmeyecekti, biliyordum. Penisi kesip atsam? Ne olacaktı ki, yine arzulayacaktım. Sanki arzulayan bir makinaydım ama makinanın ne dişlileri ne de kendisi çalışıyordu. Bu gerçeği bilmeme rağmen Pembe Hemşire'yi görünce cinsel enerjimin kabarmasının önüne geçemiyordum. Bir akşam nöbetçiydi. Beyaz tepsisini masaya bırakıp yanıma yanaştığında bakıcı kadın odada değildi. Tansiyonumu ölçerken kolumu belinden biraz aşağı değdiriyordum. Bir kadına dokunmak çok, ama çok hoşuma gidiyordu.

"O neydi Sadık," dedi. "Kızla el ele göz göze, az değilmişsin seen!"

Tansiyon ölçme işini bilerek mi uzatmıştı, bana mı öyle geliyordu bilmiyorum ama bildiğim bir şey varsa o da bu durumdan rahatsız olmadığımdı.

Gülümseyerek, "Yok ya eski sevgilimdi," dedim. "Yeniden birlikte olmak istiyor da işte, ne yalan söyleyeyim hiçbir sıcaklık hissetmiyorum, yani bir şeyler hissetsem olacak ama, bitmiiş gitmiş!"

"Elektrik yok diyorsun yani."

"Yani."

İşi bitince elimi yavaşça kalçasına uzattım. Sıkmak için dokunduğumda birdenbire dönüp, "Ne yapıyorsun sen!" diye çıkıştı.

"Ya ne olacak," dedim. "Hoşuna gitmedi mi?"

Gözünü belertip işaret parmağını doğrulttu:

"Bak bi' daha böyle bi' saçmalık yaparsan... çok kızarım, ayrıca Nur Hanım da kızar."

"Timur'un başını okşarken öyle demiyodun ama!"

"Ne, ne, Timur'un başını mı okşamışım? Sapıtmışsın sen, kendine çekidüzen ver bak, yoksa Nur Hanım'ın her şeyden haberi olur," deyip tepsisini aldı. Eli kapının kolundayken döndü: "Aklını başına devşir!"

Avını kaçırmış bir kedi şaşkınlığıyla ardından baktım. Yapacak bir şey kalmamıştı.

19

Geçmiş güzel günlerin hatırlanma hızıyla şimdiki berbat anların unutulma hızı arasında bazen matematiksel bir ilişki vardı burada: Hatırlamak ışıktan bile hızlıyken, bugünü unutabilmek zaman zaman anca kaplumbağa hızında ilerliyordu. Gerçekleşmesinin imkânsız olduğunu bildiğim iki istek bulunuyordu: Bugünü –ayrıntılarına varıncaya kadar– unutabilmek, geçmişi de hatırlamamak. Keşke bir ilaçla ya da ameliyatla belleğin tüm kıvrımlarını yerinden çıkarmak, kökünden kazımak mümkün olsaydı. Bu saatten sonra benim için mutluluk, balık gibi yaşamak ya da hiç yaşamamak dışında neydi ki zaten!

Ziyaretime gelen Cevahir odada ağladığımı gördü. Bakıcı kadın her zamanki yerinde, dışarıdaydı. Allahım diyordum, ne suç işledim buralara düşmeyi hak edecek. Hıçkırıklarımı tutamıyordum, ama tutmalıydım, ağlamayı abartırsam karın kasları mesaneyi hareketlendirecek, belki de idrar kaçağı olacaktı. "Hadi hadi," dedi Cevahir. "Dışarı çıkıyoruz, daralmışsın sen burda."

Yönetimden izin alıp Gölbaşı'na doğru yola koyulduk.

Haymana Yolu'na döndüğümüzde etli ekmek lokantaları arasındaki tekel bayii dikkatimi çekti.

"Dur, dur," dedim.

Sağa yanaşan Cevahir sordu: "Ne oldu?"

"Şurdan iki bira alsak."

"Oğlum ilaç içiyorsun, dokunmaz mı?"

"İlacını da sikiyim, hastanesini de, bi' şey olmaz bana."

Açık hava iyi gelir düşüncesiyle belediyenin işlettiği Mogan Park'a gidiyorduk. Kavşakta açtığım kutu biradan bir yudum aldım. Midem, içine ateş düşmüş gibi yanmaya başladı. Birkaç kez öğürdüm. Mogan Park'ın girişindeki güvenliğe gelmiştik. Girişte yavaşlayan Cevahir başını benden yana çevirip, "Ne oldu gözüm?" dedi.

Cevap veremedim. "İçmeyecektin, söyledim sana," deyip arabayı durdurdu. Kapıyı açtım. Emniyet kemerini çözmeden başımı dışarı uzattım. Midemde ne varsa çıkıyordu. Sümüğümsü salyalar gelinceye kadar kustum. Güvenlik görevlileri yanımıza gelmişti. Kusmuğu görünce başlarını çevirdiler. "Recep abi'yi çağır da gelsin," dedi biri.

Cevahir arabayı kusmuğun az ilerisine alıp bagajdan tekerlekli sandalyeyi çıkardı. "Biraz hava al," dedi. "Temiz hava iyi gelir."

Sandalyeye geçtiğimde temizlik görevlisi, yaşlı, badi yürüyüşlü adam yanımıza geldi. Kusmuğu temizlemek için hazırlık yaparken dik dik konuşuyordu:

"Delikanlı adamsın, bu kadar içilir miydi?"

"Bırak dayı ya," dedim. "Allahın tokadını yemişiz bi' kere."

"O nası' söz," dedi. "Gurban olduğum Allah'a karşı gelinir miymiş hiç!" Eline geçirdiği dandik plastikten eldivenle kusmukları faraşa yığıyordu. "Sevdiklerini bu dünyada sınava tabii tutar Rabbim, öte geçede bambaşka olacak her şey, yürümekmiş falan, bunlar fasa fiso, bi' elin yağda, bi' elin balda olacak," Temizlediği yeri ıslak bezle silmeye başladı:

"Huri dersen, istemediğin kadar, sebil!"

Nerden biliyon amına koduğumun, ikimiz de sürünüyoz işte, diyecektim, demedim tabii. "Haklısın dayı," dedim.

İçeri girdiğimizde vadiden göle esen serin rüzgâr dallarda sallanan yaprakları tir tir titretiyordu. Cevahir bir süre yürüyüş yolunda sandalyemi sürdü. Kafeteryayı gösterip, "Gel," dedi. "Şuraya girelim, gözleme, çay falan, mideni bastırırsın."

Göle çakılı demir iskelelere kondurulmuş kafeteryanın balkonuna oturduk. İki gözlemeyle semaverde çay söyledik. Kıyıdaki sazlıklar rüzgârda önce başlarını eğiyor, sonra güçlü dalgaların kayaları dövmesine benzeyen tok sesler çıkarıyorlardı. İçim içime sığmıyordu. Bu hayattan, böyle yaşamaktan bıkmıştım. Gözlemeleri ve fokurdayan semaverdeki çayın demlenmesini bekliyorduk.

İtiraf etmeliyim: Doğuştan ya da sonradan olma topallara, felçlilere, körlere velhasıl tüm engellilere karşı bir önyargı içindeydim. Fiziksel eksikliklerini insanlarla ilişkilerinde kullandıklarını düşünürdüm. Uyanık olanlar ayrıcalıklı bir statü elde ediyorlardı. Belki de bu önyargının kökeninde, çocukken boklu mahallede topalın birinden yediğim dayak yatıyordu. Bilirsiniz çocuklar acımasızdır; halime, yediğim dayağa gülmüşlerdi. Akranlarıma kızınakla yetineceğime topaldan hatta topallardan nefret eder olmuştum. Bir uzvu eksik olan, adı üzerinde eksikti işte. Kendini acındırıyorsa iyiydi, yoksa yaşamasına da gerek yoktu doğrusu. Destekse tamam, destek olurdum, ama o kadar.

Şimdi ise, hayatın her alanında açık ya da gizli olarak nefret edilecek, horlanacak, kimsenin ipine takmayacağı bir yaratığa dönüşüyordum hastanede. Allahım ben bunları hak edecek ne yapmıştım?

Gözlemeleri yerken aklımdan geçen düşüncelerin karamsarlığına ters bir biçimde konuştum: "Düşündüm de mesle-

ğe dönebilirim ben, konuşmam biraz düzeldi gibi, ne dersin Cevahir? Yürümesem de olur yaa, ne olacak ki sanki!"

"Gözüm illa o işi yapman mı gerekiyor, bak Ekrem abi'ye, hala içerde, anlamıyorum ki seni!"

"Bu meslek içime işlemiş, ben dikkatliyimdir hem, anla beni kardeşim. Şöyle telefonlara bakacağım bir iş olsa, yavaş yavaş yani, zamanla eskiye döner her şey."

Başını, açıklardaki rüzgârdan rahatsız oldukları için sazlıklara yanaşan karabataklara çeviren Cevahir'in gözleri dolmuştu sanki. Güneş gözlüğünü takıp bana döndü.

"Emlakçı Remzi var biliyorsun, benim arkadaşım, istersen konuşurum onunla, iyi biridir, ofisine takılırsın, yani şu halinle telefon işi biraz zor ama, ne bileyim klasörleri düzenlersin falan, rahat edersin yani."

Demek klasörleri düzenleyecektim. Birdenbire her yanım öfkeyle doluverdi. Başımı öne doğru eğdim: "Cevahir öldür beni!"

"Ne diyorsun sen Sadık, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?"

"Ölmek istiyorum oğlum, böyle yaşayamam, şu halime bak ya, bittim ben, şaka yapmıyorum yani, bak sana yalvarıyorum, öldür beni Cevahir!"

Güneş gözlüğünü çıkaran Cevahir sesini yükseltti: "Saçmalama!"

O sıra yandaki masalarda oturanlar bize döndüler. Koşturarak gelen garson, Cevahir'in cüsseyi görünce uyarıda bulunmaya cesaret edemedi ama masadaki harareti almak isteyen bir sesle, "Abi çömlek yoğurdumuz var," dedi. "Yüzde doksan manda sütünden, kendi mamulümüz, getireyim mi iki tane, tadına bakmak ister misiniz?"

Başını kaldırmayan Cevahir sert bir sesle, "Getir," dedi.

Sessizlik, garson yoğurtları getirinceye kadar sürdü. Emlakçı Remzi'yi tanıyordum. Eskiden olsa yanımda çalıştır-

mak için en az üç kere düşüneceğim biriydi. Şimdiyse klasörlerini düzeltebileceğim söyleniyordu. Hem de kim söylüyordu? Cevahir! Hay Allahım, katlanamıyordum, çekemiyordum bu hayatı. Daha fazla dayanamadım:

"Yahu ben mesleğe dönebilirim diyorum, sen de kalkmış anca klasör düzeltebilirsin diyorsun, en yakın arkadaşım bile beni böyle görüyorsa kim bilir başkaları nasıl görüyordur."

Cevahir, sesini alttan alan bir tona büründürdü: "Çok hassaslaşmışsın gözüm, yanlış da anlamışsın ayrıca, bilmiyorum belki de ben yanlış ifade ettim, geçici olarak demek istemiştim, tabii ki zamanla mesleğe de dönersin yani."

Ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum. Gözyaşlarımı tutamadım. Büyükleri tarafından kandırılan bir çocuk gibi hissediyordum kendimi. Masaya kapaklandım. Hüngür hüngür ağlıyordum. Muhtemelen hareketlenen mesaneden penise yürüyen idrar hasta bezini dolduruyordu, ama umursamıyordum. Başka masalarda oturanları, garsonları, kimseyi umursamıyordum ayrıca.

Cevahir omzumu silkeledi: "Gözüm yapma böyle!"

Gözyaşları aylardır içimde birikmiş gibiydi. Kendime geldiğimde başımı kaldırdım. Peçetelikten birkaç peçete çektim. Gözlerimdeki, yüzümdeki yaşları sildim. "Anla beni Cevahir, böyle yaşanmıyor, sık kafama bitir şu işi."

"Gözüm öyle deme bak, sakin ol sen, düzelmek için moralini diri tutmalısın, hemen koyveriyorsun kendini, olmaz ki! Hastaneye geldiğimiz ilk günü düşün, sandalyeye bile oturamıyordun, bi de şimdiki halini düşün, farkında değilsin ama çok değiştin. Kim bilir daha neler olacak?"

O sıra masaya garson geldi yeniden. "Nasıl efendim, beğendiniz mi yoğurdumuzu?"

Cevahir başını salladı: "Güzel güzel, çok güzel."

İçimdeki gülme isteğini bastıramadım. Garson uzaklaşırken ikimiz de elimizi yüzümüze siper ederek gizli gizli gü-

lüyorduk. Kısa süre sonra kendime gelip başımı karşıya çevirdim. Bir bölümü gözüken Konya Yolu'ndaki araçlar gölü çevreleyen ağaçların üzerinden ilerliyor gibiydiler.

Hesabı isterken, "Merak etme, her şey yoluna girecek," dedi Cevahir.

Bi' bokun yoluna gireceği yoktu ya, yalan da olsa bu lafı duymak iyi geliyordu.

Arabaya doğru ilerliyorduk. Rüzgâr yorulmuş gibiydi. Aklıma tuhaf düşünceler gelip duruyordu: "Aklımda kalacağına söyleyim amına koyum!" dedim. "Dilek'le aranızda bir ilişki var mı kardeş?"

Tekerlekli sandalyeyi sürmeyi bırakan Cevahir karşıma geçti:

"Manyak mısın oğlum, gerçekten manyaksın sen! Olsa yanına niye getireyim, hadi getirdim diyelim, niye yalnız bırakayım sizi?"

"Ne bileyim şüphelendim de, içimde kalsın istemedim."

"Kalsın bence gözüm, bazı şeyleri içinde tut, saçma sapan şeylerden şüphelenmeye başlamışsın, bak bunlar kafa sağlığın için iyi değil, benden söylemesi."

Yalan mı söylüyordu yoksa? Gerçi Dilek'in bana pas verdiği de yoktu, niye böyle şeyler üzerinde duruyordum ki.

Ne yapacaktım ben? Gidip camii önünde dilenecek miydim? Ya da Remzi'nin bürodaki klasörleri düzenleyip illa sevilmek için zorlama bir neşeyle esprilere takla mı attıracaktım? Sevimli, esprili, kendiyle barışık adam diye gelen geçen köpek sever gibi başımı okşardı sonra. İki kelimeyi yan yana getiremeyen biri olarak espri de yapamazdım ki. Millet espri diye olsa olsa bendeki komikliğe gülerdi. Ya nefret edilecektim, ya acınacak bir malıluk ya da elalemin maymunu olacaktım. İçine sıçayım ben bu hayatın.

Arabaya bindiğimizde gözlerim doldu. Cevahir, "Bak ya, oğlum yapma, durduk yere niye ağlıyorsun yine," dedi. Ce-

vap vermedim. Ufku kızıllaştırarak alçalan güneşin yakıcılıktan uzak huzmeleri yüzümü bir dantel gibi örtüyordu. "Uzatıyorsun be gözüm," diye çıkıştı. Gözyaşlarımı tutar gibi oldum. Karşıdaki söğüdün dallarını savurarak sallanışına bakılırsa rüzgâr yeniden şiddetlenmişti. Otoparkın önündeki tarlaya baktım: Bodur ağaçlar ve samyelinin kavurduğu çalılar, yer yer uzayan gölge lekeleri bırakıyorlardı. Cevahir elini omzuma koyup gülümsedi:

"Hemşirelerden bahset oğlum sen, güzel mi lan hemşireler?"

"Ya bırak ya!" deyip omzumu çektim.

"Ne bırakacam o'lum," dedi.

Cevap vermeyince pis pis gülümseyerek omzumu silkeledi: "Şş kime diyorum gözüm, hemşireler nası?"

Gel de durumu anlat şimdi Cevahir'e. "Ne nasılı o'lum," dedim. "Hepsi de açmış beni bekliyo, aldın mı cevabını?"

Kikirdeyerek gülmeye başladı.

20

Anna'nın dönüşü hastane hayatını benim için olağanlaştırdı. Aynı zamanda kendime de geldim: Mide krampları kayboldu, Dilek'i daha az hatırlar oldum. Neşe içindeki Anna kırık dökük Türkçesiyle memleketini ne kadar özlediğinden bahsediyordu; kızını, eşini... Doğrusunu söylemek gerekirse bu halimle beni olsa olsa Anna kabul ederdi, ama bunun garantisi var mıydı? Ya memleketinde iyi bir iş bulur da eline para geçer, Türkiye'ye gelmek istemezse bir daha? Bırakalım işi benim yanımda kalmaktan sıkılırsa? Öyle ya kim bir biçimde bağlı olmadığı birinin kahrını çekerdi ömür boyu? Anna'nın gitme ihtimalini devre dışı bırakabilmek için, "Benimle evlensen Anna," deyiverdim birdenbire. "Zırt pırt giriş yapmak mecburiyetinde kalmazsın."

"Anlamıyor!"

Sesimi yükseltip işaret parmaklarımı birbirine sürttüm: "Evlilik diyorum, sen ve ben, çalışma iznine gerek kalmaz yani."

"Gerek?"

"İhtiyaç ihtiyaç. Yani biz evlenirsek, burada kalırsın hep, istediğin zaman da memlekete gidersin."

"Düşünecek ben."

"İyi, düşün," dedim, içimden dedim tabii yoksa muhabbet uzayabilirdi. Konuşmayı beceremeyen biriyle Türkçeden az çakan birinin muhabbeti hiç çekilmiyordu doğrusu.

Bu kadını bir şekilde bağlamalıydım. Bir ara mektup yazmaya karar verdim:

"Sevgili Anna,

Nereden başlayacağını bilemiyorum ama seni ilk gördüğüm gün aramızda bir şeyler olacağını hissetmiştim. Çok hoşlandım senden; o zarif ellerin, yüzünün kıvrımları."

Ha siktir ya, ne yapıyordum ben; kadın doğru düzgün Türkçe bile konuşamazken mektubu nasıl okuyacaktı ki! Kağıdı yırtıp attım. Odaya geldiğinde doğrudan konuya girdim. "Anna seni seviyor ben?"

"Seviyor?"

Şifonyerde duran kalemi alıp tüketilen ve çıkan sıvı miktarının kaydedildiği kağıdın yanına kalp çizdim. Önce kendimi gösterdim, sonra kalbi, sonra da onu: "Ben seviyor seni, I love you yani, I love you."

"İyi kardeş sen," gibi bir şeyler geveleyiverdi.

Şerefsizim bilerek anlamamazlığa geliyordu. Kendimi acındırsam bir sonuç alır mıydım acaba? "Benim kahrımı sen çektin Anna," dedim. "Seni bırakamam yani anlıyo musun, dünyada bırakmam, olmaz yani, kendimi borçlu hissediyom sana karşı."

Refakatçı pikesini katlayıp çekyatın kenarına koydu. "Çok iyi biri sen," dedi. Hatun resmen çocuk muamelesi çekiyordu. Acaba bir vaat de mi bulunsaydım? Tabii ya, bunu niye önceden düşünememiştim. Her balık sevdiği yemle avlanırdı. Boş oltaya hangi balık gelirdi! Yem olmasa bile zokayı şöyle fosforlu bir şeyle saracaktın ki dikkat çeksin, cazip gelsin.

El kol hareketleriyle söylediklerimi güçlendirerek, "Ev var

benim biliyon," dedim. "İkimiz otursak, senin üstüne olur, senin."

"Üstüne?"

Hay senin Türkçe'ne! Onu işaret ettim: "Yani senin senin, tapu senin, ev senin."

"Ha anladı ben," dedi. "Konuşuruz." Evet dememişti, ama hayır da dememişti. Oltaya hemen gelmemesinden zeki biri olduğu anlaşılıyordu. Şu kadını bir avlasam her şey yoluna girecekti ama. Oğlum Tilki'sin sen, eski günlerdeki gibi, diye kendimi gaza getiriyordum ama bir bok olduğu da yoktu.

Bedenimde bası yarası açılmasın diye saat başı döndürüyordu beni Anna. Uzun süre aynı pozisyonda yatamıyordum. Yanlara döndüğümde bacak arama ve sırtıma iki yastık koyuyorduk.

Hastane, adına "hastane enfeksiyonu" denilen virüsün cirit attığı yerdir. Bu virüs –vücut direncinin düşük olduğu– yoğun bakımda sizi bulursa ölüm kaçınılmaz sondur. Aslına bakarsanız, bedenin aynı bölgesinin uzun süreliğine basınca maruz kalmasıyla oluşan yaralar; yani bası yaraları da hastane enfeksiyonu kadar olmasa da epey tehlikelidir. Başkalarının başına gelenlerden ders çıkarıp gerekli tedbirler alınmazsa açılan yarayı tedavi etmek bazen cerrahi müdahaleyle dahi imkânsızlaşabiliyordu.

Bası yarası ne midir? Kesi yarasından epey farklıdır: Örneğin, bıçakla eliniz kesildiğinde oluşan kesi yarası ne kadar derin olursa olsun zamanla kapanır. Ancak bası yarası öyle sinsi gelişir ki, her şey hissedilmeyen beden bölgelerinde mercimek tanesi büyüklüğünde bir alanın kızarmasıyla başlar. Mercimeğin ortasında iğne ucu kadar bir alan koyulaşıverir ve derken burası açılır. Bir daha oranın üzerine yatmamak gerekir. Peki, ya kalçada çıktıysa? İşte o zaman işler sarpa sarar; tekerlekli sandalyede oturma süresi kısaldık-

ça kısalır. Yaranın toplu iğne başı kadar göründüğü kimseyi aldatmasın, bası yaralarının özelliği buzdağı gibi dibe doğru genişlemesidir. Bu yaralar kemiğe kadar dayanabilirler.

Yetoş adlı Adanalı bir kız vardı. Ben geldiğimde hastanede tedavi görüyordu. Neşeli, hayat dolu, cıvıl cıvıl biriydi. Çok da güzeldi. Omuriliği boynun hemen altından zedelendiği için ellerini dahi doğru dürüst oynatamıyordu. Sandalyesini annesi iteklerdi. Sürekli odaları dolaşıyor, birileriyle sohbet etmek istiyordu. Annesi, "Başına ne geldiyse arkadaş canlılığından geldi zaten," diyordu. "Pikniğe gittilerdi arkadaşlarıyla, ağaca tırmanmış, oradan düşüvermiş kızım, körpe kuzum benim." Ellerini dizlerine vurup yere baktı. Dedim ya, hastaların burada bulunmasının "ikna edici" bir nedeni olduğuna inanılır. Ne de olsa kazaya inanmak, Allah'a inanmamak anlamına gelir. Ona karşı gelecek bir günahınız olmalıydı ki, bunun bedelini ödemeliydiniz. Yoksa hastanede ne işiniz vardı!

Pembe Hemşire'den, Yetoş'un kalçasındaki bası yarasının açıldığını, yürütece geçeceğim gün öğrendim. Sabah, beni yürümeye götürecek yolda bir adım daha atacağım için çok sevinçliydim. Paralel çubuklardan çıkıp yürütece geçtiğimde belime güvenlik gerekçesiyle takılan kemeri hastabakıcı tutuyordu. Yürüteçten söz etmek isterim: El freni olan yarım alışveriş sepetini andırıyordu, biraz daha alçaktı ondan. Kalçadan adım atarsınız, sonra frene basıp yürüteci sabitlersiniz ve freni boşaltıp bir adım daha atarsınız, sonra yeniden sabitlersiniz.

İki adım atınca kan ter içinde kalıverdim. Kendimi, maraton koşmuş gibi yorgun hissediyordum. Yere düşme korkusu da cabasıydı. Bayılacak gibi oluverdim, bir hastabakıcı koltuk altımdan, diğeri bacaklarımdan tutup yatağa aldılar.

Ertesi gün aynı eziyeti yaşarken çalışma salonuna Yetoş girdi. Paralel çubuklardan ayrıldığımda uzun süre ayakta

durmanın güçlüğünü anlıyordum artık. Fizyoterapistlerin, "Aaa, ne güzel yürüyorsun Sadık!" dedikleri, yürüteç yardımıyla birkaç adım atmamdan başka bir şey değildi.

Yetoş, annesinin ittiği sandalyede yarasının üzerine oturuyordu. İçim bir tuhaf olsa da yarasını bildiğimi söylemedim. Büyük ihtimalle yatmaktan sıkılıyor, tekerlekli sandalye aracılığıyla sosyalleşmenin yolunu arıyordu. Annesinin yüzünden düşen bin parçaydı, kızının bakımını üstlenen kadın kim bilir neler hissediyordu. Güzel kızıyla ilgili kurduğu hayaller kâbus, hayatları sisli sonbahar günleri gibi olmuştu.

Bir süre sonra kaçınılmaz son kulağımıza şamar gibi çarptı: Konuşurken çenesi titreyen Pembe Hemşire kısık bir sesle, "Kalçası cılk yara, kaç kez ameliyat oldu ama hepsi de kanayarak yeniden açıldı, sandalyede az otur diyoruz, günde en fazla iki saat, yook 'bıkmış yatmaktan hanfendi, gerekirse on saat otururum,' diyor. 'Yaralarım açıldıkça da pansuman yaptırırım, o kadar!' Şimdi görsün bakalım on saati, oturmaktan yara resmen makatı kaplamış, dışkılayamıyor yaa, operasyonla karnına kanal açacaklar."

Bu operasyonu geçirenin karın bölgesinden bağırsaklarına kanal açıp tıpa benzeri bir aparat takıyorlardı. Cerrahi bir müdahaleyle makatı iptal ediyorlardı. Bağırsaklar artık karından boşaltılıyordu ve uzun süre, günde en çok yarım saatini sandalyede geçirmesi gerekiyordu.

Merkez hastanedeki operasyonu başarılı geçen Yetoş, Rehabilitasyon Merkezi'ne döndüğünde neşesinden bir şey kaybetmemişti. Nur Hanım, yaklaşık iki hafta sonra taburcu olmasına karar verdi. Odalara veda ziyareti gerçekleştiriyordu. "Adana'ya yolun düşerse beklerim," dedi. "Misafirim olursun." Herkese benzeri sözler etmiş. Ben umutsuzluk içinde kıvranırken fiziksel olarak berbat durumdaki kız hiçbir şeyi yokmuş gibi davranıyordu. Kuyruğu dik tutmaya mı

çalışıyordu, yoksa bitmek bilmeyen bir insan sevgisi mi vardı, anlayabilmiş değilim. Ancak açık olan bir şey varsa o da, yatağın onu çektiği, onunsa olanca kuvvetiyle ittiğiydi; yatalak olmaktan ölümüne korkan kızın durumundaki birinin yataktan kaçmaması gerekiyordu, kaçarsa toprağın girdabına kapılması işten bile değildi. Sonu ne oldu bilmiyorum.

21

Bense yürüteçteki başarısız girişimin ardından yürüme umudumu iyiden iyiye kaybetmiştim. Yeni yeni kabullendiğim bu gerçeği uzun süredir hissediyordum. Paralel çubuklardan dışarı adım atamayacağımı, fiziksel olarak ilerleyemeyeceğimi anlamıştım. Resmen duvara toslamıştım. Yürüme umuduyla geldiğim hastaneden, tekerlekli sandalyeyle taburcu olma düşüncesini kabullenmek o kadar zor geliyordu ki!

Hastanedeki son günlerim yaklaşırken umudumu büsbütün yitirip umutsuzluk girdabında boğulmak istemiyordum. Yatış süresi dolmak üzere olan bütün hastaların durumu aşağı yukarı benimki gibiydi. İşte o noktada meşhur hastane efsanesi olan "kök hücre tedavisi" can simidi olarak imdada yetişti. Bu tedavi yöntemine olan inanç, umut ile umutsuzluk arasındaki zorunlu ve belki de istenilen bir limandı. Sonuçta umutsuzluk denizine ne kadar geç açılırsak o kadar iyiydi.

Söylentilerin ardı arkası kesilmiyordu: Çin'de insan üzerinde çalışmalar gizlice sürüyormuş da, İsrail özel bir labo-

ratuvarda bulduğu çözümü felçli askerler üzerinde uyguluyormuş da, falan da filan da... Bunlara inanmak istiyor ama hepsinin uydurma hikâyeler olduğunu biliyordum. Hastanedeyken, insan taburcuya psikolojik hazırlık süreçlerini sezmesine rağmen bunların her birinin çözüm yoluna açıldığına inanmak ister.

Zaten çözüm için nelere, kimlere bel bağlanmadı ki! Mardin'den bir hasta yakını gelmişti. Herkesle samimiyet kurmak istemesinden ötürü adamı gözüm tutmadı. Milletin damarını yakalayan adam her sohbeti bir biçimde belli bir noktaya bağlayıp inceden işlediği hastaları tava getiriyordu: "Cemal Hoca diye biri var bizim orada," diyordu. "Çay gibi bir şey hazırlıyor, vallahi gözlerimle gördüm, yürüyemeyenler tazı gibi koşmaya başladı; fakat uzun zamandır bu işleri yapmıyor, bir seferinde jandarma yakaladı, adam da korkuyor haliyle..." Sonra susuyor, karşısındakinin üzerinde istediği etkiyi bırakmak istercesine sesini alçaltıp başparmağını işaret parmağına sürterek, "Nihayetinde şuna bakmıyor mu her şey?" diyordu.

Odadan kovduğum düzenbazın bir dolu kişiyi ketenpereye getirdiğini biliyorum. Zaten dolandırıcının en temel ve risksiz ilkesidir umut dağıtmak. Doğru umudu, doğru yerde, doğru insana satarsanız birilerini kafeslemeniz işten bile değildir.

Fizik tedavide ilerleme kaydedemediğim için taburcu edilmeme az kaldığını biliyor, gün sayıyordum. Anna'ya yaklaşabilir miydim? Aramızda bir sıcaklık olsa evlilik meselesi de dahil her şey daha kolay gerçekleşecekti. Yalnızlıktan daimi olarak kurtulacaktım. Son günlerde akşamları ayağım ağrıyor, mideme kramp giriyor hesabına elini tutuyordum. Yine öyle bir gündü. Ara sonda yapıp uyuyacaktık. Elimi bırakan Anna sonda malzemelerini hazırlarken aşırı kilodan dolayı hatları yuvarlaklaşmış yüzüne, kemikli kolla-

rına bakıyordum. Boşalacağını hissettim. Kendimi tutamıyordum. Derken penisin ucundan meni gelmeye başladı. Üç dört peçeteyle aletin başını sardım. Vaziyeti çakan Anna'nın yüzü kızardı. Refakatçı kanepesine oturdu. Ellerini bacaklarının arasına koydu. Yere bakıyordu. Durumdan hoşlanmadığı her halinden anlaşılıyordu. Çantasından sigarayla çakmağı aldı. "Dışarı gidiyor ben," dedi.

"Bi' dakka," dedim. "Az önceki olayı yanlış anlama, ilaçlar yüzünden oldu."

Başını sallayıp çıktı. Peçetelerin emdiği menilerin üzerine kolonya döktüm. Hepsini tortop edip şifonyerin kenarındaki çöpe attım. Doğrusu bu durum hiç iyi olmamıştı, bundan böyle Anna'nın elini tutmak da zorlaşacaktı.

Aylarca hastanede kalınca doktorlar dışında herkesle samimi olunuyordu. Bazı hastabakıcılar samimiyetle laubaliliği birbirine karıştırır, saçma sapan muhabbet çevirirlerdi. Süleyman son günlerde Anna'ya takmıştı. Her gördüğünde, "Naber gavur?" diyordu.

"Gavur?" diye şaşkın şaşkın soran Anna'ya bakıp iri, sarı dişlerini açığa çıkaracak biçimde kişnerdi. Sonraki aşamayı biliyordum: Kadını bir köşede sıkıştırıp mıncıklayacaktı.

Çoktandır gıcık olduğum adamı, "Bize pek iyi davranmıyor," diyerek şikayet ettim Cevahir'e.

"Tamamdır," dedi. "Bakarız icabına."

22

En çok neyi özlüyordum? Kesinlikle yürümeyi değil. Yürüyememeye alışmıştım. Tuvalet ihtiyacımı giderebilsem, ağrılarım olmasa, doğru düzgün konuşabilsem... İnanması zor ama hayattan başka bir beklentim kalmamıştı. Fakat taburcu olmadan önce başıma gelen bir olay yelkenleri tümüyle suya indirmeme sebep oldu.

Penis ucundan mesaneye giden kanala üretra deniliyordu. Son zamanlarda sondayı mesaneden çıkarırken zorlanıyordum. Sondayı biraz çekmek gerekiyordu ki o anlarda içim dışıma çıkacak gibi oluyordu. Bir gün sondayı güçlüce çekmek zorunda kaldım. Beş, altı santimlik bölümü kanlıydı. Durumu Nur Hanım'a anlattım. Beni merkezdeki üroloji servisine sevk etti. Zamanla yarışan cevval bir adamdı doktor. Üretradaki daralma ara sondanın yan etkilerinden biriymiş. O kanalın yeterince geniş olması gerekiyordu yoksa mesanemi ara sondayla boşaltamayacak, daimi sonda kullanmak zorunda kalacaktım; idrar torbasıyla gezecektim yani. Üroloğun söylediğine göre tedavi çok basit bir mantığa dayanıyordu: Endoskopik yöntemle penisten içeri girilip,

görerek mesaneye ulaşılmaya çalışılacaktı. Mesaneye ulaşılırsa, açılan yola benim kullandığımdan daha kalın bir sonda itilecek ve sabitlenecekti. Ameliyatın amacı, belli bir süre üretrada kalacak sabit sonda aracılığıyla yolun genişlemesiydi. Olağan şartlarda bir süre sonra sabit sonda çıkarılacak, eskisi gibi ara sonda yapmaya devam edecektim.

Endoskopi sırasında üretradaki darlık mesaneye ulaşmaya engel olursa, bu durumda cerrahi müdahale devreye girecek, yine endoskopik bir yöntemle, darlığa yol açan bölüm kesilecekti; yani "ilk hedef mesane, ileri," durumlarıydı.

İşlemler sonuç vermezse ameliyat durdurulacak, mesaneye ulaşmak için daha sonra başka yöntemlere başvurulacaktı. "Tamam," dedim. Ameliyata alırken narkoz vermediler. Doktor endoskopiyle penis deliğinden girdi. Olanı biteni ekrandan seyrediyorduk. Aşırı darlıktan dolayı sondayı itemedi. İlerleyip mesaneye ulaşmak için dar bölgeyi bıçakla kesmeye başladı. Birkaç kesiğin ardından, darlığın çok yoğun ve uzun olduğunu, dahası bu durumda mesaneye ulaşsak bile kısa sürede yeniden darlık meydana geleceğini söyledi. Daimi sonda takıldı ve ameliyata son verildi. Muhtemel komplikasyonları takip etmek, kanamaları gözlemlemek için ameliyat sonrası bir gece hastanede kaldım. Anna yanımdaydı. Hatundan fena utanıyordum. O gece ikimiz de uyumadık. Penisten üç defa ciddi miktarda kan geldi. Hemşireler paniklemeyin dediler, beklenen bir durummuş, kanları temizleyip penis deliğinin etrafını gazlı bezle "korumaya" aldılar.

Rehabilitasyon Merkezi'ne geldiğimizde Süleyman bizi kapıda bekliyordu. "Bir isteğiniz var mı acaba Sadık Bey?" diye sordu.

Elimi "Yok," anlamına gelecek biçimde kaldırmakla yetindim. Belli ki Cevahir, Süleyman'ın kulağını fena bükmüştü.

"Peki efendim, ben burdayım, bir emriniz olursa, yani lütfen."

Odaya geçtik. Yaptıkları ameliyat bi' boka yaramamıştı ve öyle yüklü bir fatura çıkarmışlardı ki sanki bankadaki paranın varlığını biliyor, köküne kibrit suyu dökmek için can atıyorlardı.

Para istese miyim Cevahir'den? Masrafları karşılar, hem Anna'ya ev alırdım. Kadını bağlamanın başka yolu kalmamıştı. Çok parası olmadığını biliyordum, ama olsa bile o kadar parayı baba oğluna vermezdi. Dostluk falan hepsi bir yere kadardı sonuçta; herkes çıkarına bakıyordu.

"Ne kadar paramız kaldı?" diye sordum.

"Var biraz işte."

Yere baktım. "Gözüm yapma böyle," dedi. "Allahtan umut kesilmez, suratını asmayacaksın... Yeni ev var ya, bi' görsen, şahane... Boyattım, temizlettim... Salondan bakınca Dikmen Vadisi ayaklarının altında, her yer ışıl ışıl geceleyin... Emin ol çok hoşuna gidecek, yeni bi' hayat seni bekliyor gözüm."

Belli ki moral vermeye çalışıyordu ama bambaşka dertler içinde çırpınıyordum ben.

Neyse ki kanama azaldı, ama sağ testisim travmanın etkisiyle şişmişti. Peki ne olacaktı şimdi? Bir hafta kadar sonra yeniden üroloğa gittim. "Daimi sondadan kurtulman için seni üç saat süren bir ameliyata alacağız," dedi. "Kesin çözümse, tamam," dedim. Sonraki gün girdiğim ameliyattan çıkınca narkozun etkisi geçti. Saatlerdir buzhanede kalmış gibi tir tir titriyordum.

Ayrıntıları sonradan öğrendim: İnce bağırsağımdan bir parça alınıp tüp şekline sokulmuş. Tüpün bir ucu mesaneye sabitlenirken diğer ucu göbek deliğinin yarım karış altından dışarı çıkarılıp ucuna –idrar sızıntısını engellemek için– bir kapakçık takılmış. Artık mesaneyi buradan boşaltmaya başlayacaktım. Kalıcı bir çözümmüş bu; yani sürekli karnımdan işeyecekmişim. Yıllar içinde tüp eskidikçe ince bağırsaktan yenisini yapacaklarmış. Altı gün merkez hastanede

kaldım. Rehabilitasyon Merkezi'ne döndüğümde halsizdim. Ameliyat yerinde küçük kanamalar oluyordu.

Çalışma salonuna gitmiyor, mecbur kalmadıkça kimselerle konuşmuyordum. Son ameliyatın parasını da düşünce bankada tek kuruş kalmıyordu. Yaşadıklarımı başından bu yana en iyi bilen kişiyle, Cevahir'le göz göze gelmekten özellikle kaçınıyordum. Eski beni hatırlatan kimseye, hiçbir şeye tahammülüm yoktu. Oysa böyle olsun istememiştim, böyle görünmek istememiştim. Bedenimin yarısı sakatsa ruhum tümden sakattı. Yerin altına girer misin diye sorsalar hayır demezdim. Gözümde hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Paçavraya dönmüştüm. Kendimden, hastaneden, herkesten ölesiye iğreniyordum. Ölümünün yaklaştığını anlayan köpekler gibi uzaklara kaçmak istiyordum.

Bir gün Anna, "Gitmem ihtiyaç memlekete," dedi. "Anne hasta, kötü hasta, bir haftalığına."

Bir şey demedim ama allak bullak olmuştum. Sigara içmeye çıktı. Odada yalnız kaldığımda hüngür hüngür ağlamaya başladım. Gözyaşlarımı bir türlü durduramıyordum. Böyle kaç dakika ağladım bilmiyorum. Döndüğünde çene kemiğim sızlıyordu. Hemen kapıyı kapadı. Gözyaşlarını sildi.

"Yok, yok," dedi.

Sarıldım. "Gitme Anna, n'olur gitme!"

"Bir hafta," dedi. "Gelecek ben,"

"Daha yeni gittin ama."

İyice sarıldı. Onun da ağladığını hissettim. Ayrılmak mecburiyetindeki insanlar gibiydik. Yalnız, anne şefkatiyle doluydu sanki. Gerçi bu şefkat ne kadar sürerdi? Aylığını dahi ödeyemeyecektim. Belki de bu gerçeği sezmiş, annem hasta ayağına kaçmak için bahane arıyordu.

Heykel gibi kımıltısız bir biçimde, yüzüme iyiden iyiye yerleşen umutsuz bir ifadeyle yatarken hastanenin başheki-

mi, dolayısıyla Nur Hanım'ın üstü olan Oktay Bey hastaneyi denetlemeye geldi. Yaşlıca bir adamdı. Odaları geziyordu. İçeri girdiğinde istifimi bozmadım. Karyolanın ayakucuna asılı vizit dosyasından önce adıma, sonra yüzüme baktı:

"Merhaba Sadık."

Başımı sallarken, "Merhaba," diye mırıldandım.

Nur Hanım, amirlerine yaranmak isteyen bir sesle, "Efendim, Sadık Bey'in durumu stabil, yürüteç yardımıyla yürüyebiliyor, kendisine gerekli fizik tedavi egzersizlerini de verdik, yakında taburcu edeceğiz."

Hay ağzına sıçayım senin!

"Çok güzel, hayırlı olsun."

Bana döndü. "Yürüyormuşsun Sadık, kutlarım. Aman egzersizlerini ihmal etme yavrucuğum!"

Bir an gözlerine bakıp başımı salladım.

Üç gün sonra taburcu olacaktım. Cevahir, yeşil kart başvurusunda bulunmak için getirdiği formları uzatırken, "En azından bi' güvence," dedi. "Hastaneye ihtiyacın olduğunda yani."

Başımı kaldırmadım. Neden sonra aklıma, dışarıda sigara içen Anna geldi. Onu yanımda tutmak için çabalamalıydım: "Remzi'nin ofisindeki iş vardı ya," dedim. "Hani Gölbaşı'nda konuşmuştuk... Belki de iyi olur, ne dersin?"

Bakışlarını kaçıran Cevahir, "Sağlığına kavuşunca bakarız gözüm," dedi.

Başımı yeniden öne eğerken, "Anladım," dedim.

Taburcu günü geldiğinde dışarı çıktım. Süleyman eşyaları Cevahir'in getirdiği arabaya yüklüyordu. Tepede dikilen güneş toprağı çatlatmıştı. Ter içinde kalan yüzüme şöyle bir çarpan ılık rüzgâr anlık bir serinleme sağlayarak sıcak havada cılızlaşıp buharlaşıveriyordu. İnsanın ciğerlerini yakan havadaki acılık gıcık gıcık öten saksağanın umurunda değildi sanki. Başımı o yöne çevirdim. Saksağanın tünedi-

ği andız ağacının aşağısında, toprağın rengini almış bir kaya bulunuyordu. Rüzgâr, kayanın eğime denk gelen yanını yıllar içinde sinsice oymuştu. Bu haliyle kaya, geniş bir alana kondurulmuş heykel gibi dikkat çekiyordu. Aylarca hastanede kalınama rağmen kayanın oyuk yanını fark etmediğime şaşırdım.

Kavurucu bozkırda debisi fazla bir nehir gibi nispeten düz bir hat çizerek ilerleyen Eskişehir Yolu, tepedeki hastaneden aşağı varıncaya kadar taraçalandırılmış ıssız alanın gövdesinde neşter yarası gibi açılmıştı. Tek tük yapay oluşumun bozduğu arazinin yapısı, otların sarı ile kahverengi arasında gidip gelen tonları ve andızın yeşili bir ahenk içindeydi. Bu tablonun hatalı fırça darbesi kuşkusuz benden başkası değildi.

Çöp torbalarına istiflediğimiz eşyalar taşınınca sıra arabaya binmeme gelmişti. Göz ucuyla Cevahir'in çıkardığı cüzdana bakan Süleyman, az sonra cebe inecek parayı hak ettiğini belli eden bir sesle, "Ne kadar çok eşyanız varmış," dedi. "Maşallah maşallah!" Cevahir cüzdandan bir yirmilik çıkardı:

"Ne gerek vardı Cevahir Bey."

"Al lan şunu."

"Sağ olun efendim, bir kusurumuz olduysa affedin yani."

Söyleneni duymamış gibi başını sallayan Cevahir hastaneye yöneldi. Beni sepet gibi kucaklayıp arabaya bindiren Süleyman arka koltuktaki Anna'ya baktı: "Yine gelin, yine bekleriz," dedi.

Arabanın kapısını kapattı. Camlar açıktı. Başını eğip yavşak bir sesle, "Ziyarete de gel yani, bizi unutma," dedi. Uzamış ve çalı gibi dağılmış saçlarıma baktı:

"Tüh, keşke tarasaydık saçları!"

Ulan siktir git diyecektim hergeleye ama halim yoktu. Muhabbeti kesmek ister bir edayla başımı birkaç kez öne doğru eğdim.

Cevahir gelirken Süleyman katladığı tekerlekli sandalyeyi bagaja yerleştiriyordu. Başımı çevirdim. Bagaj kapağı kapanınca arka cam, aylarımı geçirdiğim hastaneyle kaplanmıştı. Pembe Hemşire, Nur Hanım gizliden gizliye beni seyrediyorlar mıydı acaba? Doğrusu bunu isterdim. Ama neden seyredeceklerdi ki! Hastaların biri gidiyor, biri geliyordu. Bir icra vekili tahsil edemediği para için borçlunun birkaç parça eşyasına el koyduğunda evde ağlaşan çocukları görüp ne kadar acıyabilirdi. Olsa olsa acıyormuş numarası yapardı. Kabul etmesi zordu ama işlerini yapıyorlardı, hem de buz gibi yapıyorlardı.

Cevahir arabayı çalıştırdığında gözüm andıza takıldı. Kim bilir benim gibi kaç hastanın hayal kırıklığı içinde buradan ayrılışına tanık olmuştu. Az önce Cevahir'in kapısını açan Süleyman o yöne gidiyordu. Muhtemelen, öğle tatili boyunca ağacın duldasında uyuklayacağı bir sotaya yayılacaktı.

Klima çalışmasına rağmen araba hala fırın gibiydi. Hasta bezinin kenarları apış aramı sıkıyordu. Eşofmandan içeri elimi daldırıp bantları gevşettim. Kasıklarım terden vıcık vıcık olmuş, ter damlaları göbeğimin altındaki tıpanın etrafında birikmişti.

Araba bozuk arazide sallanarak Eskişehir Yolu'na inerken biliyordum; sonraki hayatımda kişiliğimi ve ruh dünyamı şekillendirecek üç sıfatı bir parmak izi gibi gövdemde taşıyacaktım: Madur, mahrum ve madun.

"Ne zaman ve nereden edindiğimi hatırlamadığım kelepçeyi ellerine arkadan taktım. Sürükleyerek içeri götürdüm. Kollarım kalınlaşmıştı ama ayağımda hastabakıcıların giydiği mavi terliklerden vardı. Afallamıştım. Allahtan Can Alan kıpırdayacak halde değildi. Yine nereden geldiğini bilmediğim bir koli bandı elimdeydi şimdi. Salonun ortasındaki halının üzerine bıraktığım adamın ağzını kapatacak şekilde koli bandını başında birkaç kez dolaştırdım. Sıra paketlemenin son aşamasına gelmişti. Avucumun içiyle Can'ın yüzüne, yüzünün ortasına birkaç kez vurdum.

'Kımıldama, sıkarım kafana, ayaklarını birleştir!'

Ayak bileklerini sıkıca bantlayıp dış kapıya yöneldim. Dışarıda başka biri duruyordu, bu adam bendim, üstelik tekerlekli sandalyedeydim."

Genç bir dolandırıcı, İmparator'un yeğeni Tilki Sadık, bir gün, hiç ummadığı biçimde vurulur. Belkemiğine oturan bir kurşunla, bir kara deliğe düşer gibi hayatı değişir. Senelerce Aloculuk yapmış, rol kesmiş, yemlemiş... Tilki'nin günleri, titanyuma mı vidalandı? Yoksa artık sandalyede dik oturmalı, on beş dakikada bir *push up* mı yapmalı?

Emrah Polat, garip, yaralı, kahırlı, vicdanı unutan ve hatırlatan bir hikâye anlatıyor.

Alocu Tilki'nin Serencamı, kirli bir adamın küskünlüğünü, iç dökmelerini trajikomik bir dille resmediyor. Muzip, karanlık ve soğuğu bilen bir soğuklukla.

1147000041141

iletişim

ISBN-13: 978-975-05-1643-6

9 789750 516436